

ПИПИ ДЪЛГОТО ЧОРАПЧЕ

Астрид Линдгрен

Народна младеж

Астрид Линдгрен

Пипи Дългото чорапче

Скъпи приятели,

при вас идва едно шведско момиче, което се казва Пипи Дългото чорапче. Тя е доста чудата, но аз се надявам, че въпреки това вие ще я обикнете. Пипи живее съвсем сама в една стара къща, наречена Вила Вилекула. Тя няма нито майка, нито татко, но това ни най-малко не я тревожи, защото си има кон и маймунка, а в съседната къща живеят две нейни другарчета – Томи и Аника. Пипи е най-силното момиче в света. Стига да поиска, тя може да вдигне коня с едната си ръка. Освен това е и богата – има цяла торба, пълна със златни парички. Всеки ден Пипи, Томи и Аника играят заедно. В тази книга вие ще научите за всички приключения, които тримата изживяват.

Астрид Линдгрен

ПИПИ СЕ НАСТАНЯВА ВЪВ ВИЛА ВИЛЕКУЛА

В покрайнините на малкото градче имаше една запустяла градина. Сред градината се издигаше стара къща, а в къщата живееше Пипи Дългото чорапче. Тя беше на девет години и живееше тук сам-самичка. Нямаше нито майка, нито татко – нещо, което всъщност беше много хубаво, защото никой не ѝ казваше да си ляга тъкмо когато ѝ беше най-весело, или пък да гълта рибено масло, когато ѝ се ядяха бонбони.

Някога Пипи имаше татко, когото много, много обичаше; имала си е и майка, но тъй отдавна, че изобщо не я помнеше. Майка ѝ умряла, когато Пипи била съвсем мъничко бебе и така врещяла в люлката, че никой не можел да се доближи. Пипи вярваше, че сега майка и е на небето и надзърта през някоя дупчица за своето момиче, затова често махаше нагоре с ръка и се провикваше:

– Не се тревожи! Все някак ще се оправя!

Пипи не беше забравила баща си. Той бе морски капитан и кръстосваше големите морета. Пипи пътуваше с него на кораба, но един ден по време на силна буря вятърът отнесе баща ѝ в морето и той изчезна. Ала Пипи беше съвсем уверена, че някой ден той ще се върне. Не можеше да повярва, че е загинал и мислеше, че е слязъл на брега на някой остров, пълен с негри, които са го направили свой крал. И че сега той се разхожда цял ден със златна корона на главата.

– Моята майка е ангел, а татко ми – негърски крал. Наистина не всички деца могат да се похвалят с такива чудни родители – обичаше да повтаря доволна Пипи. – А когато татко си построи кораб, ще дойде да ме вземе и ще стана негърска принцеса. Ех, че живот ще бъде!

Бащата на Пипи беше купил старата къща с градината преди много години. Беше решил да живее тук с Пипи, когато остарее и вече няма да може да кръстосва моретата. Но стана така, че той изчезна в морето и докато го чакаше да се върне, Пипи реши да отиде във Вила Вилекула. Тъй се казваше къщата, която стоеше готова, обзаведена и очакваше обитатели. Една хубава лятна вечер Пипи се сбoguва с всички моряци от кораба на баща си. Те много я обичаха, а и Пипи беше силно привързана към тях.

– Сбогом, момчета – каза Пипи и целуна всички поред по челата. – Не се тревожете за мене. Все някак ще се оправя!

От кораба Пипи отнесе две неща. Една малка маймунка на име

Господин Нилсон – подарък от татко ѝ и една голяма чанта, пълна със златни парички. Моряците стояха на палубата и гледаха подир Пипи, докато се изгуби от погледите им. Тя вървеше с твърда крачка, без да се обръща, с Господин Нилсон на рамо и с чантата в ръка.

– Забележително дете! – каза един от моряците с просълзени очи, когато Пипи изчезна в далечината.

Той беше прав. Тя наистина бе забележително дете. Най-необикновеното у нея беше силата ѝ. Пипи беше така изумително силна, че в целия свят не можеше да се намери полицаи, който да я надвие. Стига да поискаше, Пипи можеше да вдигне на ръце цял кон и често го правеше. Тя си имаше кон – беше го купила с една от многото златни парички в деня, когато се настани във Вила Вилекула. Открай време беше мечтала за собствен кон. Сега той живееше на верандата, но когато Пипи искаше да пие там следобедното си кафе, безцеремонно го изнасяше в градината.

В съседство с Вила Вилекула имаше друга градина и друга къща. Там живееха баща и майка с двете си добри дечица – момченце и момиченце. Момченцето се казваше Томи, а момиченцето – Аника. Те бяха много мили, възпитани и послушни деца. Томи никога не гризеше ноктите си и винаги правеше каквото искаше майка му. Аника не се сърдеше, когато не можеше да наложи своето, и беше винаги спретната в късите си, добре изгладени басмени роклички, които се стараеше да не изцапа. Томи и Аника си играеха кротко в градината, но често им се искаше да имат другарче в игрите. Докато Пипи още обикаляше моретата с баща си, те понякога дълго стояха край оградата и си казваха:

– Колко глупаво, че никой не се настанява в онази къща. Там би трябвало да живее някой с деца.

В онази хубава лятна вечер, когато Пипи за пръв път прекрачи прага на Вила Вилекула, Томи и Аника не бяха у дома. Бяха заминали за една седмица на гости у баба си. Затова не знаеха, че някой се е настанил в съседната къща. Когато се прибраха у дома си и застанаха край портата да огледат улицата, те още не подозираха, че съвсем наблизко вече имат другарче за игра. Както се чудеха какво да правят и си мислеха дали ще се случи нещо приятно през, деня или пък той ще бъде един от ония дни, в които нищо не може да се измисли, вратата на Вила Вилекула се отвори и оттам излезе едно момиченце. Това беше Пипи Дългото чорапче, която тръгваше на утринна разходка. Томи и Аника никога не бяха виждали такова чудновато дете. Ето как изглеждаше:

Косата ѝ имаше цвят на морков и бе сплетена на две стегнати,

стърчащи плитки. Носът ѝ, досущ като мъничко картофче, беше обси-пан с лунички. Под него аленееше доста голяма уста, пълна със здрави бели зъби. Роклята ѝ беше направо странна. Пипи си я беше ушила са-ма. Отначало смяташе да я направи цялата синя, но синият плат не стиг-на и Пипи се принуди да пришие тук-там по-някое червено парче. Дъл-гите ѝ тънки крачета бяха обути в дълги чорапи – един кафяв и един че-рен. Освен това носеше черни обувки точно два пъти по-големи от стъ-палата ѝ. Татко ѝ беше купил тези обувки в Южна Америка, та краката на дъщеря му да имат накъде да растат, и Пипи не искаше да чуе за други.

Но онова, което най-много накара Томи и Аника да око корят очи, беше маймунката на рамото на непознатото момиче – малък макак, об-лечен в сини панталони, жълто елече и с бяла сламена шапка на главата.

Пипи тръгна по улицата. С единия си крак стъпваше на ръба на тро-тоара, а с другия – на паважа. Томи и Аника я проследиха с очи, докато се скри от погледа им.

След малко тя се върна. Сега пък вървеше заднишком. Правеше го, за да си спести обръщането, когато тръгваше обратно към дома. Пипи стигна до портата на Томи и Аника и спря. Децата мълчаливо се разглеждаха. Най-сетне Томи попита:

– Защо вървиш заднишком?

– Защо вървя заднишком ли? – възкликна Пипи. – Не живеем ли в свободна страна? Човек не може ли да върви както си иска? Освен това ще ти кажа, че в Египет всички си вървят така и никой не го смята за странно.

– Че откъде знаеш? – учуди се Томи. – Да не си ходила в Египет?

– Как да не съм ходила в Египет! Запиши си някъде, че съм ходила. Обиколила съм цялото земно кълбо и съм виждала много по-особени неща от хора, които вървят заднишком. Какво ли би казал, ако ме беше видял да ходя на ръце, както правят в Индокитай?

– Сега вече излъга – заяви Томи. Пипи се замисли за миг.

– Имаш право. Излъгах – промълви тя печално.

– Грозно е да се лъже! – каза Аника, която чак сега посмя да отвори уста.

– Да, много е грозно да се лъже – съгласи се Пипи още по-печално. – Но понякога забравям това, разбираш ли? Пък и как ще искаш от едно дете, чиято майка е ангел, а татко му – негърски крал, да казва винаги истината? Освен това – продължи Пипи и луничавото ѝ лице се озари – ще ви кажа, че в Белгийско Конго няма нито един човек, който да

говори истината. Там по цял ден лъжат. Започват в седем часа сутринта и продължават до залез слънце. Тъй че ако някой път се случи да излъжа, опитайте се да ми простите и си спомнете, че съм живяла повече време в Белгийско Конго. Но въпреки това бихме могли да станем приятели, а?

– Разбира се! – съгласи се Томи и изведнъж почувствува, че този ден няма да е от скучните.

– Защо например да не закусим заедно у дома? – предложи Пипи.

– Ами защо не? – съгласи се Томи. – Хайде да тръгваме.

– Хайде – каза Аника. – Да вървим веднага!

– Но първо нека ви представя на Господин Нилсон – каза Пипи. Малката маймунка свали шапка и учтиво се поклони.

После минаха през полусрутената градинска порта на Вила Вилекулла, по посипаната с чакъл пътечка, край която се издигаха стари, обрасли с мъх дървета, чудесни за катерене, стигнаха до къщата и се изкачиха на верандата. Там стоеше конят и лапаше овес от някакъв супник.

– Защо държиш кон на верандата си? – попита Томи. Всички коне, които знаеше, живееха в конюшни.

– Хм – отговори замислено Пипи. – В кухнята само ще ми се пречка, а пък в гостната не го свърта.

Томи и Аника потупаха коня и влязоха в къщата. Тя се състоеше от кухня, гостна и спалня. Личеше си обаче, че тази седмица Пипи май беше забравила да изчисти. Томи и Аника се огледаха плахо да не би негърският крал да седи е някой ъгъл. Никога в живота си не бяха виждали негърски крал. Но тъй като не се появи никакъв татко, пък и никаква мама, Аника попита боязливо:

– Съвсем самичка ли живееш тук?

– Ами! – отговори Пипи. – Та нали Господин Нилсон и конят също живеят тук.

– Да, но аз питам дали нямаш мама и татко?

– Не, нямам – отвърна доволно Пипи.

– Ами тогава кой ти казва вечер кога да си лягаш и изобщо какво да правиш? – попита Аника.

– Аз сама – обясни Пипи. – Първо си го казвам много любезно, ако не послушам, го повтарям рязко и ако пак не слушам, следва тупа-лупа, разбирате ли?

На Томи и Аника не им стана съвсем ясно, но си рекоха, че може би това е добро разрешение. Междувременно бяха пристигнали в кухнята и Пипи се привикна:

– Сега тука ще се бъркат палачинки. Сега тук ще се пекаат милинки. Сега тук ще се правят курабийки.

Тя взе три яйца и ги подхвърли високо нагоре. Едното падна върху главата ѝ и се счупи, а жълтъкът потече по лицето ѝ. Другите обаче тя улови ловко в една тенджерата, където те се счупиха.

– Често са ми казвали, че жълтъкът е полезен за косата – каза Пипи и избърса очите си. – Ще видите, че косата ми ще започне да расте, та чак ще пращи. В Бразилия например всички се разхождат с размазани по косите яйца. Но затова пък там няма плешиви хора. Имало веднъж някакъв чичко, който бил тъй неразумен, че ядял яйцата, вместо да си маже с тях косата. После действително оплешивял и когато излизал на улицата, настъпвал такъв смут, че ставало нужда да се намесва полицията.

Докато говореше, Пипи ловко извади с пръсти яйчените черупки от тенджерата. После взе една четка за баня, която висеше на стената, и започна така да разбива тестото за палачинките, че опръска стените. Сетне изсипа остатъка от тестото в тиган за палачинки, който стоеше върху печката. Когато палачинките се изпържваха от едната страна, Пипи ги мятеше почти до тавана. Те се обръщаха във въздуха и тя ги улавяше, докато падаха. Щом ставаха готови, Пипи ги хвърляше към другия край на кухнята право в една чиния върху масата.

– Яжте – извика тя. – Яжте, докато не са изстинали!

Томи и Аника си хапнаха и решиха, че това са много вкусни палачинки. После Пипи ги покани в гостната. Там имаше само една мебел – голям скрин с многобройни мънички чекмендженца. Пипи ги отваряше и показваше на Томи и Аника всички съкровища, които бе скътала в тях. Там имаше странни птичи яйца, причудливи раковини и камъчета, малки изящни кутийки, красиви сребърни огледала, бисерни огърлици и много други неща, които Пипи и баща ѝ бяха купували по време на своите пътешествия около земното кълбо. Пипи даде на новите си другарчета по един малък подарък за спомен. Томи получи кинжал с блестяща седефена дръжка, а Аника – малка кутийка, чийто капак бе покрит с розови мидички. В кутийката имаше пръстен със зелен камък.

– А сега по-добре си идете у дома – каза им Пипи, – за да може утре пак да дойдете. Защото ако не си отидете, няма как да дойдете пак, нали? А това би било жалко.

Томи и Аника бяха на същото мнение. И си отидоха. Минаха покрай коня, който беше изял всичкия овес, и излязоха през портата на Вила Вилекула. Когато си тръгнаха Господин Нилсон им помаха с шапката

си.

ПИПИ СТАВА НЕЩОТЪРСАЧ И ПОПАДА В СХВАТКА

На другата сутрин Аника се събуди рано. Тя бързо скочи от леглото и отиде босичка при Томи.

– Събуди се, Томи – задърпа го тя за ръката. – Ставай да вървим при смешното момиче с големите обувки!

Томи веднага се ококори.

– Още докато спях, знаех, че днес ще стане нещо весело, макар да не се сещах точно какво – каза той, като се изхулваше от пижамата си. След това двамата се втурнаха в банята. Измиха си лицата и зъбите много по-бързо от друг път, облякоха се чевръсто и весело и цял час порано, отколкото ги очакваше майка им, спуснаха се от горния етаж по парапета на стълбата и се приземиха до наредената за закуска маса. Седнаха и завикаха, че искат тутакси млякото си с какао.

– Какво сте намислили – попита майка им, – като сте се разбързали толкова?

– Отиваме при новото момиче в съседната къща – каза Томи.

– И може би ще останем там цял ден – добави Аника.

Тъкмо тази сутрин Пипи се беше заловила да пече курабийки. Беше разточила голямо тесто на пода в кухнята.

– Ти знаеш ли – говореше Пипи на малката си майmunка, – че дъската за точене е съвсем недостатъчна, когато човек иска да опече поне петстотин курабии?

Затова сега Пипи коленичеше на пода и трескаво изрязваше сърцевидни курабийки.

– Престани да газиш по тестото. Господин Нилсон – каза тя с досада и точно тогава на вратата се позвъни.

Пипи изтича да отвори. Беше бяла като воденичар от главата до петите и когато радостно се здрависа с Томи и Аника, върху тях се изсипа цял облак брашно.

– Добре направихте, че се отбихте – каза Пипи, като изгърси пресилката си и вдигна още един облак брашно. То се полепи по гърлата на Томи и Аника и те започнаха да кашлят.

– Какво правиш? – попита Томи.

– Хм, ако ти кажа, че чистя комина, каквото си хитър, няма да ми повярваш – отвърна Пипи. – Всъщност пека курабийки. Но скоро ще

свърша. Дотогава може да седнете върху сандъка за дърва.

Как сръчно работеше Пипи! Томи и Аника наблюдаваха от сандъка за дърва как тя разреза тестото, как нареди курабиите в тавите, как ги метна във фурната. „Почти като на кино“ – помислиха си те.

– Готово! – рече най-сетне Пипи и хлопна шумно вратата на печката подир последните тави.

– А сега какво ще правим? – попита Томи.

– Нямам представа какво смятате да правите – каза Пипи. – Но лично аз не бива да мързелувам. Работата е там, че съм нещотърсач и затуй нямам минутка свободно време.

– Какво каза, че си? – недоумяваше Аника.

– Нещотърсач.

– Какво е това? – попита Томи.

– Ами човек, който търси неща! Какво друго би могло да бъде – каза Пипи, докато събираше с метлата останалото по пода брашно на малки купчини. – Светът е пълен с разни неща и наистина има нужда някой да ги потърси и намери. Именно това правят нещотърсачите.

– Какви са тия неща? – попита Аника.

– О, най-различни – възкликна Пипи. – Кюлчета злато и шраусови пера и умрели плъхове, и бонбони, и мънички, мънички гайки, и какво ли не.

Томи и Аника решиха, че това звучи много приятно и поискаха да станат и те нещотърсачи, само че Томи заяви, че се надява да намери някое златно кюлче, а не мъничка гайка.

– Ще видим какво ще стане – каза Пипи. – Човек все намира по нещо. А сега трябва да побързаме, за да не ни изпреварят други нещотърсачи и да отнесат всички златни кюлчета, които се намират в околността.

Тримата нещотърсачи изхвъркнаха навън. Те решиха, че най-добре ще бъде да започнат работа край околните къщи, защото Пипи каза, че макар и да е възможно да се открие някоя мъничка гайка вътре в гората, най-хубавите неща всъщност се намират почти винаги там, където наблизко живеят хора.

– Но все пак – увери ги тя. – Имала съм случай да се убедя и в противното. Спомням си, веднъж бях излязла да търся неща в джунглите на Борнео. Точно в средата на девствения лес, където никога не беше стъпвал човек, намерих, какво мислите? Един прекрасен дървен крак. После го подарих на някакъв енокрак дядо, който заяви, че такъв дървен крак не можел да се купи за нищо на света.

Томи и Аника наблюдаваха Пипи, за да разберат как трябва да постъпва нещотърсачът. А Пипи тичаше от едната страна на пътя до другата, правеше си с ръка козирка над очите и търсеше ли, търсеше. Понякога пълзеше на колене, пхаше ръка между летвите на някоя ограда и казваше разочаровано:

– Хубава работа! Бях съвсем сигурна, че виждам златно кюлче.

– Наистина ли човек може да вземе всичко, което намери? – попита Аника.

– Да, всичко, което лежи на земята – отговори Пипи.

Малко по-нататък възрастен човек беше задрямал на тревата пред къщата си.

– Оня човек лежи на земята – каза Пипи – и ние го намерихме. Ще го вземем!

Томи и Аника изпаднаха в ужас.

– Не, не, Пипи! Не може да вземем този чичко, не бива! – възкликна Томи. – А освен това за какво ни е?

– Как така за какво ни е? – Той може да послужи за много работи. Ще го поставим например вместо заек в клетка за зайци и ще го храним с листа от радика. Но щом не искате, от мен да мине. Макар да ме е яд, че ще довтаса някой друг нещотърсач и ще го отнесе.

Продължиха нататък. Изведнъж Пипи нададе силен вик:

– О, такова нещо не ми се с случвало! – провикна сетя и измъкна от тревата някаква стара ръждясала тенекиена кутия. – Каква находка, каква находка! Човек винаги има нужда от кутии.

Томи погледна малко недоверчиво находката и попита: – За какво ще ти послужи?

– О, за толкова много неща! – отвърна Пипи. – Първо, в нея може да се слагат сладкиши. И тогава ще стане чудесна Кутия Със Сладкиши. Второ, в нея може да не се слагат сладкиши. Тогава пък ще стане Кутия Без Сладкиши. Вярно, няма да е толкова чудесна, но все ще върши работа.

Тя огледа внимателно кутията, която беше много ръждясала и при това с пробито дъно.

– Струва ми се най-вероятно да стане Кутия Без Сладкиши – заключи тя, – но човек може да я нахлупи на главата си и да си представи, че е полунощ.

И го стори. С кутията на главата си, тя тръгна из вилния квартал и не спря, докато не се спъна в някаква телена ограда и се просна по корем. Тенекиената кутия издрънча ужасно, когато се блъсна в земята.

– Видяхте ли – каза Пипи и свали кутията от главата си. – Ако не бях я надянала, щях да падна по лице и да си разбия носа завинаги.

– Така е – отбеляза Аника. – Но ако не я беше нахлупила, нямаше да се спънеш в телта.

Още не беше издумала, когато Пипи нададе нов вой и тържествуващо размаха една празна макара.

– Изглежда че днес е моят щастлив ден – провикна се тя. – Каква сладичка, мъничка макара! С нея мога да си правя сапунени мехури или да я закача с канапче на шията си като огърлица! Отивам у дома и ще го направя веднага!

Тъкмо тогава портата на близката къща се отвори и от нея изхвъркна едно момче. Изглеждаше изплашено и това не беше чудно, защото по петите му го следваха други пет момчета. Те бързо го настигнаха, притиснаха го към оградата и се нахвърлиха вкупом върху него. Петимата започнаха едновременно да го блъскат и удрят. То се разплака и закри лицето си с ръце, за да се защити.

– Удряйте, момчета! – викна най-голямото и най-силното от тях. – И то така, че да не посмее вече да се мярка на тази улица.

– О – прошепна Аника. – Бият Виле. Как могат да бъдат толкова лоши!

– Това е оня проклет Бенгт. Той вечно се бие – взмути се Томи – и петима срещу един, какви подлещи!

Пипи пристъпи към момчетата и побутна с показалеца си Бенгт по гърба.

– Ей – каза тя. – Да не сте намислили да правите малкия Виле на пюре, та го нападате петима наведнъж?

Бенгт се обърна и видя едно момиче, което никога не беше виждал. Някакво съвсем непознато момиче и то дръзваше да го закачи. От изненада той първом зяпна, а после лицето му се разтегна в широка усмивка.

– Момчета – извика той, – момчета! Пуснете Виле и елате да видите това момиче. Ама че момиче!

Той се пляскаше по коленете и се смееше. В следния миг Пипи беше наобиколена от останалите с изключение на Виле, който избърса сълзите си, плахо пристъпи към Томи и застана до него.

– Такава коса виждали ли сте? Същински пожар! А обувките? – продължаваше Бенгт. – Ще ми дадеш едната на заем? Много ми се гребе, а си нямам лодка.

Той сграбчи едната плитка на Пипи, но веднага я пусна, като извика:

– Ой, опарих се!

Хванати за ръце, петте момчета направиха кръг около Пипи и започнаха да скачат и да крещят:

– Червената шапчица! Червената шапчица!

Пипи стоеше в средата и мило се усмихваше. Бенгт се надяваше да я разсърди или разплаче, или поне да я уплаши. Когато това не стана, той я блъсна.

– Не бих казала, че се отнасяш добре с дамите – каза Пипи. После го вдигна със силните си ръце високо във въздуха, занесе го до брезата, която растеше наблизко, и го метна върху един клон. След това грабна второто момче и го преметна на друг клон, третото стовари върху портата на близката вила, а четвъртото запрати през оградата, тъй че то падна в цветната леха в градината. Последния побойник тя набута в една малка количка за игра, която стоеше на пътя. Накрая Пипи, Томи и Аника и Виле се полюбуваха малко на момчетата, които бяха онемели от изненада. Пипи им каза:

– Страхливци! Нахвърляте се петима срещу един. Това е подло. А освен това блъскате едно малко, беззащитно момиче. Фу, колко грозно!

– Хайде да си вървим – обърна се тя към Томи и Аника. А на Виле рече:

– Ако пак се опитат да те бият, обади ми се.

После извика на Бенгт, който не смееше да помръдне горе на дървото:

– Ако имаш да кажеш още нещо за косата ми или за обувките ми, използвай случая, докато не съм си отишла в къщи.

Ала Бенгт нямаше какво повече да каже за обувките на Пипи, нито пък за косата ѝ. Тогава тя взе тенекиената кутия в едната ръка, а макарата в другата и си тръгна, последвана от Томи и Аника.

Когато влязоха в двора на Пипи, тя каза:

– О, колко досадно! Аз намерих две хубави неща, а вие си нямате нищо. Трябва още малко да потърсите. Томи, я надникни в онова старо дърво! Такива стари дървета са едни от най-добрите места за нещотърсачи.

Томи каза, че не вярва Аника и той някога да намерят нещо, но за да угоди на Пипи, пхна ръка в една хралупа.

– Брей! – извика той учудено, когато измъкна ръката си. В нея стискахе чудесно тефтерче с кожена подвързия. Встрани беше втикнат малък сребърен молив.

– Чудна работа! – рече Томи смаяно.

– Видя ли? – каза му Пипи. – Няма нищо по-хубаво от това, да бъдеш нещотърсач. Просто да се чудиш, че с тази работа не се занимават повече хора. Стават дърводелци, обущари, коминочистачи и какви ли не, а нещотърсачи – дума да не става, за тях било неуместно.

После се обърна към Аника:

– А ти защо не бръкнеш в оня стар пън? В стари пънове винаги се намира по нещо.

Аника бръкна и почти веднага напипа една огърлица от червени корали. Двата с Томи стояха със зяпнали от изумление уста. И решиха отсега нататък всеки ден да бъдат нещотърсачи.

Пипи беше играла на топка до полунощ и сега изведнъж ѝ се доспа.

– Май че трябва да си полегна – каза им тя. – Ще дойдете ли с мен да ме завиеете?

Когато Пипи седна на ръба на леглото, за да свали обувките си, тя ги погледна замислено и каза:

– Искало му се да гребе на оня Бенгт. Така рече. Фу! – изсумтя тя презрително. – Ще го науча аз как се гребе! Но друг път!

– Кажи, Пипи – попита почтително Томи, – защо всъщност ходиш с такива големи обувки?

– Ами за да мога да мърдам пръстите на краката си – отговори тя и се приготви за сън. Пипи винаги спеше с крака върху възглавницата и с глава под одеялото.

– Така спят в Гватемала – увери ги тя – и това е единственият правилен начин да се спи. Така мога да си мърдам пръстите на краката, докато спя. Можете ли да заспите без приспивна песен? – продължи тя. – Аз винаги трябва да си попея малко, иначе не мога да мигна.

Томи и Аника дочуха някакво ръмжене изпод одеялото. Това беше приспивната песен на Пипи. Те се измъкнаха тихичко на пръсти, за да не я безпокоят. На вратата се обърнаха и хвърлиха последен поглед към леглото. Виждаха се само крачетата на Пипи върху възглавницата. Пръстите им шаваха усърдно.

Томи и Аника припнаха към къщи. Аника стискаше здраво в ръка кораловата огърлица.

– Все пак колко странно... – каза тя. – Томи, не мислиш ли... не мислиш ли, че Пипи е оставила тези неща предварително?

– Кой знае – отговори Томи. – Щом се отнася до Пипи, всъщност нищо не се знае.

ПИПИ СИ ИГРАЕ НА ГОНЕНИЦА С ПОЛИЦАИ

В градчето скоро се разчу, че едно момиченце на девет години живее само във Вила Вилекула. Леличките и чичковците в града решиха, че това е съвсем неуместно. Та нали всички деца трябва да си имат някого, който да ги поучава; всички деца трябва да ходят на училище и да учат таблицата за умножение. И затова леличките и чичковците решиха, че малкото момиче от Вила Вилекула трябва веднага да се изпрати в детски дом.

Един хубав следобед Пипи беше поканила Томи и Аника на кафе и курабийки. Тя поднесе кафето на стълбата, която водеше към верандата. Там беше слънчево и приятно, а в градината ухаеха всички цветя. От време на време конят подаваше глава, за да го почерпят с курабийка.

– Ех, колко е хубаво да се живее! – провикна се Пипи и протегна краката си, докъдето можеха да стигнат.

В този миг през портата нахълтаха двама полицаи а пълна униформа.

– Ой – възкликна Пипи, – и днес май че ми върви. След плодов крем най-много обичам полицаи.

И тръгна към тях с грейнало от радост лице.

– Ти ли си момичето, което се е настанило във Вила Вилекула? – попита единият полицай.

– Напротив – отвърна Пипи. – Аз съм една мъничка лелка, която живее на третия етаж в другия край на града.

Тя само искаше да се пошегува с полицаите. Но те решиха, че това никак не е смешно, и й казаха да не бъде нахална. После й съобщиха, че добри хора в града са уредили да ѝ се даде място в детски дом.

– Аз вече си имам място в детски дом – каза Пипи.

– Така ли, уреди ли се вече? – попита единият полицай. – Къде е този детски дом?

– Тук! – отвърна гордо Пипи. – Аз съм дете, това е моят дом и следователно е детски дом. В него имам място, и то много място.

– Мило дете – усмихна се полицаят. – Не можеш да разбереш. Ти трябва да идеш в истински детски дом, където ще се грижат за теб.

– Може ли човек да си заведе кон във вашия детски дом? – попита Пипи.

– Не, разбира се – отвърна полицаят.

- Така си и мислех – каза мрачно Пипи. – А маймуна?
- Ами! Как може!
- Аха – каза Пипи, – тогава търсете си другаде деца за вашия детски дом. Аз там няма да ида.
- Ти не разбираш ли, че трябва да ходиш на училище – каза полицаят.
- А защо трябва да ходя на училище?
- За да се учиш на разни неща, естествено.
- Какви неща? – настояваше Пипи.
- Най-различни – отговори полицаят. – Цял куп полезни неща, като например таблицата за умножение.
- Девет години съм се справяла без никакви си таблици за уморение – каза Пипи. – Така ще си карам и занапред.
- Помисли си обаче колко тежко ще ти бъде, ако останеш неука. Нали когато пораснеш, някой може да те попита коя е столицата на Португалия и няма да знаеш какво да му отговориш?
- Как да не зная какво да му отговоря – възкликна Пипи. – Ей така ще му отговоря: „Щом като толкова ти се е приискало да узнаеш коя е столицата на Португалия, съветвам те да напишеш едно писмо до Португалия и да попиташ!“
- А няма ли да ти е мъчно, че ти самата не знаеш това?
- Твърде е възможно – допусна Пипи. – Понякога нощем, когато съм будна, ще се чудя и мая: „Ееех, как ли се казва столицата на Португалия?“ Но в края на краищата човек не може да се забавлява – продължи Пипи и за разнообразие застана на ръце. – Между другото била съм в Лисабон с баща си – продължи тя, както си стоеше с главата надолу, защото и така можеше да говори.
- Това обаче единият полицаи каза на Пипи да не си въобразява, че може да върши каквото си иска. Трябвало да тръгне с тях към детския дом, и то незабавно. Той пристъпи към нея и я хвана за ръката. Пипи обаче се изтръгна, тупна го леко и каза: „Пу, гониш!“ и преди той да се усети, тя вече беше скочила на перилото на верандата. С две хватки се изтегли на балкона, над верандата. Полицайте нямаха желание да се катерят подире ѝ. Затова се втурнаха в къщата и се качиха на горния етаж. Но когато излязоха на балкона, Пипи вече се качваше на покрива. Тя се катереше нагоре по керемидите също като маймунка. В миг достигна върха на покрива и рипна ловко върху комина. Долу на балкона полицайте си скубеха косите, а Томи и Аника наблюдаваха всичко от полянката.

– Колко е весело да играеш на гоненица – викаше Пипи – и колко мило от ваша страна, че дойдохте. Наистина днес много ми върви, то си личи!

Полицайте се позамислиха, после примъкнаха до стената подвижна стълба и запълзяха нагоре един подир друг, за да свалят Пипи. Ала когато се озоваха на върха на покрива с разперени ръце и тръгнаха към Пипи, изглеждаха доста уплашени.

– Не се бойте! – викна им Пипи. – Няма нищо страшно. Само е весело!

Тъкмо когато полицайте бяха на две крачки от Пипи. Тя бързо скочи от комина и със смях изтича по ръба до другия край на покрива. На няколко метра от къщата растеше високо дърво.

– Сега ще се хвърля – извика Пипи и се бухна право в зелената корона на дървото, хвана се за един клон, полюля се малко напред-назад, а после тупна на земята. След това заобиколи къщата и свали стълбата.

Полицайте изглеждаха слисани, когато видяха, че Пипи скача, но още по-изумени бяха, когато с мъка се върнаха назад по ръба и понечиха да слязат по стълбата. Отначало се разсърдиха страшно и завикаха на Пипи, която ги гледеше отдолу, веднага да върне стълбата, че иначе ще си изпати.

– Какво се сърдите толкова? – упрекна ги Пипи. – Нали си играем на гоненица и сме уж приятели?

Полицайте се замислиха за миг и най-сетне единият каза смутено:

– Ей, слушай, бъди така добра и върни стълбата, за да си слезем.

– Разбира се – съгласи се Пипи и незабавно постави обратно стълбата. – Пък после може да пийнем кафе и да се повеселим.

Но полицайте бяха много коварни и щом се озоваха на земята, налятах се върху Пипи с викове:

– Сега ще ти дадем да разбереш, ужасно дете!

Тогава Пипи им рече:

– Хайде, нямам повече време за игра. Макар че беше весело – признавам си.

И тя хвана здраво двамата полицаи за коланите, понесе ги по пътеката на градинката навън през портата, та чак на улицата. Там ги пусна и мина доста време, докато те се опомниха.

– Почакайте малко – извика Пипи и изтича в кухнята. Върна се с две курабийки, изрязани във форма на сърце.

– Опитайте – рече тя. – Нищо че са малко прегорели.

После се върна при Томи и Аника, които бяха замръзнали на

местата си, с ококорени от почуда очи. А полицаите забързаха обратно към града, за да съобщят на всички лелички и чичковци, че Пипи не била особено подходяща за детски дом. Те не разказаха, че са стояли на покрива. И леличките и чичковците решиха, че ще е най-добре да оставят Пипи да си живее във Вила Вилекула. Пък ако намисли да ходи на училище, нека сама си уреди тая работа.

А Пипи, Томи и Аника прекараха останалата част от деня много весело. Те продължиха прекъснатото угощение. Пипи излапа четиринадесет курабии и заяви:

– Според мен, това съвсем не бяха истински полицаи. Дума да не става. Само знаят да бърборят за детски домове, таблци за уморение и Лисабон.

После изнесе коня и тримата го яхнаха. Отначало Аника се боеше и не искаше, но след като видя как се забавляват Томи и Пипи, помоли да вдигнат и нея на гърба на коня. А той обикаляше ли, обикаляше градинката и Томи запя: „Тук шведите идат с трясък и гръм!“

Вечерта, когато Томи и Аника се мушнаха в леглата си, Томи каза:

– Аника, съгласна ли си, че е много хубаво, дето Пипи се настани тук?

– Съгласна съм, разбира се – отвърна Аника.

– Дори не мога да си спомня на какво си играехме преди тя да дойде. А ти помниш ли?

– Хм, играехме на крокет и на други подобни игри – рече Аника. – Но с Пипи сякаш става по-весело. Има какво ли не!

ПИПИ ТРЪГВА НА УЧИЛИЩЕ

Томи и Аника, естествено, ходеха на училище. В осем часа всяка сутрин тръгваха хванати за ръка, с книжките под мишница.

По това време Пипи обикновено чистеше коня си или обличаше Господин Нилсон в малкото му костюмче, или пък правеше утринната си гимнастика, което ставаше по следния начин: Пипи заставаше изпънатата като струна наред пода и скачаше четиридесет и три пъти един след друг, като се премяташе във въздуха. После седнаше върху масата в кухнята и си закусуваше най-спокойно с голяма чаша кафе и сандвич със сирене.

Винаги когато поемаха към училище, Томи и Аника поглеждаха с копнеж към Вила Вилекула. Как биха предпочели да си поиграят с Пипи! Ако поне и Пипи ходеше на училище, щеше да бъде по-поносимо.

– Представи си колко весело бихме прекарвали на връщане от училище – каза Томи.

– Да, пък и на отиване – добави Аника.

Колкото повече си мислеха за това, толкова по-досадно им се струваше, дето Пипи не ходи на училище, и накрая решиха, че ще се опитат да я убедят да се запише.

– Не можеш да си представиш каква симпатична учителка си имаме – каза Томи хитро на Пипи един следобед, когато той и Аника бяха на гости във Вила Вилекула, след като вече бяха научили прилежно уроците си.

– Да знаеш само колко е весело в училище – уверяваше я Аника. – Бих полудяла, ако не можех да отивам там.

Пипи седеше на ниско столче, потопила крака в легена, и ги миеше. Тя не продума, но така размърда пръстите на краката си, та водата се разплиска наоколо.

– Освен това там не се стои кой знае колко време – продължи Томи. – Само до два часа.

– Да, пък си имаме и Коледна, и Великденска, и лятна ваканция – добави Аника.

Пипи замислено хапеше палеца на единия си крак, без да каже нищо. Но изведнъж решително изсипа цялата вода от легена на пода, така че панталоните на Господин Нилсон, който седеше наблизо и си играеше с някакво огледало, съвършено се измокриха.

– Несправедливо е! – каза строго Пипи, без да я е грижа за отчаяния Господин Нилсон и за мокрите му панталони. – Съвсем несправедливо е! Не мога да понеса това!

– Какво именно? – учуди се Томи.

– След четири месеца е Коледа и вие ще имате ваканция. А аз, какво ще имам аз? – гласът на Пипи прозвуча тъжно. – Никаква ваканция, никаква, дори и най-малка Коледна ваканция – проточи жално тя. – Това не може да продължава така! От утре тръгвам на училище.

Томи и Аника заръкопляскаха от възторг.

– Ур-а-а! Тогава ще те чакаме пред нас в осем часа.

– О, не – каза Пипи. – Толкова рано не мога да тръгна. А освен това сигурно ще пристигна на кон.

Така и направи. На другия ден точно в 10 часа свали коня от верандата и малко по-късно всички жители на градчето се втурнаха към прозорците си, за да видят чий кон се е подплашил, та така препуска по улиците. Но те се лъжеха. Той не беше подплашен. Просто Пипи много бързаше за училище. Тя пристигна в луд галоп на двора, скочи в движение от коня, завърза го за едно дърво и отвори вратата на класната стая с такъв трясък, че Томи, Аника и техните кротки съученици подскочиха от чиновете.

– Привет-мривет! – изрева Пипи и размаха голямата си шапка. – Навреме ли идвам за уморението?

Томи и Аника бяха разказали на своята учителка за новата ученичка, която се казва Пипи Дългото чорапче. А и учителката беше слушала да се говори за Пипи в малкия градец и понеже беше много мила и добра учителка, реши да направи каквото може, за да се почувствува Пипи добре в училището.

Пипи се тръшна на един свободен чин, без никой да ѝ разреши. Но учителката не обърна внимание на нехайното ѝ поведение. Само ѝ каза любезно:

– Добре дошла в училище, мила Пипи. Надявам се, че тук ще ти хареса и че ще научиш много неща.

– Ами да; пък аз се надявам, че ще имам Коледна ваканция – каза Пипи. – Затова и дойдох. Справедливостта преди всичко!

– Кажи ми първо всичките си имена – помоли я учителката, – за да те запиша.

– Името ми е Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, дъщеря на капитан Ефраим Дългия чорап, някога страшилище на моретата, а понастоящем негърски крал. Всъщност

Пипи е галеното ми име, защото татко смяташе, че Пипилота е много дълго.

– Добре – каза учителката, – тогава и ние ще те наричаме Пипи. Хайде сега да проверя малко твоите знания. Ти си голямо момиче и сигурно знаеш много неща. Да започнем със смятане. Е, Пипи, можеш ли да ми кажеш колко прави седем и пет?

– Хм, като не знаеш, да не мислиш, че смятам да ти го кажа.

Децата впериха ужасени очи в Пипи. Учителката ѝ обясни, че в училище не се отговаря така: Освен това на учителката не се говори на „ти“, а се казва „госпожице“.

– Извинявам се много – промълви разкаяно Пипи, – но не знаех това. Вече няма да правя така.

– Надявам се – каза учителката, – а сега знай, че седем и пет прави дванайсет.

– Ето на! – каза Пипи. – Ето че си го знаела! А тогава защо ме питаш? Ах, каква съм, пак ти говоря на „ти“. Извинявай! – и Пипи се ощипа силно по ухото.

Учителката се престори, че не забелязва нищо и продължи изпита.

– Кажы, Пипи, колко мислиш, че прави осем и четири?

– Около шейсет и седем – предположи Пипи.

– Грешаш – каза учителката. – Осем и четири прави дванайсет.

– Слушай какво, леличко, започваш да прекаляваш. Та нали токущо ми каза, че седем и пет прави дванайсет. В края на краищата дори и в едно училище трябва да има известен ред. А всъщност щом си се увлякла като дете по тия глупости, върви в някой ъгъл да си смяташ, пък ни остави на мира да си играем на гоненица! Ох, пак казах „ти“ – извика ужасена Пипи. – Моля те, прости ми още този път, а занаяпред ще се старая да не забравям.

Учителката се съгласи. Но реши, че засега няма смисъл да учи Пипи да смята и започна да изпитва другите деца.

– Томи, я ми отговори на този въпрос – каза тя. – „Ако Лиза има седем ябълки, а Аксел девет, колко ябълки имат двамата общо?“

– Да, кажи, Томи – намеси се Пипи, – пък ми отговори и на въпроса: „Ако Лиза я заболи стомах, а Аксел го заболи още повече, кой е виновен и откъде са задигнали ябълките?“

Учителката се помъчи да си даде вид, че не чува нищо и се обърна към Аника:

– Е, Аника, да вземем следния пример: Густав бил със своите другарчета на училищен излет. Когато тръгнал, имал една корона, а когато

се прибрал, имал седем йоре¹. Колко е похарчил?

– Ами че да! – провикна се Пипи. – Искам да зная защо Густав е бил такъв прахосник, дали си е купил лимонада с тези пари и дали си е измил ушите, както трябва, преди да излезе от къщи?

Учителката реши да изостави смятането, като предположи, че на Пипи може би ще се хареса повече да учи буквите. Затова извади хубава картинка, на която беше нарисован таралеж. Пред носа на таралежа стоеше буквата „Г“.

– Е, Пипи, сега ще видиш нещо забавно – рече тя бодро. – Това е таралеж. А буквата пред таралежа се нарича „Г“.

– За нищо на света не мога да повярвам – усъмни се Пипи. – Та това е чертичка, а върху нея има друга малка чертичка. Но много ми се иска да разбера какво общо има с тях таралежът.

Учителката извади друга картинка, на която беше нарисувана змия, и обясни на Пипи, че буквичката под нея е „З“.

– Като става дума за змии – каза Пипи, – винаги се сещам как се борих седна огромна змия в Индия. Това беше страшна змия. Може да не повярвате, но беше дълга четиринадесет метра, зла като оса и всеки ден изяждаше по петима индуси и по две дечица за десерт. Веднъж поиска и мен да изяде за десерт, уви се около мен – г-р-р-р, – но аз си рекох „нали съм опитен моряк“ и я ударих по главата – бум! – а тя изсъска: фс-с-с-с-с! – и тогава я ударих още веднъж – бум, а тя – пффт – взе, че умря. Та това значи ми било буквата „З“. Извънредно забележи телно!

Пипи млъкна, за да си поеме дъх. Учителката вече си мислеше какво шумно и досадно дете е Пипи и предложи на децата да порисуват малко. Сигурно Пипи ще си рисува мирно и тихо, помисли тя, извади хартия и моливи и ги раздаде на децата.

– Рисувайте каквото искате – каза им тя и седна на катедрата да преглежда тетрадките.

След малко вдигна очи, за да види как върви рисуването. Всички деца гледаха Пипи, която лежеше на пода и увлечено рисуваше.

– Но, Пипи – каза нетърпеливо учителката, – защо не рисуваш на листа си?

– Листът се свърши отдавна, обаче моят кон не може да се побере на такъв малък жалък лист – обясни Пипи. – Точно сега му правя предните крака. Но като стигна до опашката, май че ще трябва да изляза в коридора.

---

1. йоре – шведска монета. Бел. прев.

Учителката напрегнато размишляваше.

– Какво ще кажете, да изпеем една песничка? – каза тя след малко.

Всички деца застанаха прави до чиновете си освен Пипи, която продължаваше да лежи на пода.

– Вие си пейте, пък аз ще си поотпочина – заяви тя. – От много учене и най-здравият може да се съсипе.

Сега вече търпението на учителката се изчерпа окончателно. Тя каза на децата да излязат на двора, защото искала да поговори насаме с Пипи. Когато двете останаха сами, Пипи стана и пристъпи към катедрата.

– Знаеш ли какво – каза тя, но веднага се поправи. – Знаеш ли какво, госпожице, много ми беше забавно да дойда да видя какво правите тук. Но надали ще идвам повече. Пък с Коледната ваканция да става каквото ще! Тук има премного ябълки, таралежи, змии и така нататък. Просто ми се замая главата. Надявам се, госпожице, че няма да ти бъде мъчно.

Но учителката отвърна, че ще ѝ бъде много мъчно, и то най-вече задето Пипи дори не се е постарала да се държи прилично и че никое момиче, колкото и да му се ходи на училище, няма да бъде прието, ако се държи като Пипи.

– Лошо ли се държах? – Пипи беше смаяна. – Дори не подозирах – каза тя с много тъжен вид. Никой не би могъл да изглежда така печален като Пипи, когато съжаляваше за нещо. Тя помълча малко, а после промълви с глас, който потреперваше:

– Виж, госпожице, когато имаш майка, която е ангел, и баща, който е негърски крал, а самата цял живот си обикаляла моретата, не можеш да знаеш как да се държиш в училище сред всичките тия ябълки и таралежи.

Тогава учителката каза, че я разбира, че не ѝ се сърди вече и че когато Пипи порасне още малко, би могла пак да дойде в училище. Пипи засия от радост и се провикна:

– Госпожице, колко си добра! И затова ти нося нещо, госпожице!

Пипи извади от джоба си изящно златно часовниче и го сложи на катедрата. Учителката каза, че не може да приеме такъв ценен подарък, но Пипи запротестира:

– Трябва да го вземеш! Иначе утре ще дойда пак и тогава да видиш какво ще стане!

После Пипи се втурна на двора и с един скок се метна на коня. Децата се струпаха около нея, за да потупат коня и да я изпратят.

– Де такива училища като в Аржентина – каза важно Пипи и гледаше децата отгоре. – Там трябва да идете. Великденската ваканция започва три дни след Коледната, а лятната – три дни след Великденската. Лятната ваканция свършва на 1 ноември и после наистина следва доста тежко време до Коледната ваканция, която започва на 11 ноември. Но човек се примирява, защото не дават уроци за в къщи. В Аржентина е строго забранено да се учат уроци. Понякога се случва някое малко аржентинче да се вмъкне в гардероба и да учи тайно, но горко му, ако майка му го усети. В училище изобщо нямат смятане и когато някое дете знае колко прави седем и пет, наказват го цял ден да стои в ъгъла, ако е било толкова глупаво да каже това на учителката си. Четене имат единствено в петък, и то само ако се намерят книги, които да четат. Но никога не се намират.

– Добре де, ами тогава какво правят в училище? – учуди се едно момченце.

– Ядат бонбони – отговори уверено Пипи. – Една дълга тръба свързва близката бонбонена фабрика с класната стая и оттам непрестанно извира бонбони, тъй че децата едва могат да ги изядат.

– А учителката какво прави? – недоумяваше едно момиченце.

– Сваля хартийките от бонбоните, глупаче – отвърна Пипи. – Да не мислиш, че децата сами правят това? Съвсем не! Те дори не ходят лично на училище, а пращат братята си.

Пипи размаха голямата си шапка.

– Довиждане, деца! – провикна се тя весело. – Скоро няма да ме видите. Но помнете винаги колко ябълки има Аксел, иначе ще бъдете нещастни. Ха-ха-ха!

Със звънлив смях Пипи пришпори коня, тъй че изпод копитата му се разхвърча чакъл, а прозорците на училищната сграда задрънчаха.

ПИПИ РАЗКАЗВА ИСТОРИЯТА ЗА ГОЛЕМИТЕ УШИ

Пипи, Томи и Аника се бяха разположили пред Вила Вилекула. Пипи седеше върху единия страничен стълб на портата, Аника върху другия, а Томи върху напречната греда. Беше хубав топъл ден в края на август. Една круша, която растеше близо до оградата, бе свела тъй ниско клоните си, та децата можеха, без да се помръднат, да късат сладките й жълточервени плодове. Те ядяха лакомо и плюеха сърцевините на пътя.

Вила Вилекула се намираше покрай градчето, където започваше полето, а улицата преминаваше в шосе. Жителите на малкия град много обичаха да се разхождат насам, защото тук бяха най-красивите места из околности те на техния град.

Както си седяха тримата и ядяха круши, по пътя откъм града се зададе едно момиче. Когато видя децата, то спря и попита:

– Да сте виждали баща ми да минава оттук?

– Хм – каза Пипи. – Как изглежда, синеок ли е?

– Да – потвърди момичето.

– Среден ръст, нито висок, нито много нисък.

– Да – отново кимна момичето.

– Черна шапка и черни обувки?

– Да, точно така – съгласи се живо момичето.

– Не, такъв не сме виждали – отсече Пипи. Неприятно изненадано, момичето отмина, без да продума.

– Чакай малко – извика Пипи подир него. – Плешив ли е?

– Не, разбира се – сопна се момичето.

– Толкова по-добре за него – засмя се Пипи и изплю една сърцевина от круша.

Момичето забърза нататък, но Пипи отново се провикна подире му:

– А няма ли необикновено големи уши, които стигат до раменете му?

– Не! – момичето се обърна учудено. – Да не искаш да кажеш, че си видяла тук да върви човек с такива големи уши?

– Никога не съм виждала човек да върви с ушите си – отвърна Пипи. – Всички, които познавам, ходят с крака.

– Уф, че си глупава. Питам те дали наистина си виждала човек с такива големи уши.

– Не, няма такъв човек – отвърна Пипи. – Би било твърде странно. Как ли би изглеждал? Човек просто не може да има такива уши. Поне у нас не – продължи Пипи, след като поразмисли малко. – В Китай е по-друго. Веднъж в Шанхай видях един китаец с толкова големи уши, че ги използваше като наметка. Когато валеше, се свиваше под тях и му беше много топло и хубаво. Е, разбира се, за самите уши не ще е било много приятно. А когато времето биваше особено лошо, той канеше приятелите си да се подслонят под ушите му. Те се настаняваха там и пееха своите тъжни песни, докато дъждът престанеше. Всички много го обичаха заради ушите му. Този човек се наричаше Хай Шан. Да можехте само да го видите как тичаше сутрин рано на работа! Хай Шан пристигаше винаги бегом в последната минута, защото обичаше да си поспива сутрин и не можете да си представите колко беше сладък, когато тичаше и ушите му се развяваха подир него като големи жълти корабни платна.

Момичето се беше заковало на място и слушаше със зяпнала уста Пипи. А Томи и Аника забравиха да ядат круши – толкова бяха погълнати от нейната история.

– Той имаше повече деца, отколкото можеше да изброи, а най-малкото се казваше Петер – продължи Пипи.

– Как може едно китайтец да се казва Петер – възрази Томи.

– Точно това му казваше и жена му „Как може едно китайтец да се казва Петер?“ Но Хай Шан бе така упорит, че настояваше детето или да се казва Петер, или да остане без име. После седна в един ъгъл, покри глава с ушите си и се нацупи. Най-сетне, разбира се, клетата жена трябваше да отстъпи и така малкият получи името Петер.

– Гледай ти! – каза Аника.

– Това беше най-отвратителното дете в цял Шанхай – продължи Пипи. – Толкова злоядо, че правеше майка си нещастна. Сигурно знаете, че в Китай ядат лястовичи гнезда? Та майка му сядаше с цяла чиния лястовичи гнезда и започваше да го храни. „Хайде, Петерчо – молеше го тя. – Лапни едно гнездо за тате!“ Но Петер само стискаше устни и клатеше глава. Накрая Хай Шан така се ядоса, че заповяда да не се готви нищо друго за Петер, докато не изяде едно лястовиче гнездо за татко. А когато Хай Шан кажеше нещо, думата му не се кършеше на две. Едно и също гнездо се изнасяше от кухнята и се връщаше обратно от май до октомври. На 14 юли майката поиска да даде на Петер няколко кюфтета, но Хай Шан забрани.

– Глупости! – каза момичето, което стоеше на пътя.

– Да. Точно това каза и Хай Шан – продължи невъзмутимо Пипи.

„Глупости – каза той. – Ясно е, че детето може да изяде гнездото, ако престане да се инати.“ Ала Петер непрекъснато само стискаше устни от май до октомври.

– Добре де, ами как оживя – учуди се Томи.

– Именно, че не оживя – обясни Пипи. – Умря. Чисто и просто от инат. На 18 октомври. Погребяха го на 19. А на 20 октомври през прозореца долетя ластовица и снесе яйце в гнездото, което стоеше на масата. То все пак послужи за нещо. Нищо не пропада даром – заключи Пипи весело.

Сетне погледна замислено момичето, което стоеше на пътя и изглеждаше потресено.

– Защо ме гледаш така? – каза Пипи. – Какво има? Да не мислиш, че сеядя и те лъжа? А? Ха, кажи го де! – закани се тя и запретна ръкави.

– Не, моля те! – изплаши се момичето. – Не искам да кажа точно това, но...

– Аха! – рече Пипи. – Но ето, че правя именно това. Така лъжа, че езикът ми почернява, чуваш ли? Наистина ли вярваш, че едно дете може да живее от май до октомври, без да яде? Естествено, зная, че може да се мине без храна три-четири месеца, но от май до октомври – що за глупост. Не разбираш ли, че това е лъжа! Не бива да оставяш да те заблуждават с какво ли не.

Момичето си тръгна и не се обърна повече.

– Колко са лековерни хората понякога – обърна се Пипи към Томи и Аника – От май до октомври, ама че глупост! – После извика подир момичето:

– Не-е, не сме виждали баща ти. Цял ден не сме видели плешив мъж. Но вчера оттук минаха точно седемнайсет. Хванати под ръка!

Градинката на Пипи беше наистина очарователна. Не че беше добре поддържана – съвсем не. Но тревата беше чудесна и никога не я косяха, а старите розови храсти тегнеха от жълти, бели и розови цветове, не много изящни, но затова пък несравнимо дъхави. Тук имаше много овошки, а най-хубави бяха прастарите дъбове и брястове, които сякаш бяха създадени, за да се катериш по тях.

В градинката на Томи и Аника нямаше дървета, по които да си играят, и майка им винаги се страхуваше, че ще паднат и ще се ударят. Ето защо досега не бяха се катерили много. А днес Пипи им каза:

– Хайде да се качим на она дъб, а?

Томи мигновено скочи от портата, очарован от предложението. Аника се поколеба, но като видя, че по стъблото има големи издатини,

по които може да се стъпи, реши, че ще е забавно да опита.

Няколко метра над земята стъблото на дъба се раздвояваше и на това място се образуваше нещо като стаичка. Не след дълго трите деца бяха там. Над главите им като голям зелен покрив се простираше короната на дървото.

– Тук бихме могли да пийнем кафе – предложи Пипи. – Ще изтичам да го сваря.

Томи и Аника запляскаха е ръце и завикаха „браво“.

Не се мина много време и кафето беше готово. Предишния ден Пипи беше опекала кифлички. Тя застана под дъба и започна да подхвърля нагоре чашките за кафе. Томи и Аника трябваше да ги ловят. Понякога дъбът ги улавяше, та две чаши се счупиха, но Пипи изтича и донесе други. После дойде ред на кифлите и известно време из въздуха летяха цели ята кифлички. Те поне не се чупеха. Накрая Пипи се покатери на дървото, като носеше в едната си ръка каната за кафе. В джоба си беше сложила бурканче сметана, а в една малка кутийка – захар.

Томи и Аника си мислеха, че кафето никога така не им се е услуждало. В къщи не им даваха да пият всеки ден кафе, а само когато бяха канени на гости, както беше и сега. Аника разсипа малко кафе в скута си. Отначало петното беше топло и мокро, после стана студено и мокро, но Аника си каза „нищо от това“.

Когато свършиха, Пипи хвърли чашките долу на тревата.

– Искам да видя колко е здрав порцеланът в наши дни – каза тя. – Една чашка и три чинийки се оказаха забележително издръжливи. А от каната се отчупи само чучурчето.

После Пипи започна да се катери още по-нагоре.

– Я гледай ти! – извика тя неочаквано. – Дървото било кухо!

В дънера имаше голяма хралупа, която листата скриваха от погледите на децата.

– О, и аз искам да се покатеря и да видя – каза Томи, но никой не му отговори.

– Пипи, къде си? – извика той разтревожен.

Тогава чуха гласа на Пипи, но не отвисоко, а някъде дълбоко отвътре. Той звучеше, сякаш идеше изпод земята.

– Аз съм вътре в дървото. То е кухо чак до долу. Има една малка дупчица и през нея виждам каната за кафе на тревата.

– О, ами как ще излезеш оттам! – ужаси се Аника.

– Изобщо няма да излизам – отвърна Пипи. – Ще остана тук, докато се пенсионирам. А вие ще ми хвърляте отгоре храна през онази дупка.

Пет, шест пъти дневно.

Аника се разплака.

– Защо се разплака, защо ти е мъчно – провикна се Пипи. – Я елате долу при мен и ще си играем на затворници, които чезнат в някоя тъмница.

– За нищо на света! – извика Аника и за всеки случай слезе от дървото.

– Аника, виждам те през дупчицата – обади се Пипи. – Да не настъпиш каната за кафе. Това е чудесна стара кана, която никому не е сторила нищо лошо. Пък и не е нейна вината, че вече си няма чучурче.

Аника пристъпи към дървото и през една малка дупчица видя върха на показалеца на Пипи. Това донякъде я утеши, макар още да се тревожеше.

– Пипи, наистина ли не можеш да излезеш? – проплака тя.

Пръстчето на Пипи изчезна и след по-малко от една минута лицето ѝ надникна през хралупата, горе на дървото.

– Ако се опитам, сигурно ще мога – каза тя, като с една ръка държеше настрана клоните.

– Толкова лесно ли се излиза? – попита Томи, който още беше горе на дървото. – Тогава и аз искам да сляза долу и да чезна.

– Добре – каза Пипи, – но нека вземем стълба.

Тя се измъкна от хралупата и ловко се спусна долу на земята. После изтича за стълбата, издърпа я подире си на дървото и я напъха в хралупата.

Томи гореше от нетърпение да слезе долу. Наистина не беше лесно да се изкачи до хралупата, защото беше доста нависоко, но той беше храбро момче и съвсем не се боеше да се вмъкне в тъмния дънер. Аника го видя как изчезна и се замисли дали някога ще го види пак. Сетне се опита да надникне през дупчицата.

– Аника – чу тя неговия глас, – не можеш да си представиш колко е хубаво тук. Трябва да дойдеш. Щом като има стълба, съвсем не е страшно. Слезнеш ли веднъж, ще поискаш после пак.

– Сигурен ли си? – попита Аника.

– Абсолютно – увери я Томи.

Тогава Аника се покатери отново на дървото с разтреперани колене, а Пипи ѝ помогна най-горе, дето беше трудно. Когато видя каква тъмнина е вътре, Аника понечи да се върне. Но Пипи я задържа за ръка и я насърчаваше.

– Не се бой, Аника – чуваше тя гласа на Томи някъде отдолу. –

Вече виждам краката ти и ще те хвана, ако речеш да паднеш.

Аника обаче не падна, а стигна благополучно при Томи. След един миг дойде и Пипи.

– Нали е чудесно? – възкликна Томи.

Аника трябваше да се съгласи, че това е вярно. Дори не беше така тъмно, както тя си мислеше отначало, защото през дупчицата се процеждаше светлина. Аника пристъпи да се увери, че и тя може да види каната за кафе във на тревата.

– Това ще бъде нашето скривалище – каза Томи. – Никой няма да знае къде сме. А ако обикалят отвън да ни търсят, ще ги гледаме през дупчицата. Ама че смях ще падне!

– Може да вземем една пръчка, да я промушим през дупчицата и да ги гъделичкаме – предложи Пипи, – за да си помислят, че има привидения.

Това така развесели децата, че се прегърнаха от радост. Тъкмо тогава откъм къщата на Томи и Аника се чу гонгът, който ги викаше за вечеря.

– Колко жалко! – рече Томи. – Трябва да се прибираме. Но утре веднага след училище ще дойдем пак.

– Заповядайте! – каза им Пипи.

Те тръгнаха нагоре по стълбата – първо Пипи, след нея Аника и накрая Томи. И после се спуснаха от дървото – първо Пипи, след нея Аника и накрая Томи.

ПИПИ УСТРОЙВА ИЗЛЕТ

– Днес няма да ходим на училище – каза Томи на Пи-пи, – защото имаме ден за чистене.

– Ха! – възкликна Пипи. – Пак несправедливост. Аз нямам никакъв ден за чистене, макар че имам такава нужда от него! Вижте само на какво прилича подът и кухнята. Но всъщност – прибави тя – стига да реша, мога да почистя и без да ми определят специален ден. Именно това смятам да направя сега. Я да видя може ли някой да ме спре! Седнете върху кухненската маса, за да не ми пречите.

Томи и Аника послушно се покатериха върху масата, а Господин Нилсон рипна подире им и се настани да спи в скута на Аника.

Пипи стопли голям котел вода и без много да му мисли, го лисна върху кухненския под. После свали големите си обувки и грижливо ги сложи в панерчето за хляб. Най-сетне привърза на босите си крака две четки за дъски и се понесе по пода, сякаш се пързалаше на кънки, а като цепеше водата с тях, тя бълбукаше и пръскаше.

– Трябваше да стана принцеса на кънките – заяви тя и така високо вирна единия си крак; та с четката нащърби лампата, която висеше от тавана.

– Поне съм си изящна и привлекателна – продължи тя и ловко прескочи един стол, който ѝ препречваше пътя. – Е, да речем, че вече е чисто – заключи тя и свали четките.

– Няма ли да избършеш пода? – учуди се Аника.

– Ами! Ще го оставя да изсъхне на слънце – обясни Пипи. – Не вярвам да се простуди, стига непрестанно да се движи.

Томи и Аника се смъкнаха от масата, като стъпваха много внимателно, за да не се измокрят.

Навън Слънцето грееше от яркосиньото небе. Беше един от ония сияйни септемврийски дни, когато на човек му се прищява да поскита из горите. На Пипи ѝ хрумна нещо:

– Хайде да вземем Господин Нилсон и да направим малък излет!

– Хайде! – извикаха възхитени Томи и Аника.

– Бягайте тогава в къщи и питайте майка си дали бива – каза Пипи, – а в това време аз ще приготвя храна за из пътя.

Томи и Аника одобриха това предложение. Втурнаха се към дома и не мина много време, те се върнаха. Пипи вече ги чакаше пред портата с

Господин Нилсон на рамо, с туристически бастун в едната си ръка и с голяма кошница в другата.

Отначало децата тръгнаха по шосето, но после навлязоха в една морава и поеха по тясна хубава пътечка, която криволяше между брези и лещаци. След известно време стигнаха до някаква ограда, зад която се простираше чудно пасбище. Точно пред портата беше застанала крава и очевидно нямаше никакво намерение да се отмести. Аника й подвигна, а Томи се приближи храбро към нея и се опита да я прогони, но тя не се помръдна – само се пулеше срещу децата с големите си кравешки очи. За да сложи край на тази история, Пипи остави кошницата на земята, пристъпи към кравата, вдигна я на ръце и я премести. Кравата засрамено изчезна в лещака.

– Човек никога не би рекъл, че кравата може да се инати като бик – каза Пипи и скочи трупешката през оградата. – А после какво? Биковете ще станат като крави, разбира се! Става ти страшно, като се замислиш.

– Каква чудно хубава поляна! – възкликна очарована Аника и започна да подскача по всички камъни. Томи беше донесъл камата, която Пипи му беше подарила, и издялка по една туристическа тояга за себе си и за Аника. Малко си поодялка и палеца, но какво от това!

– Можем да наберем гъби – предложи Пипи и откъсна една красива червена мухоморка. – Дали става за ядене? – продължи тя. – Във всеки случай, доколкото знам, не може да се пие, та не остава нищо друго, освен да се яде. Я да видим.

Тя отхапа голямо парче от гъбата и го глътна.

– Успях! – отбеляза тя самодоволно. – Друг път ще дойдем и ще я сготвим задушена – заключи тя, като хвърли гъбата високо над върховете на дърветата.

– Пипи, какво носиш в кошницата? – попита Аника – Нещо вкусно ли е?

– И хиляда крони да ми дадеш, пак няма да ти отговоря – увери я Пипи. – Първо трябва да намерим някое хубаво място, където да си постелем.

Децата започнаха усърдно да търсят такова място. Аника откри огромен плосък камък, който й се стори подходящ, но по него пълзяха много червени мравки и Пипи отсече:

– При тях не искам да сядам, защото не ги познавам.

– Освен това хапят – каза Томи.

– Тъй ли? – рече Пипи. – Хапи ги и ти!

Тогава Томи зърна малка полянка сред лещак и реши да седнат там.

– О не, тук няма достатъчно слънце, за да се чувствуват добре моите лунички – каза Пипи. – А аз си държа на тях.

По-нататък се издигаше ниско хълмче, по което човек можеше лесно да се изкатери. А горе на хълмчето имаше малка издатина, също като балкон. Децата се настаниха точно там.

– Докато слагам трапезата, ще жумите! – заповяда Пипи.

Томи и Аника стиснаха очи колкото можеха и чуха как Пипи отвори кошницата и как зашумоляха разни хартии.

– Едно, двайсет, три, сега погледни! – изкомандува най-сетне Пипи. Те отвориха очи и се развикаха от възторг при вида на всичките лакомства, които Пипи бе подредила върху голата скала – малки апетитни сандвичи с кюфтенца и шунка, цял куп палачинки, посипани със захар, няколко тънки кафяви суджучета и три крема с ананас. Трябва да знаете, че Пипи беше се учила да готви при готвача на кораба на татко й.

– Ех, че било хубаво да имаш ден за почитване! – възкликна Томи с уста, пълна с палачинки. – Де да беше всеки ден!

– А, не – възпротиви се Пипи. – Да не съм луда да чистя всеки ден. Забавно е, разбира се, но ако се прави всеки ден, ще е уморително.

Накрая децата бяха тъй сити, че едва можаха да се помръднат. Зато седяха кротко под слънчевите лъчи и се радваха на всичко.

– Дали е трудно да се лети? – каза Пипи и хвърли мечтателен поглед към ръба на издатината. Там скалата пропадеше стръмно надолу и беше доста висока.

– Човек сигурно би могъл да се научи да лети надолу – продължи тя. – Но положително е по-трудно да се лети нагоре. Всъщност нека започна от по-лесното. Смятам да опитам.

– Не, Пипи! – изкрещяха Томи и Аника. – О, мила Пипи, недей!

Ала Пипи стоеше вече на ръба.

– „Литни, литни, грозна мухо ти, и грозната муха полетя“ – издекламира тя, като при думата „полетя“ разпери ръце и скочи в празното пространство. След половин секунда нещо силно тупна долу на земята. Пипи беше паднала. Томи и Аника излази ха по корем и уплашено погледнаха надолу. Пипи се изправи и изтупа коленете си.

– Забравих да размахам криле – провикна се тя весело. – Пък и палачинките в стомаха ми сигурно бяха много.

И сега изведнъж децата забелязаха, че Господин Нилсон е изчезнал. Очевидно беше се запилял на самостоятелен излет. Те си спомниха, че бяха видели как гризе самодоволно кошницата, но докато Пипи правеше своя опит да лети, го бяха забравили. А сега го нямаше.

Пипи така се ядоса, че хвърли лявата си обувка в един голям дълбок гьол.

– Човек никога не бива да води маймуни със себе си, когато отива някъде – гневеше се тя. – *Трябваше* да го оставя у дома да пощи коня. Друго не му се полага – отсече Пипи и хлътна в гьола, за да извади обувката си. Водата ѝ стигна до кръста.

– По тоя случай няма да е зле да си измия косата – каза Пипи, потопи главата си във водата и остана така толкова дълго, че започнаха да излизат мехури.

– Сега няма защо да ходя на фризьор – заяви тя доволно, когато най-сетне се подаде отново. После излезе от водата и се обу. Тримата потеглиха да търсят Господин Нилсон.

– Чувате ли какви звуци издавам, когато вървя – засмя се Пипи. – Роклята ми прави „шляп, шляп“, а обувките – „джап, джап“. Смешно, нали? Смятам, че и ти трябва да опиташ – обърна се тя към Аника, която изглеждаше тъй спретната с русите си копринени къдрици, розовата рокличка и малките бели кожени обувчици.

– Друг път! – отклони разумната Аника. Те продължиха нататък.

– Как да не се разсърди човек на Господин Нилсон – ядосваше се Пипи. – Винаги така прави. И в Сурабайя веднъж ми избяга и се цани за слуга при една стара вдовица. Туй накрая беше лъжа, разбира се – добави тя след кратка пауза.

Томи предложи всеки да тръгне в различна посока и да търси Господин Нилсон. Аника си беше малко плашлива, та отначало не искаше, но Томи само ѝ каза:

– Да не си страхливка?

Аника естествено не можеше да преглътне такова оскърбление. И тъй, трите деца се оправиха в различни посоки.

Томи тръгна през една ливада. Той не намери никакъв Господин Нилсон, но намери нещо друго. Един бик! Или поточно казано, бикът намери Томи и Томи никак не му се понрави, защото това беше зъл бик, който ни най-малко не обичаше деца. Той се втурна напред с наведена глава и страшен рев и Томи нададе нечовешки вик от ужас, който проехтя в цялата гора. Пипи и Аника го чуа и пристигнаха бегом да видят какво означава това. Бикът вече беше успял да вдигне Томи на рогата си и да го метне нависоко във въздуха.

– Такова неразбрано животно – каза Пипи на Аника, която плачеше отчаяно. – Така ли се прави? Нали ще изцапа бялото моряшко костюмче на Томи. Отивам да вразумя този глупав бик.

Речено – сторено. Тя изтича и дръпна животното за опашката.

– Прощавай, че те прекъсвам – каза тя и понеже го дръпна силно, бикът се обърна, съзря още едно дете и веднага понечи да вдигне и него на рогата си.

– Както вече казах, прощавай, че те прекъсвам – повтори Пипи. – Пък извинявай, че го откъсвам – прибави тя и прекърши единия рог на бика. – Тази година не е модерно да се носят два рога. И всеки уважаващ себе си бик има само един рог. Пък и без него може – допълни тя, като откърши и втория.

Тъй като рогата на биковете не са чувствителни, бикът не съзнаваше, че вече си няма рога, но въпреки това той силно заблъска момичето, че ако не беше Пипи, а някой друг, сигурно щеше да стане на кайма.

– Ха, ха, престани да ме гъделичкаш! – закиска се Пипи. – Нямах понятие колко ме е гъдел. Ха-ха, стига толкова, стига, ще умра от смях!

Но бикът не миряваше, та най-сетне Пипи се метна върху гърба му, за да си поотдъхне. Но много не можа да си отдъхне, защото бикът съвсем не беше съгласен Пипи да седи на гърба му. Как ли не се мятеше, за да я събори, но тя здраво притискаше колене и продължаваше да седи. Бикът препускаше насам-натам по ливадата и така яростно пръхтеше, че от ноздрите му излизаше пара. Пипи се заливаше от смях, викаше и махаше на Томи и Аника, които стояха настрана и трепереха като листа на трепетлика. А бикът се мятеше и въртеше, като се опитваше да хвърли Пипи от гърба си.

– Как танцувам с моя любим приятел – тананикаше си Пипи, без да мърда. Накрая бикът така се измори, че легна на земята, като си пожела да няма вече никакви деца на света. Впрочем той никога не беше смятал децата за особено необходими.

– Ако си решил да си правиш следобедната дрямка – каза любезно Пипи, – няма повече да те безпокоя.

Тя слезе от гърба му и отиде при Томи и Аника. Томи си беше поплакал. На едната му ръка имаше рана, но Аника я беше превързала с кърпичката си, та вече не го болеше.

– О, Пипи! – извика развълнувано Аника, когато Пипи дойде.

– Шт! – прошепна Пипи. – Не буди бика! Той спи и ако го събудим, ще започне да капризничи.

Но в следващата минута, без да я е грижа за следобедния сън на бика, тя се провикна с цяло гърло:

– Господин Нилсон, Господин Нилсон, къде си?

И изведнъж – просто да не повярваш – зърнаха Господин Нилсон,

сгушен на един бор. Той смучеше опашката си и изглеждаше много тъжен. На едно такова малко маймунче сигурно не му е приятно да остане самичко в гората. Сега Господин Нилсон скочи от бора право върху рамото на Пипи и размаха сламената си шапка, както правеше винаги, когато много се радваше.

– Аха, значи този път не си станал слуга? – рече Пипи и го погали по гръбчето. – Пфу, та това нали беше лъжа, да си кажа истината! – досети се тя. – Ами ако е било истина, не може да бъде лъжа – продължи да разсъждава тя. – Ще видите, че в края на краищата той може би наистина е бил слуга в Сурабайя! И тогава знам кой ще пържи кюфтетата от-сега нататък.

След това потеглиха обратно. Роклята на Пипи все така шляпаше, а обувките ѝ все така жвакаха. Томи и Аника бяха на мнение, че въпреки срещата с бика са прекарвали чудесен ден, и запяха една песен, която бяха научили в училище. Всъщност това беше песен за лятото, а сега вече настъпваше есента, но те си решиха, че все пак е подходяща за случая:

През дните на слънчево лято
 вървим през горите, полята.
 Не жалим на пътя теглата,
 а пеем ний навред: привет, привет!
 Ако си млад,
 пей с нас, крилат,
 не стой дома си ти нерад!
 А дружно с нас
 запей тоз час
 из планината с буен глас.
 През дните на слънчево лято
 си пеем ний навред: привет, привет!

И Пипи пееше с тях, но си измисляше други думи

През дните на слънчево лято
 вървя през горите, полята.
 С ината си аз съм позната
 и с мократа пола си шляпам, шляп.
 Обувката
 ми за беда
 е цяла пълна със вода.
 Бика голям
 за негов срам

сразих, суглияш защото ям.
През дните на слънчево лято
със мократа пола си шляпам, шляп.

ПИПИ ОТИВА НА ЦИРК

В малкия град пристигна цирк и всички деца хукнаха при своите майки и татковци и заврънкаха да ги пуснат на представление. Томи и Аника направиха същото и техният добър татко веднага извади няколко лъскави сребърни монети и им ги даде.

Стиснали здраво в длани парите, те нахълтаха у Пипи. Тя беше на верандата при коня и сплиташе опашката му на гънки плитчици, които кичеше с червени панделки.

– Днес той има рожден ден, ако не се лъжа – каза им тя. – И затова трябва да е докаран.

– Пипи – каза задъхано Томи, защото беше тичал много бързо. – Пипи, искаш ли да дойдеш с нас на цирк?

– Мога да дойда с вас къде ли не – каза Пипи. – Но дали мога да дойда на цирк, не знам, защото нямам представа какво е това цирк. Боли ли там?

– Колко си смешна – засмя се Томи. – Как ще боли! Знаеш ли колко е весело. Конете и палячовци и красиви жени, които ходят по въже!

– Но струва пари – каза Аника и разтвори ръчичките си, за да провери дали лъскавата монета от две крони и двете по 50 йоре са още там.

– Аз съм богата като вълшебник – заяви Пипи. – Все ще мога да си купя един цирк. Макар че ще стане тясно, ако имам повече коне. Палячовците и хубавите жени някак ще набутам в килера. Но тая работа с конете ще бъде по-трудна.

– Щуротии! – каза Томи. – Кой ти казва да купуваш цирка? Трябва да си платиш, за да гледаш, разбираш ли?

– Гледай ти! – възкликна Пипи и зажумя. – Та няма гледането струва пари? А аз по цял ден се разхождам и зяпам! Кой знае колко пари имам да давам за това!

След малко тя внимателно отвори едното си око и започна да го върти на всички страни. – Да струва колкото си ще – каза тя, – но просто трябва да погледна!

Най-сетне Томи и Аника все пак успяха да обяснят на Пипи какво е това цирк и тя отиде да вземе няколко златни парички от своята чанта. После си сложи шапката, голяма колкото колело, и тримата се запътиха към цирка.

Навалицата се блъскаше пред купола, а пред гишето за билети се

виеше дълга опашка. Постепенно дойде ред и на Пипи. Тя вмъкна глава в прозорчето, впери поглед в добродушната стара дама, която седеше зад гишето, и попита:

– Е, колко струва да те погледа човек?

Но старата жена беше чужденка, тъй че не разбра какво й каза Пипи, а отвърна:

– Малко момиче, щрува пет کرونا на хубав място, три کرونا на по-лош място и една کرونا на право-щоящ.

– Аха – каза Пипи, – но тогава ще обещаеш да ходиш и по въже.

Тук се намеси Томи, който обясни, че Пипи иска билет от по-евтините. Пипи подаде една златна паричка и старата жена я заоглежда не-доверчиво. Дори я захапа, за да се убеди дали наистина е златна, и едва тогава Пипи получи своя билет. Освен това получи и много сребърни пари като ресто.

– Какво ще ги правя тия грозни малки бели монети? – негодуваше Пипи. – Я си ги задръж, а аз ще те погледна два пъти. На правощоящ.

Тъй като Пипи решително отказа да вземе рестото, дамата замени билета й срещу билет на първи ред и даде билети за същия ред и на Томи и Аника, без да им вземе пари. Ето как стана, че Пипи, Томи и Аника се настаниха на чудесни червени кресла точно до арената. Томи и Аника се обръщаха много пъти, за да помахат на своите съученици, които седяха много по-назад.

– Ама че странна колиба! – отбеляза Пипи, като се оглеждаше смаяно. – Но както виждам, са разсипали талаш по пода. Не че съм дребнава, но го намирам за немарливост.

Томи й обясни, че по всички циркови арени има талаш, за да тичат конете по него.

На специален подиум се беше разположил оркестърът на цирка и внезапно се разнесе бодър марш. Пипи бурно запляска с ръце и заподскача възхитена на стола си.

– И слушането ли струва пари или то е безплатно? – попита тя.

В същия миг дръпнаха завесата от входа за артистите и директорът на цирка, облечен в чер фрак и с камшик в ръка, се появи на арената, последван от десет бели коня, с червени пера на главите си.

Той изплющя с камшик и конете обиколиха в тръс арената. После отново изплющя с камшика и всички коне вдигнаха предните си крака върху преградата, която ограждаше арената. Един от тях беше застанал точно срещу трите деца. Близостта на този кон никак не се по-направи на Аника и затова тя се отдръпна колкото можеше по-назад на стола си.

Пипи обаче се наведе напред, хвана коня за крака и му каза:

– Здравсти, как си? Много поздравя от моя кон. Той също има днес рожден ден, само че му вързах панделки на опашката вместо пера на главата.

За щастие Пипи пусна крака на коня, преди директорът на цирка да изплющи отново с камшика, защото тогава всички коне свалиха крак от преградата и пак започнаха да обикалят арената.

Когато този номер свърши, директорът учтиво се поклони и конете изтичаха навън. В следващия миг завесата се дръпна отново и на арената се появи катраненочерен кон, на чийто гръб беше застанала права красива девойка, облечена в зелено копринено трико. В програмата пишеше, че се казва мис Карменсита.

Конят се понесе в кръг, по талаша, а мис Карменсита стоеше спокойно и се усмихваше. Но после се случи нещо. Тъкмо когато конят минаваше покрай мястото на Пипи, нещо профуча във въздуха и – това не беше някой друг, а самата Пипи. Тя застана върху коня зад мис Карменсита, която отначало така се слиса, че едва не тупна на земята. После се ядоса и замахна с ръце назад, за да накара Пипи да скочи долу, но не успя.

– Хайде по-кратко – каза ѝ Пипи. – Няма само ти да се забавляваш я! Има и други, които са си платили.

Това мис Карменсита реши да скочи, но и това не стана, защото Пипи я беше хванала здраво през кръста. Сега зрителите не издържаха вече и започнаха да се смеят. Беше наистина смешна гледка: красивата мис Карменсита, здраво хваната от малкото червенокосо момиче с големи обувки, което сякаш цял живот само беше участвало в циркови представления.

Ала директорът на цирка съвсем не се смееше. Той направи знак на своите распоредители с червени униформи да спрат коня.

– Свърши ли вече номерът? – попита разочаровано Пипи. – Тъкмо когато стана толкова весело!

– Проклето дете! – процеди през зъби директорът. – Махай се!

Пипи го погледна отчаяно:

– Но защо ми се сърдиш? Аз мислех, че сме дошли да се забавляваме.

Тя скочи от коня и се върна на мястото си. Веднага дойдоха двама едри распоредители, за да я изхвърлят. Те я хванаха и се опитаха да я вдигнат, но не успяха. Пипи си седеше неподвижно и те просто не можеха да я помръднат от мястото ѝ, въпреки че дърпаха с всички сили.

Не им остана друго, освен да повдигнат рамене и да се отдалечат.

Междувременно бе започнал следващият номер. Това беше мис Елвира, която щеше да ходи по въже. Тя беше с розова поличка от тюл, а в ръка държеше розово чадърче. С малки грациозни стъпки мис Елвира се пусна по въжето и започна да прави какви ли не сложни фигури. Беше много красиво. Мис Елвира показа, че дори може да ходи заднишком по тънкото въже. Но когато стигна до малката платформа в края на въжето и се обърна, ето че там беше застанала Пипи.

– Какво ще кажеш? – попита очарована Пипи, когато видя изуменото лице на мис Елвира.

Мис Елвира не каза нищо, а скочи долу и се хвърли на врата на директора, който беше неин татко. А той отново изпрати распоредителите да изгонят Пипи. Този път дойдоха петима. Но всички зрители се развикаха:

– Оставете я на мира! Искаме да видим червенокосото момиче! – И затропаха с крака и запляскаха с ръце.

Пипи се пусна по въжето. И сега се оказа, че номерата на мис Елвира не бяха нищо в сравнение с умението на Пипи. Когато стигна до средата на въжето, тя вдигна единия си крак право нагоре, така че голямата обувка образува нещо като покрив над главата ѝ. После наклони ходилото напред и се почеса с върха на обувката зад ухото.

Директорът на цирка никак не беше възхитен от участието на Пипи в неговото представление. Той искаше да се отърве от нея. Затова тихо се прокрадна и разхлаби механизма, който опъваше въжето. Беше уверил, че Пипи ще падне.

Но това не стана. Вместо да падне, Пипи залюля въжето. Напред-назад – все по-бързо и по-бързо и изведнъж скочи високо във въздуха и се озова върху гърба на директора. Той така се стресна, че хукна да бяга.

– Ех, че игрив кон! – каза Пипи. – Но защо си нямаш пискюли на главата?

След това реши, че е време да се върне при Томи и Аника, смъкна се от гърба на директора и се настани на мястото си, защото щеше да започне следващият номер. Той се позабави малко, тъй като директорът трябваше да отиде да изпие чаша вода и да се среше. После се появи отново, поклони се на публиката и съобщи:

– Уважаеми дами и господа, слет един момент ште фидите най-голямото чудо на фсички фремена – най-шилния чофек ф сфета – Шилния Адолф, дошега от никого непобеден. Моля, дами и господа, ето Шилния Адолф.

Тогава на арената пристъпи тежко огромен здравеняк. Беше облечен в трико с телесен цвят, препасан през корема с леопардова кожа. Поклони се на публиката и изглеждаше страшно доволен.

– Фиште само к'ви мускули – директорът притисна ръката на силния Адолф, върху която мускулите се издуваха като големи топки. – А сега, уфашаеми дами и господа, посфолете ми да напрафя едно наиштина интересно предложение. Кой измежду фас ште дръсне да се прибори с Шилния Адолф, кой ште дръсне да се опита да надфие най-шилния чофек на сфета? Храбрецът, който победи Шилния Адолф, ште получи сто крони. Помислете си, дами и господа. Моля, заповядайте! Кой ште ислесе напрег?

Никой не излезе напред.

– Какво каза тоя – попита Пипи – и защо говори на арабски?

– Каза, че който може да надвие она мъжага, ще получи сто крони – обясни Томи.

– Аз мога – заяви Пипи, – но ще ми е жал за него, защото изглежда добричък.

– Това все пак не можеш да направиш! – възпротиви се Аника. – Че той е най-силният мъж в света!

– Най-силният мъж, да – отговори Пипи. – А пък аз съм най-силното момиче в света, не забравяй това.

През това време Силният Адолф вдигаше големи железни топки и огъваше яки железни прътове, за да покаже колко е силен.

– Е, господа – провикна се директорът, – наиштина ли никой не иска да спешели сто крони? Наиштина ли ште съм принуден да ги запазя за себе си – и той размаха банкнотата.

– Не, наистина не бива – обади се Пипи, прекрачи преградата и излезе на арената.

Директорът направо побесня, когато я видя.

– Махай се! Да не те виждам пофече – изсъска той.

– Защо си все такъв неучтив? – упрекна го Пипи. – Аз само искам да се боря със Силния Адолф.

– Тук няма място за шеги – роптаеше директорът. – Изчезфай, преди Шилният Адолф да сабелеши твоето нахалштфо.

Но Пипи мина покрай него и пристъпи към Силния Адолф. Хвана голямата му ръка и сърдечно я раздруса.

– Е, ще се преборим ли? – подкани го Пипи. Силният Адолф я гледаше и не можеше да разбере за какво става дума.

– След една минута започвам! – заяви Пипи.

И така направи. Тя сграбчи Силния Адолф през кръста и преди някой да проумее какво става, го събори на тепиха. Силният Адолф се изправи с пламнало лице.

– Дръж се, Пипи – викаха Томи и Аника. Зрителите чуха и също започнаха да викат „Дръж се, Пипи!“ . Директорът седеше на парапета и кършеше ръце. Беше много ядосан. Но още по-ядосан беше Силния Адолф. Откакто се помнеше, никога не беше му се случвало толкова ужасно нещо. И реши да покаже на това червенокосо момиче що за мъжага е Силния Адолф. Той се хвърли към нея и я хвана през кръста. Ала Пипи беше непоклатима като скала.

– Още можеш! – окуражи го тя. Но веднага се изтръгна от хватката му и след миг Силния Адолф отново се просна на тепиха. Пипи застана настрана, да изчака, докато стане. Тя не чака дълго. Той се надигна с рев и се спусна към нея.

– Тралала, хопсаса! – измърмори Пипи.

Всички в цирка тропаха с крака, хвърляха шапките си нагоре и крещяха: „Дръж се, Пипи!“

Когато Силния Адолф се втурна към нея за трети път, Пипи го вдигна с изправени ръце над главата си и обиколи с него арената. След това пак го повали на тепиха и го притисна към земята.

– Сега, драги чичко, смятам, че няма защо да продължаваме – каза му тя. – По-весело, отколкото беше досега, няма да стане.

– Пипи победи! Пипи победи! – викаха всички в цирка. Силния Адолф светкавично се измъкна. Директорът на цирка трябваше да даде на Пипи стотарката, а си личеше, че с най-голямо удоволствие би я сдъквал.

– Сапофядайте, госпожице – каза той. – Сапофядайте сто крони.

– Пфу! – рече презрително Пипи. – Какво ще я правя тази хартийка? Дръж си я и си опечи в нея чирози, ако искаш!

И тя се върна на мястото си.

– Брей, че дълъг този цирк – каза тя на Томи и Аника. – Няма да е лошо, ако си дремна малко. Събудете ме обаче, ако стане нещо и трябва да помагам!

Тя се отпусна на стола и веднага заспа. И продължи да си хърка, докато разни палячовци, гълтачи на ножове и укротители на змии показваха майсторството си пред Томи, Аника и останалите зрители в цирка.

– Но, според мен, Пипи беше най-добрата от всички – прошепна Томи на Аника.

ВЪВ ВИЛА ВИЛЕКУЛА ИДВАТ КРАДЦИ

След участието на Пипи в цирковия спектакъл в малкото градче нямаше човек, който да не знае за невероятната ѝ сила. Дори и във вестника писаха за нея. Но хората, които живееха в други градове, естествено не знаеха какво дете е Пипи.

В една мрачна есенна вечер по пътя край Вила Вилекула вървяха двама скитника. Тия скитници бяха опасни крадци, тръгнаха да кръсват пътищата, като търсеха какво да задигнат. Те видяха, че прозорците на Вила Вилекула светят, и решиха да се отбият и да си изпросят по някой сандвич.

Тъкмо тази вечер Пипи изсипа всичките си парички на пода в кухнята, за да ги преброи. Тя наистина не беше кой знае колко силна в бронето, но понякога правеше това, за да въведе ред.

... седемдесет и пет, седемдесет и шест, седемдесет и седем, седемдесет и осем, седемдесет и девет, седемдесет и десет, седемдесет и единайсе, седемдесет и дванайсе, седемдесет и тринайсе, седемдесет и седемнайсе... пфу, че ми заседемдесетя на гърлото! Май че има още някакви цифри в цифрерията, а, сетих се – сто и четири, хиляда. Брей че много пари – мърмореше си Пипи. Точно тогава някой задумка по вратата.

– Влез или не влизай, както си искаш – провикна се Пипи. – Никого не насилвам!

Вратата се отвори и влязоха двамата скитника. Можете да си представите какви очи изцъклиха, когато видяха едно малко момиче, седнало съвсем самичко на пода, и брой пари.

– Сама ли си в къщи? – попитаха те лукаво.

– Съвсем не! – отвърна Пипи. – И Господин Нилсон е у дома.

Естествено крадците не знаеха, че Господин Нилсон е маймунче, което току-що си е легнало в зеленото креватче, завито с куклено одеалце. Те помислиха, че стопанинът на къщата се казва Нилсон, и многозначително си намигнаха.

„Можем да дойдем и малко по-късно“, си казаха те с това намигване, а на Пипи рекоха:

– Е, ние надникнахме само за да питаме колко е часът. – Те бяха толкова развълнувани, че изобщо не се сетиха за сандвичите.

– Големи, яки мъже, пък не знаят колко е часът – упрекна ги Пипи.

– Не познавате ли часовника? Какво образование сте получили? Часовникът е малък, кръгъл предмет, който казва „тик-так“ и върви ли, върви, пък никога не стига до вратата. Ако знаете други гатанки, казвайте! – подкани ги Пипи.

Разбойниците решиха, че тя е твърде малка, за да познава часовника, безмълвно се обърнаха и излязоха.

– Не искам да ми кажете „так“² – извика Пипи подире им, – но можете поне да ми кажете „тик“. Все пак вървете си с мир! – и Пипи се върна към парите си.

Навън скитниците потриха доволно ръце.

– Видя ли колко много златни пари! Мили Боже! – каза единият.

– Да, понякога му върви на човек – каза другият. – Сега остава само да изчакаме момичето и она Нилсон да заспят. После се вмъкваме и слагаме ръка на всичко.

Те седнаха под дъба в градината и зачакаха. Валеше силен дъжд, а те бяха много гладни, та чакането беше доста неприятно, но мисълта за многото пари поддържаше доброто им настроение.

Постепенно във всички околни къщи прозорците угаснаха, но Вила Вилекула все още беше осветена. Защото в това време Пипи се учеше да танцува полка и не искаше да си легне, докато не се убеди, че наистина може да я танцува. Най-после и прозорците на Вила Вилекула помръкнаха.

Скитниците почакаха още доста време, за да бъдат сигурни, че Господин Нилсон е заспал. Най-сетне се прокраднаха до задния вход и се запретнаха да отворят вратата със специални инструменти за взлом. Единият, който впрочем се казваше Блум, съвсем случайно натисна дръжката. Оказа се, че вратата не е заключена.

– Виж ти какви умни хора! – прошепна той. – Тая врата била отворена!

– Толкоз по-добре за нас – отговори другият, черно; кос мъж, който сред познатите си бе известен с името Карлсон-гръмотевицата.

Та сега Карлсон-гръмотевицата запали джобното си фенерче и двамата се промъкнаха в кухнята. Там нямаше никого. Пипи спеше в съседната стая, където беше и малкото креватче на Господин Нилсон.

Карлсон-гръмотевицата откряна вратата и предпазливо надникна вътре. В стаята беше тихо и спокойно и той зашари с фенерчето да я огледа. Когато лъчът стигна до леглото на Пипи, скитниците за своя най-

---

2. „Так“ – благодаря (шведски). Бел. прев.

голяма изненада видяха само чифт крака, които почиваха върху възглавницата. Както обикновено, Пипи беше мушнала главата си под одеялото на долния край на леглото.

– Това сигурно е момичето – прошепна Карлсон-гръмотевицата на Блум – и май здравата спи. А къде ли е Нилсон?

– Господин Нилсон, ако обичате – прозвуча спокойният глас на Пипи изпод одеялото, – Господин Нилсон спи в малкото зелено куклено креватче.

Скитниците така се изплашиха, че мигновено щяха да хукнат навън. Но после се замислиха над думите на Пипи, че Господин Нилсон спял в креватче за кукли. И тогава фенерчето освети мъничкото легло и маймунчето, което спеше в него. Карлсон-гръмотевицата не можа да се съдържи и се засмя.

– Блум – каза той, – господин Нилсон бил маймуна, ха-ха-ха!

– А вие за какво го мислехте? – долетя отново спокойно гласът на Пипи изпод одеялото. – За машинка за косене на тревата ли?

– Майка ти и баща ти не са ли в къщи? – заинтересува се Блум.

– Не-е-е! – отговори Пипи. – Няма ги. Ама съвсем ги няма!

Карлсон-гръмотевицата и Блум се разхълцаха от възторг.

– Виж какво, моето момиченце – каза Карлсон-гръмотевицата, – я се покажи да си поговорим.

– О, не, аз спя! – отвърна Пипи. – Пак ли става дума за гатанки? Тогава отгатнете най-напред тази: „Какъв е този часовник, дето все върви, пък все не стига до вратата?“

Но сега се намеси Блум и решително вдигна одеялото.

– Танцуваш ли полка? – попита Пипи, като го гледаше право в очите. – Защото аз вече мога.

– Прекалено много питаш – рече Карлсон-гръмотевицата. – Хайде сега пък ние да задаваме въпроси, а? Къде са ти например ония пари, дето одева бяха на пода?

– Там в чантата, върху гардероба – отвърна искрено Пипи.

Карлсон-гръмотевицата и Блум се ухилиха.

– Надявам се, че нямаш нищо против да ги вземем, мило приятелче? – каза Карлсон-гръмотевицата.

– О, моля – рече Пипи – заповядайте!

Блум пристъпи и свали чантата.

– Надявам се, че нямаш нищо против да си ги взема обратно, мило приятелче – каза му Пипи, скочи от леглото и се приближи към Блум. Той не разбра точно какво стана, но чантата бързо и ловко се озова в

ръцете на Пипи.

– Стига шегии! – ядоса се Карлсон-гръмотевицата. – Дай чантата!

Той грубо хвана Пипи за ръката и се опита да изтръгне желаната плячка.

– Шегичка тук, шегичка там! – засмя се Пипи, вдигна Карлсон-гръмотевицата и го качи върху гардероба. След миг до него се озова и Блум. Тогава скитниците се поуплашиха. Те схванаха, че Пипи не е обикновено момиченце. Ала чантата така ги блазнеше, че забравиха страха си.

– Хайде заедно, Блум! – изкрещя Карлсон-гръмотевицата. Те скочи-ха от гардероба и се нахвърлиха върху Пипи, която държеше чантата в ръка. Но Пипи леко ги докосна с показалеца си и двамата се намериха в различни ъгли на стаята. Додето успеят да се надигнат, Пипи грабна едно въже и със светкавична бързина омота ръцете и краката на двамата крадци. Тогава те запяха съвсем друга песен:

– Мила, любезна госпожице – удари го на молба Карлсон-гръмотевицата. – Прости ни, само се шегувахме. Не ни причинявай зло. Ние сме двама нещастни, бедни скитници и искахме само да те помолим за малко храна.

Блум дори зарони сълзи.

Пипи старателно постави чантата отново на мястото ѝ върху гардероба. После се обърна към своите пленници:

– Знае ли някой от вас да танцува полка?

– Хък-мък... – отговори колебливо Карлсон-гръмотевицата – мисля, че и двамата можем.

– О, чудесно! – възкликна Пипи и плесна с ръце. – Хайде да си потанцуваме, а? Знаете ли, аз тъкмо се научих.

– Добре, хайде – съгласи се Карлсон-гръмотевицата малко озадачен.

Тогава Пипи взе една голяма ножица и преряза въжетото, с което беше вързала своите „гости“.

– Нямаме никаква музика! – разтревожи се тя, но веднага ѝ хрумна нещо.

– Можеш ли да свириш на гребен? – попита тя Блум. – Пък аз ще танцувам с него. – И Пипи посочи Карлсон-гръмотевицата.

Как да не можеше Блум да свири на гребен! И то така свиреше, че се чуваше из цялата къща. Господин Нилсон се надигна в леглото и видя как Пипи скача в кръг с Карлсон-гръмотевицата. Лицето ѝ беше се сковало от напрежение и тя танцуваше, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Накрая Блум не искаше повече да свири на гребен, защото твърдеше, че ужасно го засърбяля устата. А на Карлсон-гръмотевицата, който цял ден беше се влачил по пътищата, му отмаяха краката.

– Нека още мъничко – молеше ги Пипи и продължи да танцува. На Блум и Карлсон-гръмотевицата не им оставаше друго, освен и те да продължат. Когато стана три часа след полунощ, Пипи каза:

– Ах, бих могла да танцувам до четвъртък! Но вие сигурно сте уморени и гладни.

Точно така беше, но те просто не смееха да си признаят. А Пипи извади от килера хляб, сирене, масло, шунка, студено печено и мляко. Та тогава Блум, Карлсон-гръмотевицата и Пипи се настанаха около кухненската маса и ядоха, докато станаха четвъртити. Пипи сипа малко мляко в едното си ухо.

– Много е полезно срещу възпаление на ушите! – обясни тя.

– Бедничката, възпаление на ушите ли имаш? – попита Блум.

– А, не – отвърна Пипи, – но може да пипна!

После двамата скитници станаха, благодариха топло за вечерята и поискаха да се сбогуват.

– Колко беше хубаво, че дойдохте. Наистина ли трябва вече да си вървите? – каза жално Пипи. – Не съм виждала човек да танцува полка като тебе, миличък – добави тя, като се обърна към Карлсон-гръмотевицата.

После посъветва Блум:

– Упражнявай се прилежно да свириш на гребен. И тогава няма да те сърби.

Когато бяха вече на прага, Пипи изтича и им донесе по една златна паричка.

– Честно си ги заслужихте! – каза им тя.

ПИПИ ПРАЗНУВА РОЖДЕНИЯ СИ ДЕН

Една сутрин Томи и Аника намериха в пощенската кутия писмо. На плика пишеше „Са Тми и Аника“. Когато го отвориха, намериха вътре картичка със следния текст: „Тми и Аника да дойдът у Пипи на роштен ден удре слет опет. Оплекло: квото искъти.“

Томи и Аника заподскачаха и се разтанцуваха от радост. Те разбраха много добре какво пише на картичката, въпреки че правописът беше по-особен. Пипи се беше измъчила страшно, докато я измайстори. Наистина, оня път в училище не позна буквата „т“, но все пак знаеше малко да пише. На времето, докато кръстосваше моретата, един от моряците на бащиния ѝ кораб сядаше понякога вечер с нея на кърмата³ и я учеше да пише. Но за съжаление Пипи не беше особено прилежна ученичка. Случваше се ненадейно да каже:

– Слушай, Фридолф (така се казваше онзи моряк). Слушай, Фридолф, сега ще зарежем тая работа, пък аз ще се покатеря горе на върха на мачтата, за да проверя какво ще бъде времето утре.

Ето защо не беше чудно, че писането не ѝ се удаваше. Цяла нощ си блъска тя главата над тази покана и едва призори, когато звездите над Вила Вилекула започнаха да избледняват, тя се промъкна до къщата на Томи и Аника и пусна писмото в кутията им.

Щом се върнаха от училище, Томи и Аника започнаха да се стягат за празненството. Аника помоли майка си да ѝ накъдри косата. Майката изпълни желанието ѝ, а после ѝ върза голяма розова копринена панделка. Томи се причеса с вода, за да му прилепне перчемът. Той пък никак не искаше да му е къдрава косата. Аника поиска да облече най-хубавата си рокля, но майка ѝ каза, че няма смисъл, защото Аника рядко се връщаше чиста и спретната, след като е била у Пипи. И тъй, Аника трябваше да се примири със своята почти най-хубава рокличка. А Томи не го беше много грижа какъв костюм ще облече, стига да е донейде приличен.

Разбира се, децата купиха подарък на Пипи. Извадиха пари от спестовната си касичка и на връщане от училище изтичаха в един магазин за играчки на Голямата улица, откъдето купиха една много хубава ..., но засега подаръкът им трябваше да остане в тайна. Той беше завит в зелена хартия с много панделки и когато Томи и Аника се приготвиха, Томи

---

3. Част на кораб.

взе пакета и децата потеглиха, последвани от настойчивите наставления на майка им да пазят дрехите си. Те се споразумяха Аника също да поноси пакета, а когато го връчват на Пипи, да го държат и двамата.

Беше вече ноември и се мръкваше рано. Когато Томи и Аника влязоха през портата на Вила Вилекула, те се хванаха здраво за ръце, защото в градината на Пипи беше много тъмно, а старите дървета, от които капеха последните листа, шумяха мрачно. „Както наесен!“ – отбеляза Томи. Затова пък беше тъй приятно да видиш осветените прозорци на Вила Вилекула и да знаеш, че там те чака празнична трапеза.

Обикновено Томи и Аника си влизаха направо откъм кухнята, но днес застанаха пред главния вход. Конят не се мяркаше на верандата. Томи почука внимателно на вратата. Отвътре прозвуча глух глас:

– Кой чука в този късен час на моята врата? Дали е призрак, питам аз, или е котарак?

– Не, Пипи, ние сме! – изпищя Аника. – Отвори!

Пипи отвори вратата.

– О, Пипи, защо говориш за призраци? Така се изплаших! – каза Аника и съвсем забрави да честити на Пипи.

Пипи се размя от сърце и разтвори вратата към кухнята. Ах, че беше хубаво да влезеш на светло и топло! Празненството щеше да се състои в кухнята, защото там беше най-уютно. На долния етаж имаше само две стаи. Едната беше гостната, а там, нали ви казах, стоеше само скринът, пък другата беше спалнята на Пипи. Но кухнята беше голяма и просторна и Пипи бе я подредила чудесно. Беше застлала пода с килимчета, а масата – с нова покривка, ушита от самата нея. Бродираните цветя имаха твърде особен вид, ала Пипи твърдеше, че такива цветя растели в Индокитай и вероятно беше така. Завесите бяха спуснати и печката бумтеше. Господин Нилсон седеше върху сандъка за дърва и думкаше с два капака, а по-нататък, в ъгъла, стоеше конят. То се знае, че и той беше поканен на празненството.

Едва сега Томи и Аника се сетиха да поздравят Пипи. Томи се поклони, а Аника направи реверанс. Те ѝ подадоха зеления пакет с думите „Честито, желаем ти всичко най-хубаво“. Пипи им благодарни трескаво развърза пакета. В него имаше музикална кутийка! Като я видя, Пипи направо пощуря от радост. Тя прегърна Томи, после прегърна Аника, после прегърна подаръка и накрая прегърна опаковката. След това започна да върти ръчката на музикалната кутийка. От нея се разнесе мелодия, която напомняше на „Ах, мой мили Августин!“.

Пипи въртеше ли, въртеше ръчката и сякаш забрави всичко около

себе си. После изведнъж се сепна.

– Мили Боже, та вие още не сте си получили подаръците по случай рождения ден.

– Но ние нямаме рожден ден! – възразиха Томи и Аника.

Пипи ги погледна учудено.

– Нали аз имам? Не мога ли да направя и на вас подарък по случай рождения си ден? Или във вашите учебници пише, че не се прави така? Да не би заради уморението да не може?

– Ами! То че може, може – каза Томи, – но обикновено не се прави. Ако питаш мене, ще се радвам да получа подарък.

– И аз – обади се Аника.

Пипи изтича в гостната и взе два пакета, които лежах там върху скрина. Томи намери в своя някаква особена малка флейта от слонова кост, а в пакета на Аника имаше красива брошка, изработена като пепе-руда. Крилцата ѝ бяха украсени с червени, сини и зелени камъчета.

След като вече всички получиха подаръци, беше крайно време да седнат на трапезата, която се огъваше от сладкиши и курабии. Сладкишите имаха доста чудновата форма, но, според Пипи, така ги правели в Китай.

Пипи наля в чашите какао с разбита сметана и всеки трябваше да заеме мястото си. Но тогава Томи забеляза:

– Когато мама и татко имат гости на вечеря, на господата дават по една картичка и на нея пише коя дама всеки да придружи до масата. Смятам, че и ние трябва да направим така.

– Хайде! – съгласи се Пипи.

– Но всъщност при нас няма да стане, както му е редът, защото само аз съм господин.

– Какво говориш! – възкликна Пипи. – Да не смяташ Господин Нилсон за госпожица?

– А, ни най-малко, но просто бях го забравил – каза Томи. После седна върху сандъка за дърва и написа на една картичка:

„Господин Сетергрэн има удоволствието да придружи госпожица Дългото чорапче“.

– Господин Сетергрэн съм аз – обясни той самодоволно и показа картичката на Пипи. После написа на друга картичка: „Господин Нилсон има удоволствието да придружи госпожица Сетергрэн“.

– Добре, но и за коня трябва картичка – реши Пипи. – Дори и да не седне с нас на масата.

Тогава Томи написа под диктовката на Пипи: „Конят има

удоволствието да остане в ъгъла, където ще получи сладкиши и захар“.

Пипи тикна картичката под муцуната на коня и му каза:

– Прочети това и кажи какво мислиш.

Конят очевидно нямаше нищо против, та Томи предложи ръката си на Пипи и те се отправиха към масата. Но господин Нилсон не проявяваше никакво намерение да покани Аника. Затова тя го грабна и безцеремонно го занесе до масата. Той обаче отказа да седне на стол и се разположи върху покривката. Дори не искаше да пие какао със сметана, но когато Пипи сипа вода в чашата му, той я хвана с две ръце и я изпи.

Аника, Томи и Пипи лакомо се нахвърлиха върху вкусните неща и Аника заяви, че ако наистина в Китай правят такива сладкиши, тя ще отиде да живее там, когато порасне.

След като господин Нилсон изпи водата, той обърна чашата и я сложи върху главата си. Пипи видя това и направи същото. Но тя не беше изпила докрай какаото и една кафява вадичка се стече по челото и после по нослето ѝ. Пипи изплези език и я спря.

– Нищо не бива да се губи! – отбеляза тя.

Томи и Аника облизаха внимателно своите чаши, преди да ги нахвупят на главите си.

Когато всички бяха сити и доволни, а и конят получи каквото му се полагаше, Пипи сръчно хвана четирите краища на покривката и я вдигна, та чашките и чинийките се раздрънчаха вътре като в чувал. После набута целия вързоп в сандъка за дърва.

– Винаги разтребвам веднага след като се нахраня – обясни тя.

Сега идваше ред на игрите. Пипи предложи някаква игра, наречена „Не докосвай пода“. Беше много проста. Единственото правило беше да обикалят кухнята, без нито веднъж да стъпят на пода. Пипи го направи за един миг. Но Томи и Аника също бяха пъргави. Тръгнаха от умивалника, отдето с много широк разкряч можеха да достигнат печката, оттам – сандъка, от сандъка през полицата за шапки – върху масата, от масата, през два стола – до шкафа в ъгъла. Между шкафа и умивалника имаше разстояние от няколко метра, но за щастие там стоеше конят и ако се покатереха на гърба му откъм опашката и се спуснеха откъм главата, като в подходящ момент, се мятаха встрани, улучваха право умивалника.

След като полудуваха така известно време и рокличката на Аника вече не беше почти най-хубавата ѝ, а почти най-нехубавата, а пък Томи беше станал черен като коминочистач, децата решиха да измислят нещо друго.

– Хайде да се качим на тавана да навестим призраците – предложи

Пипи.

На Аника ѝ секна дъхът.

– П-п-пррзраци ли има горе? – полита тя.

– Дали има?! Същинска навалица – отвърна Пипи. – Таванът бъка от най-различни породи призраци и привидения. Просто се препъваш в тях. Да се качим ли?

– О! – възкликна Аника и погледна Пипи с укор.

– Мама казва, че няма никакви призраци и привидения – каза Томи наперено.

– Вярвам – съгласи се Пипи. – Наистина никъде няма освен тук, защото всички живеят на моя таван. И просто няма смисъл да ги карам да се преместват. Всъщност не са опасни. – Само понякога щипят по ръцете, та остават синини, а друг път вият. Освен това играят на кегли с главите си.

– Играят... играят... играят на кегли с главите си? – промълви Аника.

– Именно – потвърди Пипи. – Хайде да се качим горе и да си поговорим с тях. Много съм добра на кегли.

Томи не искаше да признае, че го е страх, а пък някак много му се искаше да види призрак. Ех, как щеше да разказва на момчетата в училище! Той се утешаваше и е това, че призраците няма да посмеят да нападнат Пипи. Затова реши да тръгне с нея. Клетата Аника не искаше и да чуе за тавана, но изведнъж ѝ хрумна, че някой мъничък призрак би могъл да се промъкне при нея, както си седи сама в кухнята. И това реши въпроса! По-добре заедно с Пипи и Томи сред хилядите призраци, отколкото сама в кухнята с най-малкото призраче!

Пипи тръгна напред. Тя отвори вратата, която водеше към стълбата за тавана. Там беше тъмно като в рог. Томи се хвана здраво за Пипи, а Аника – още по-здраво за Томи. И така се заизкачваха нагоре. При всяка стъпка стълбата прашеше и скърцаше. Томи се замисли дали не е по-добре да се откажат, а Аника нямаше защо да се замисля. Беше убедена в това.

По едно време стъпалата свършиха и те се намериха на тавана. Беше съвсем тъмно. Само един тънък лунен лъч чертаеше светла ивица по пода. Когато вятърът нахлуваше през процеците, от всички ъгли долитаха въздишки и стенания.

– Здравейте вие, всички призраци! – провикна се Пипи. Ако там имаше призраци, те не отговориха.

– Така си и помислих – рече Пипи. – Отишли са на заседание на

ръководството в Съюза на Призраците и привиденията.

Аника изпусна въздишка на облекчение и се обнадежди от мисълта, че това заседание може да, продължи до късно. Но в същия миг от единия ъгъл на тавана прозвуча зловещ писък.

– Ау-у-у-и-ии – вресеше гласът и миг след това Томи видя как нещо се приближава устремно към него в мрака. Той почувствува полъх край челото си и зърна нещо черно, което изчезна през едно отворено прозорче. Той нададе вик до небето:

– Призрак, призрак!

Аника му пригласяше.

– Тоя нещастник ще закъснее за заседанието – отбеляза Пипи. – Ако беше призрак... а не бухал! Освен това призраци няма – продължи тя след малко. – Та колкото повече размишлявам, толкова повече се убеждавам, че беше бухал. Ще смачкам носа на всеки, който твърди, че има призраци.

– Нали ти самата разправяше, че има – обади се Аника.

– Нима? Наистина ли? – изненада се Пипи. – Тогава трябва да смачкам и своя нос.

Тя замахна и се удари силно по носа. Сега Томи и Аника вече се поуспокоиха. Те дори се осмелиха да отидат до прозорчето и да надникнат в градината. По небето се влачеха големи черни облаци, които постепенно обгръщаха луната. Дърветата шумяха.

Томи и Аника се обърнаха. И – о ужас – към тях се носеше бяла фигура.

– Привидение! – изкрещя Томи.

От ужас Аника дори не можа да извика. Фигурата идваше все по-близо. Томи и Аника се вкопчиха един за друг и стиснаха очи. Но изведнъж привидението каза:

– Вижте какво намерих! Нощницата на татко. Беше ей в онази стара моряшка ракла. Ако я подгъна отдолу, мога да си я нося.

Пипи застана пред тях, а нощницата се влачеше около краката ѝ.

– Ах, Пипи, щях да умира от страх! – възкликна Аника.

– Хайде де! Нощниците съвсем не са опасни – увери я Пипи. – Хаят единствено при самоотбрана.

Пипи реши да претършува основно моряшката ракла. Премести я до прозорчето и вдигна капака, тъй че оскъдните лунни лъчи осветиха съдържанието ѝ. Вътре имаше цял куп стари дрехи, които Пипи изхвърли на пода. Отдолу се появиха няколко стари книги, един далекоглед, три пистолета, шпага и кесия със златни парички.

– Тралала, хопсаса! – каза доволно Пипи.

– Ех, че забавно! – възкликна Томи.

Пипи събра всичко в полите на нощницата и тримата слязоха пак в кухнята. Аника беше много доволна, че напуска тавана.

– Не позволявайте никога на децата да си играят с огнестрелно оръжие! – рече Пипи и взе по един пистолет във всяка ръка, – защото може да стане нещастие – продължи тя и натисна едновременно двата спуська, – здравата изтрещяха, а? – отбеляза тя, като погледна към тавана. Там се виждаха две дупки, където бяха се забили куршумите.

– Кой знае – каза тя с надежда в гласа – може би куршумите са пробили тавана и са улучили някой призрак в краката? Това ще ги научи друг път да се позамислят, преди да плашат малки невинни деца. Защото въпреки че не съществуват, смятам, че няма защо да карат хората да губят и ума, и дума. Всъщност искате ли по един пистолет? – попита тя.

Томи изпадна във възторг, а Аника също поиска пистолет, само че празен.

– Сега, ако искаме, може да образуваме разбойническа шайка – заяви Пипи и погледна през далекогледа. – С този далекоглед почти виждам бълхите в Южна Америка – продължи тя. – И той ще ни трябва, ако създадем банда.

Тъкмо тогава на вратата се почука. Беше бащата на Томи и Аника, който идваше да прибере децата си. Отдавна било време за спане – настоя той. Томи и Аника набързо благодариха, сбогуваха се и събраха своите подаръци – флейтата, брошката и пистолетите.

Пипи изпрати гостите си до верандата и ги проследи с поглед, докато изчезнаха по алеята на градината. Те се обръщаха и й махаха с ръка. Тя се открояваше на осветената врата със своите щръкнали рижи плитчици, облечена в развяващата се нощница на баща си. В една ръка държеше пистолета, а в другата – шпагата. Тя отдаде войнишки поздрав с шпагата...

Когато Томи, Аника и баща ѝ стигнаха до портата, чуха, че Пипи вика нещо подире им. Спряха и се ослушаха. Дърветата шумоляха и едва чуха гласа ѝ, но все пак доловиха:

– Когато порасна, ще стана пират! А вие?

ПИПИ ОБИКАЛЯ МАГАЗИНИТЕ

В един хубав пролетен ден, когато слънцето грееше, птичките чуруликаха и във всички канавки се стичаше вода, Томи и Аника доприпкаха във Вила Вилекула. Томи носеше няколко бучки захар за коня и преди да влязат при Пипи, децата постояха малко на верандата, за да го потупат. Когато влязоха в къщата, Пипи още спеше. Както обикновено, краката ѝ бяха върху възглавницата, а главата на обратния край, под одеялото. Аника я ошипа по палеца на крака и ѝ каза:

– Събуди се!

Господин Нилсон беше вече буден и бе се метнал на полилея. Постепенно одеялото се размърда и оттам се подаде една рижа главица. Пипи отвори ясните си очи и широко се усмихна.

– Ей, вие ли ме щипете по краката? Аз пък сънувах, че моят татко, негърският крал, иска да провери дали нямам мазоли.

Тя седна на края на леглото и обу чорапите си – един кафяв и един черен.

– Уверявам ви, че додето ходя с тия лапатари, никога няма да имам мазоли – каза тя, като нахлузи големите си черни обуца, които бяха точно два пъти по-дълги от стъпалата ѝ.

– Пипи, какво ще правим днес? – попита Томи. – Аника и аз не сме на училище.

– Хм, по този въпрос заслужава да се помисли – отговори Пипи. – Не можем да танцуваме около новогодишната елха, защото я изхвърлихме преди три месеца. Ако имаше лед, можехме да се пързалие цял предиобед. Много е весело да копаем злато например, но и това не става, защото не знаем къде има злато. Най-много има всъщност в Аляска, но там пък просто не можеш да се разминеш от златогърсачи. Не, явно, че трябва да измислим нещо друго.

– Да, нещо интересно – възкликна Аника.

Пипи сплете косите си на две стегнати стърчащи плитчини. Тя размишляваше.

– Какво ще кажете, ако идем в града и пообиколим магазините – предложи тя накрая.

– Нямаме пари – възрази Томи.

– Аз имам! – заяви Пипи и за доказателство отвори голямата чанта, пълна догоре със златни парички. Тя гребна цяла шепа и напъха

монетите в джоба на престилката си.

– Остава само да си намеря шапката и съм готова да тръгна – каза тя.

Шапката не се виждаше никъде. Пипи надзърна най-напред в сандъка за дърва, но – чудна работа – там я нямаше. После надникна в панера за хляб, но там пък се търкаляха само един жартиер, някакъв развален будилник и една суха коричка хляб. Най-сетне тя провери дори и на полицата за шапки. Там обаче нямаше друго освен един тиган, една отвертка и парче сирене.

– Навсякъде безпорядък и нищо не може да се намери – мърмореше недоволно Пипи. – Отдавна се чудех къде е сиренето, та добре, че поне него намерих.

– Ей, шапко – извика тя после, – идваш ли с мене по магазините или не? Ако не се появиш мигновено, после ще бъде късно.

Никаква шапка не се появи.

– Е, добре, щом е толкова глупава, нека се сърди на себе си. Но да не съм чула оплакване, когато се върна – заяви Пипи строго.

След малко тримата вече бяха на път към града – Томи и Аника напред, а зад тях Пипи с Господин Нилсон на рамо. Слънцето грееше тъй ярко, небето беше тъй синьо, а децата бяха тъй радостни! Водата весело клокочеше в канавката край пътя. А тази канавка беше дълбока и в нея имаше много вода.

– Обичам канавките! – възкликна Пипи и без много да му мисли, цопна във водата. Тя й стигаше до коленете и като подскачаше весело, успя да опръска Томи и Аника.

– Сега си играя на кораб – провикна се Пипи и зацепи водата. Но едва беше издумала, спъна се и изчезна във водата.

– По-точно на подводница – продължи тя невъзмутимо, след като подаде отново носа си навън.

– Пипи, цялата си мокра! – разтревожи се Аника.

– Че какво от това? – отвърна Пипи. – Кой е казал, че децата непременно трябва да са сухи? Чувала съм, че студени разтривки каляват човека. Само тук у нас хората са си внушили, че децата не трябва да влизат в канавките. В Америка например канавките са така претъпкани с деца, че няма място за водата. Там ги държат цялата година. През зимата, естествено, замръзват в леда и само главите им се подават отгоре. Майките идват да им носят супа и кюфтета, тъй като децата не могат да се върнат за вечеря. Затова пък са здрави като камъчета! Честна дума!

Градчето изглеждаше много красиво под лъчите на пролетното

слънце. Тесните калдъръмени улички криволичеха, както им дойдеше, между къщите. Почти всеки дом бе заобиколен с градинка и там цъфтяха кокичета и минзухари. Градчето имаше много магазини. В този хубав пролетен ден много хора влизаха и излизаха през вратите им и звънчетата, закачени там, дрънкаха непрекъснато. Домакините носеха кошници, за да си купят кафе и захар, сапун и масло. Много от децата в градчето също бяха излезли, за да си купят бонбони или пакетче дъвка. Ала повечето нямаха пари да си купят нещо и горките стояха край витрините и гледаха лакомствата, изложени там.

Тъкмо когато слънцето грееше най-хубаво, по Главната улица се появиха три малки фигурки. Това бяха Томи, Аника и Пипи – една съвсем мокра Пипи, която по целия път оставяше подире си вадички.

– Колко сме щастливи! – възкликна Аника. – Вижте колко много магазини, а ние имаме цял голям джоб, пълен с парички!

При тази мисъл и на Томи му стана така весело, че рипна високо във въздуха.

– Е, хайде да започваме тогава – подкани ги Пипи. – Най-напред искам да си купя пиано.

– Но, Пипи – каза Томи, – можеш ли да свириш на пиано?

– Отде ще знам дали мога, като никога не съм опитвала – отвърна Пипи. – Не съм имала пиано, на което да опитам. А трябва да ти кажа, Томи, че за да се научиш да свириш на пиано без пиано, са необходими страшно много упражнения.

Не се виждаше никакъв магазин за музикални инструменти. Затова пък децата минаха покрай някаква парфюмерия. На витрината беше поставен голям буркан с помада против лунички, а до него висеше картонена табела с надпис: „Страдате ли от лунички?“

– Какво пише там? – заинтересува се Пипи.

Нали не искаше да ходи на училище като другите деца, та не можеше да чете чак толкова.

– Пише: „Страдате ли от лунички?“ – обясни ѝ Аника.

– Аха, виж ти! – рече Пипи и се замисли. – Е, добре, вежливият въпрос изисква вежлив отговор. Хайде да влезем!

Тя бутна вратата и влезе в магазина, последвана от Томи и Аника. На щанда стоеше възрастна дама. Пипи тръгна право към нея.

– Не! – заяви тя решително.

– Какво обичаш? – попита дамата.

– Не! – повтори Пипи.

– Не разбирам какво искаш да кажеш – учуди се дамата.

– Не, съвсем не страдам от лунички! – заяви Пипи. Едва сега даматя проумя, но когато се загледа в Пипи, не можа да се въздържи и възкликна:

– Но, мило дете, цялото ти лице е обсипано с лунички!

– Ами че да – отвърна Пипи, – но не страдам от тях, а си ги харесвам! Довиждане!

Преди да излезе от магазина, се обърна и извика:

– Ако ви попадне някоя помада, от която се образуват лунички, може да ми изпратите у дома 7–8 бурканчета!

Пипи продължи нататък. Внезапно спря пред един сладкарски магазин. Там беше се събрала цяла тълпа дечурлига, потънали в съзерцание на всичките лакомства, които се виждаха през стъклото. Големите буркани, пълни с червени, сини и зелени бонбони, дълги редици шоколадови сладкиши, цели купища дъвка и съблазнителни захарни пръчки – наистина, не беше чудно, че докато надничаха през витрината, тези дечица от време на време тежко въздишаха. Защото си нямаха пари, нямаха нито едно петаче.

– Пипи, в този магазин ли ще влезем? – попита Томи с трепет и дръпна Пипи за рокличката.

– Тъкмо в този магазин ще влезем – отвърна Пипи натъртено. – Да видим какво ще стане.

Те влязоха.

– Искам 18 килограма бонбони, моля – каза Пипи и размаха една златна паричка.

Продавачката зяпна. Не беше свикнала да продава по толкова бонбони наведнаж.

– Искаш да кажеш 18 бонбона? – осведоми се тя.

– Искам да кажа 18 килограма бонбони – повтори Пипи и сложи златната паричка върху тезгяха. Тогава продавачката изведнъж се разбърза и започна да сипва бонбони в големи кесии. Томи и Аника застанаха до нея и сочеха най-хубавите видове. Имаше едни червени, които бяха чудно вкусни. След като ги посмучеш известно време, устата ти изведнъж се изпълва с великолепен крем. А имаше и едни зелени, киселички, които съвсем не бяха за изхвърляне. Желираните малини и черните лакрицови⁴ пръчки бяха също хубави.

– Да вземем по 3 килограма от всеки вид – предложи Аника и така

---

4. Лакриц – черна дъвкава маса, от която в северните страни се правят различни бонбони. Бел. прев.

направиха.

– Ако след това поискам 60 захарни пръчки и 72 пакета дъвка, не вярвам, че, общо взето, са много повече от 103-те шоколадови пури, които ми трябва днес – каза Пипи – Във всеки случай ще имам нужда от една каручка, за да мога да откарам всичко.

Продавачката каза, че в съседния магазин за играчки сигурно може да се купи каручка.

Пред сладкарския магазин сега се бяха струпали още повече деца, които втречено гледаха през витрината и едва не им прилошаваше от вълнение, като видяха как Пипи прави покупки. Тя се втурна в магазина за играчки, купи една каручка и натовари в нея всички пакети. После хвърли поглед около себе си и се провикна:

– Ако тук има някое дете, което да не обича бонбони, нека излезе една крачка напред!

Никой не помръдна.

– Чудна работа – каза Пипи. – Е, добре, а има ли някое дете, което обича бонбони?

Двадесет и три деца пристъпиха напред. Между тях естествено бяха Томи и Аника.

– Томи, отвори кесиите! – изкомандува Пипи.

Томи стори това с готовност. И тогава започна едно ядене на бонбони, каквото в градчето дотогава не бяха виждали. Децата се тъпчеха с бонбони – едно през друго лапаха от червените, които се топят, от киселичките, зелените, от захаросаните малини и лакрицовите пръчки.

А освен това непрекъснато държаха в уста по една шоколадова пура, защото вкусът на шоколада се съчетаваше чудесно с вкуса на желираните малини. Отвсякъде притичваха още деца и Пипи раздаваше бонбони с пълни шепи.

– Струва ми се, че трябва да купя още 18 килограма – каза тя, – иначе няма да остане нищо за утре.

Пипи купи още 18 килограма, но въпреки това не остана кой знае колко за другия ден.

– А сега напред към следващия магазин – извика Пипи и хлътна в магазина за играчки, последвана от всички деца. Тук имаше какви ли не хубави неща – влачета и автомобилчета, които се навиват, красиви кукли с елегантни роклички, кукленски сервизчета, пистолети, които гърмят, оловни войници, платнени кучета и слончета, красиви подвързии за книги и скачащи палячовци.

– Какво ще обичате? – попита продавачката.

– Ще обичаме по малко от всичко! – заяви Пипи и хвърли изпитателен поглед към рафтовете. – Страшно ни липсват например ей такива палячовци – продължи тя – и гърмящи пистолети. Но мисля, че бързо ще запълним тая липса.

Пипи извади една шепа златни парички. После каза на всяко дете да посочи какво му е най-необходимо. Аника си избра чудна кукла с руси къдрици и розова копринена рокличка. Тя казваше „мама“, когато я натиснеха по коремчето. Томи поиска въздушна пушка и локомотив и ги получи. Другите деца също казаха какво искат и когато Пипи се разплати, в магазина не беше останало много нещо – само няколко подвързии за книги и дървени кубчета. За себе си Пипи не купи нищичко, но на Господин Нилсон подари огледало.

Когато вече си тръгнаха, Пипи купи на всяко дете по едно глинено петле-свирка и като излязоха навън, всички надуха петлетата, а Пипи отмерваше такта. На Главната улица се вдигна такава врява, че един полицаи дойде да види какво става.

– Каква е тая какофония? – развика се той.

– Това е парадният марш на Крунбергския полк – обясни Пипи. – Но не съм сигурна дали всички деца са наясно с това. Някои като че ли мислят, че свирим „Гласът ни да кънти като гръмотевица, братя!“

– Престанете веднага! – кресна полицаят и си запуши ушите. Пипи го потупа съчувствено по гърба.

– Бъди доволен, че не си купихме тромбони – каза му тя.

Лека-полека свирките замлъкнаха една подир друга. Накрая само Томи от време на време надуваше своята.

Полицаят заяви много строго, че на Главната улица не бива да стават митинги и че децата трябва да се приберат по домовете си. На това не се възпротиви никой, защото всяко дете искаше да изпробва новото си влакче, да покара автомобилчето си или да сложи хубавата си кукла да спи. И така децата се разотидоха весели и доволни. Но вечерта ни едно от тях не можа да хапне.

Пипи, Томи и Аника също тръгнаха към къщи. Пипи теглеше каручката и зяпаше по табелите на всички магазини, край които минаваха, като сричаше надписите, доколкото можеше:

– А-п-т-е-к-а. Я! Нали оттук се купуват люкарства?

– Да, оттук се купуват лекарства – обясни Аника.

– Тогава веднага ще вляза да си купя.

– Но ти не си болна?! – възрази Томи.

– Каквото не е, може да стане – каза Пипи. – Всяка година много

хора се разболяват и умират само защото не си купуват навреме люкарства.

Аптекарят си стоеше в аптеката и въртеше хапчета. Той смяташе да навърти само още две-три, защото времето беше напреднало и скоро щеше да затваря. Но тогава пред тезгяха изникнаха Пипи, Томи и Аника.

– Бих искала да купя 4 литра люкарство – каза Пипи.

– Какво лекарство? – нетърпеливо попита аптекарят.

– Предпочитам такава, дето лекува болести.

– Какви болести? – попита аптекарят още по-нетърпеливо.

– Хм, ами да помага срещу коклюш, мехури по краката, болки в корема, червен вятър и ако случайно си напъхаш бобено зърно в носа и ей такива работи. Би било добре, ако с него може да се полират и мебели. Изобщо да бъде едно превъзходно люкарство.

Аптекарят отговори, че толкова превъзходно лекарство няма. Твърдеше, че за различните болести имало различни лекарства и след като Пипи изброи още десетина други страдания, които искала да си изцери, той нареди върху тезгяха много шишета. Върху някои написа „Външно“, което означаваше, че това лекарство бива само да се маже по кожата. Пипи плати, прибра шишетата, благодари и си тръгна, последвана от Томи и Аника. Аптекарят погледна часовника си и видя, че е станало време да затваря. Той внимателно заключи вратата и си мислеше как ще си иде у дома и хубаво ще си похапне.

Навън Пипи нареди шишенцата на земята. – Олеле, едва не забравих най-важното! – възкликна тя. Тъй като вратата беше вече затворена, тя натисна силно и продължително бутона на звънеца. Томи и Аника чуха как аптеката се огласи от пронизителен звън. След малко се откряна едно прозорче, поставено на вратата, през което хората купуваха лекарства, когато някой се разболееше нощем. Аптекарят подаде главата си. Лицето му беше доста зачервено.

– Сега пък какво искаш? – попита той сърдито.

– О, извинете, миличък аптюкару – каза Пипи. – Изведнъж се сетих за нещо. Вие като аптюкар, който така добре разбира от болести, може да ми кажете кое е по-добре, когато човек го боли корем – да изяде една претоплена кървавица или да накисне корема си в студена вода?

Лицето на аптекаря стана още по-червено.

– Изчезвай – изкрещя той, – и то веднага, инак!... – Той хлопна прозорчето.

– Брей какъв е зъл – каза жално Пипи. – Държи се, сякаш съм му

направила нещо.

Тя натисна пак звънеца и след няколко секунди аптекарят отново се появи на прозорчето. Лицето му беше просто ужасно червено.

– Топлата кървавица вероятно е трудно смилаема, а? – усъмни се Пипи, като го гледаше приветливо.

Аптекарят не отговори, а блъсна с трясък прозорчето.

– Е, добре – реши Пипи и повдигна рамене. – Тогава все пак ще опитам с топла кървавица. А пък той да му мисли, ако се случи нещо.

Тя седна спокойно на стъпалата пред аптеката и строи шишенцата пред себе си.

– Чудна работа, колко са недосетливи понякога възрастните хора – каза тя. – Този ме натовари с – чакайте да видя – 8 шишета, а всичко може прекрасно да се събере в едно. Цяло щастие, че аз поне имам малко здрав разум.

При тези думи тя измъкна тапите от всички шишета, изсипа съдържанието им в едно от тях и здравата го разтърси. После го вдигна към устата си и отпи от него на едри глътки. Аника знаеше, че някои от лекарствата са само за мазане върху кожата и изтръпна:

– Пипи, отде знаеш, че това лекарство не е отровно?

– То ще проличи – отвърна весело Пипи. – Ще проличи най-късно до утре сутринта. Ако дотогава съм още жива, значи, че не е отровно и ще могат да го пият и най-малките деца.

Томи и Аника потънаха в дълбоко размишление. Подир малко Томи се обади колебливо и плахо:

– Ами ако все пак е отровно?

– Тогава ще вземете каквото е останало в шишето и ще полирате мебелите в столовата. Отровно или не, това лекарство няма да отиде на вятъра.

Тя сложи шишето в количката, където бяха локомотивът и въздушната пушка на Томи, куклата на Аника и един плик с пет червени бонбончета. Това беше всичко, което остана от осемнайсетте кила. Там седеше и Господин Нилсон. Беше се изморил и искаше да се вози.

– Между другото ще ви кажа, че това май ще се окаже чудесно лекарство. Чувствам се вече много по-добре. Особено добре се чувствам ва опашката ми – заяви Пипи и завъртя въображаемата си опашка.

После задърпа каручката към Вила Вилекула. Томи и Аника вървяха до нея и усещаха, че мъничко ги присвиват коремчетата.

ПИПИ ПРЕТЪРПЯВА КОРАБОКРУШЕНИЕ

Всеки ден след училище Томи и Аника се втурваха към Вила Вилекула. Дори не искаха да учат уроците си у дома, а носеха и учебниците си у Пипи.

– Добре правите – казваше им Пипи. – Стойте тук и учете, пък дано и по мен се закачат малко знания. Не бих рекла, че имам кой знае каква нужда от тях, но вероятно не може да се стане Истинска фина Дама, ако човек не научи колко хотентоти има в Австралия.

Томи и Аника бяха разтворили своите учебници по география на кухненската маса. Пипи беше се разположила по турски в средата на масата.

– Макар че я си представете – каза Пипи и замислено натисна носа си с пръст, – че тъкмо когато научи колко хотентоти има, един от тях хване пнеумония и вземе че умре – тогава всичко е било напразно и аз няма да съм никаква Истинска фина Дама.

Тя потъна в размишления.

– Някой трябва да каже на хотентотите да правят така, че да не стават грешки във вашите учебници.

Щом Томи и Аника свършиха с уроците, започваше веселата част. Ако времето беше хубаво, те лудуваха из градината, язدهа коня или се качваха на покрива на бараката и там си пиеха кафето. Обичаха също да се катерят по стария дъб, онзи, дето беше съвсем кух, та можеха да се вмъкват вътре в стъблото. Пипи казваше, че това било много забележително дърво, защото в него растяла лимонада. Да, да, вътре в дървото растяла лимонада. И действително трябва да имаше нещо вярно в това, защото всеки път, когато децата се спускаха в своето скривалище, там ги очакваха три шишета лимонада. Томи и Аника не можеха да проумеят къде изчезват празните лимонадени бутилки, но Пипи твърдеше, че увяхвали, щом ги изпиеш. Да, наистина забележително дърво. Понякога в него никнеха и шоколадови пасти, но според Пипи това ставало само в четвъртък и затова Томи и Аника не пропускаха да идат там всеки четвъртък, за да ги оберат. Пипи ги уверяваше, че ако човек намери време редовно да полива дървото, в него биха могли да избуйт и кифли, та дори и телешко печено.

Когато се случваше дъждовно време, децата трябваше да останат в къщата, но и тогава не сучаеха. Понякога разглеждаха чудните неща в

чекмеджетата на скрина, а друг път седяха пред печката и наблюдаваха как Пипи пече вафли или ябълки, или пък се вмъкваша в сандъка за дърва и слушаха разказите на Пипи за опасни приключения от времето, когато кръстосвала моретата.

– Ама че буря беше! – разказваше Пипи. – Дори и рибите страдаха от морска болест и искаха да отидат на суша. Видях с очите си една акула е позеленяло лице и една сепия, която се беше хванала за главата с всичките си пипала. Еха, каква буря беше!

– А ти не се ли изплаши, Пипи? – попита Аника.

– Представи си, ако беше станало корабокрушение? – добави Томи.

– М-м-м – рече Пипи. – Толкова пъти съм претърпявала корабокрушение – кога повече, кога по-малко, та не се изплаших, поне отначало. Не се изплаших, когато вятърът отнесе стафидите от ошафа, докато вечеряхме, нито пък когато бурята издуха ченето от устата на готвача. Но когато видях, че от корабния котарак, е останала само кожата, а самият той се носи съвсем гол към Далечния изток, тогава започнах да се притеснявам.

– Имам една книга, в която се разказва за корабокрушенец – каза Томи. – Казава се „Робинзон Крузо“.

– О, да, толкова е интересна! – възкликна Аника. – Робинзон попада на един необитаван остров.

– Пипи – запита Томи и се настани по-удобно в сандъка. – Ти претърпявала ли си такова корабокрушение, та да попаднеш на пуст остров?

– Би могло да се каже – отвърна важно Пипи. – Надали ще се намери по-корабокрушен човек от мен. В сравнение с мен, разни там робинзоновци ще имат да вземат. Мисля, че има всичко осем или десет острова в Атлантическия и Тихия океан, на които да не съм попадала след корабокрушение. Те са влезли в специалния черен списък на туристическите справочници.

– Трябва да е чудесно да се намираш на пустинен остров?! – възкликна Томи. – Как искам да ми се случи и на мен!

– Това може лесно да се уреди – увери го Пипи. – Острови поне не липсват.

– Да, и аз знам един, който не е далеч оттук – каза Томи.

– Сред вода ли е? – попита Пипи.

– Разбира се! – отвърна Томи.

– Чудесно! – възкликна Пипи. – Защото ако беше на суша, нямаше да ни свърши работа.

Томи просто пощуря от възторг.

– Ще го направим! – извика той. – Да тръгваме веднага!

Подир два дни започваше лятната ваканция на Томи и Аника, а по същото време родителите им заминаваха. По-сгоден случай да се играе на робинзоновци никой не би могъл да си представи.

– Който иска да претърпи корабокрушение, трябва първо да се погрижи за кораб – каза Пипи.

– А ние си нямаме – отбеляза Аника.

– На дъното на реката видях някаква стара издънена лодка – сети се Пипи.

– Но тя вече е претърпяла корабокрушение – възрази Аника.

– Толкова по-добре! – отвърна Пипи. – Тъкмо вече знае как стават тия работи.

За Пипи беше проста работа да измъкне потъналата лодка. После стоя цял ден на брега на реката, за да запушва дупките на жалката развалина със смола и кълчища. А пък една дъждовна сутрин се затвори в хамбара и издялка с теслата две гребла.

Лятната ваканция настъпи и родителите на Томи и Аника се стегнаха за път.

– Ще се върнем подир два дни – каза майка им. – Бъдете добри и послушни и помнете, че каквото ви каже Ела, това ще правите.

Ела беше домашната помощница и щеше да наглежда децата, докато се завърнат родителите им. Но когато децата останаха сами с нея, Томи каза:

– Всъщност няма защо да ни наглеждаш, Ела, тъй като през цялото време ще бъдем у Пипи.

– А освен това можем и сами да се наглеждаме – добави Аника. – Да не би някой да наглежда Пипи! Защо тогава не оставят и нас на мира поне за два дни?

Ела нямаше нищо против да бъде два дни свободна и след като Томи и Аника се молиха врънкаха и хленчиха, додето й омръзна, тя каза, че всъщност би могла да замине на гости при майка си. Но, затова пък децата дадоха честна дума да се хранят и да спят редовно и вечер да не тичат навън без топли пуловери. Томи заяви, че с най-голямо удоволствие би ей навлякъл цяла дузина пуловери, само и само Ела да замине.

Тъй и стана. Ела изчезна и два часа по-късна Пипи, Томи, Аника, конят и Господин Нилсон потеглиха към пустия остров.

Беше мека вечер в началото на лятото. Въздухът беше топъл, макар че имаше облаци. Трябваше да изминат доста път, докато стигнат

езерото, сред което се намираше островът. Пипи носеше лодката високо над главата си. На гърба на коня беше натоварила огромна торба и палатка.

– Какво има в торбата? – заинтересува се Томи.

– Храна, огнестрелно оръжие, одеяла и една празна бутилка – обясни Пипи – Мисля, че нашето корабокрушение трябва да е малко улеснено, защото ви е за първи път. Обикновено след корабокрушение убивам някоя антилопа или лама и ям месото сурово. Но представете си, че на този остров няма нито антилопи, нито лами. Ще бъде просто обидно, ако трябва да умрем от глад заради такива дреболии.

– А защо ти е празната бутилка? – попита Аника.

– Защо ми е празната бутилка ли?! Как може да задаваш толкова глупав въпрос. Най-важното нещо за едно корабокрушение без съмнение е корабът, а второто – празната бутилка. На това ме е научил баща ми още когато бях в люлката. „Пипи – каза ми той, – не е страшно, ако забравиш да измиеш краката си, когато отиваш да те представят в кралския двор, но ако забравиш празната бутилка при корабокрушение – сбогом прощай!“

– Добре, но за какво служи? – недоумяваше Аника.

– Ти не си ли чувала за писма в бутилки? – каза Пипи. – Написваш върху парче хартия, че искаш помощ, пъхаш го в бутилката, запушваш я с тапа и я хвърляш в морето, а тя се понася право при някого, който ще дойде да те спаси. Как мислиш, че иначе ще отървеш кожата си след корабокрушение? Като разчиташ на случайността? Така нищо не става!

– Тъй ли било... – рече Аника и се замисли.

Не след дълго децата стигнаха до малко езеро. Точно в средата му лежеше необитаваният остров. Слънцето проби през облаците и огря с мека светлина сочната лятна зеленина.

– Наистина! – възкликна Пипи. – Това е един от най-хубавите необитавани острови, които съм виждала.

Тя спусна лодката във водата, разговари коня и сложи всичко на дъното на лодката. Аника, Томи и Господин Нилсон скочиха вътре. Пипи потупа коня:

– Е, скъпо мое конче, колкото и да искам, не мога да те покания в лодката. Надявам се, че знаеш да плуваш. Много е лесно. Виж какво трябва да правиш.

Тя се бухна във водата, както си беше с дрехите, и загреба с ръце.

– Да знаеш само колко е весело. А ако искаш да стане още по-весело, може да си играеш на кит. Ето така!

Пипи напълни устата си с вода, легна по гръб и започна да пръска като фонтан. Конят очевидно не се забавляваше, но когато Пипи се качи в лодката, взе веслата и загреба, той се хвърли във водата и заплува подире им.

Обаче не си играеше на кит. Вече приближаваха острова и внезапно Пипи извика:

– Всички на помпите!

А след миг:

– Нищо не помага! Трябва да напуснем кораба! Спасявайте се кой как може!

Тя застана на кърмата и се хвърли във водата с главата напред. След малко се подаде, хвана въжето на котвата и заплува към сушата.

– Трябва на всяка цена да спася торбата с припасите, та екипажът може да остане на борда. – Пипи привърза лодката за един камък и помогна на Томи и Аника да слязат. Господин Нилсон се справи сам.

– Същинско чудо! – извика Пипи. – Спасени сме! Поне засега. Стига тука да няма човекоядци и лъвовете.

В това време и конят пристигна на острова. Той излезе от водата и се отърси.

– Ха, ето го и първия шурман – рече Пипи доволна. – Хайде да свикаме военен съвет!

Тя извади от торбата пистолета, който беше открила в моряшката ракла на тавана на Вила Вилекула. Стисна го в ръка, готов за стрелба, и се прокрадна напред, като се озърташе на всички страни.

– Какво има, Пипи? – попита тревожно Аника.

– Стори ми се, че чувам ръмжене на човекоядци – отвърна Пипи. – Човек винаги трябва да е много предпазлив. Какъв смисъл има да се спасиш от удавяне, ако след това ще те сервират гарниран със задушени зеленчуци за вечеря на някой човекоядец!

Ала не се мяркаха никакви човекоядци.

– Ха, спотайват се и ни дебнат от засада. – рече Пипи. – Или пък седят и сричат готварската книга, за да решат как да ни сготвят. Едно нещо ще ви кажа: никога няма да им простя, ако ме поднесат със задушени моркови. Ненавиждам морковите.

– Пфу, Пипи, не говори така! – ужаси се Аника.

– Аха, и ти ли не обичаш моркови? Добре, да оставим това и да разпънем палатката.

Пипи разпъна палатката на завет, а Томи и Аника ту се вмъкнаха в нея, ту изпъзляваха навън и бяха безгранично щастливи. На известно

разстояние от палатката Пипи нареди няколко камъка в кръг и ги затрупа със сухи съчки и клони.

– О, чудесно! Ще запалим огън – зарадва се Аника.

– И то какъв! – потвърди Пипи. После взе две парченца дърва и започна да ги търка едно о друго. Томи много се зарадва.

– Пипи – каза възхитено той. – Искаш да запалиш огън като диваците ли?

– Не, но ми е студено на пръстите, а по този начин ги разгривам – отвърна Пипи. – Я да видя къде сложих кибрита.

След малко лумна буен огън и Томи заяви че край него е много приятно.

– А освен това държи и зверовете на разстояние – обясни Пипи.

Аника просто се задъха.

– Какви зверове? – попита тя, а гласът ѝ трепереше.

– Комарите – отвърна Пипи и се почеса замислено по крака, където се червенееше ухапване от комар.

Аника въздъхна облекчено.

– И лъвовете, разбира се – продължи Пипи. – Но казват, че не помага срещу питони и американски бизони.

Тя потупа пистолета си.

– Но бъди спокойна, Аника – каза тя. – С това ще спася положението, дори ако довтаса някоя полска мишка.

Пипи извади кафе и сандвичи и децата насядаха край огъня и си хапнаха и пийнаха и се забавляваха чудесно. Господин Нилсон вечеря върху рамото на Пипи, а конят подаваше от време на време муцуна, за да налапа къшей хляб или бучка захар. Освен това наоколо имаше чудесна свежа зелена трева, която можеше да пасе.

Небето беше облачно и между храстите започна да става съвсем тъмно. Аника се присламчи колкото можеше по-близо до Пипи. Огнените езици хвърляха едни такива причудливи сенки. Човек би рекъл, че тъмнината извън тесния кръг, осветен от огъня, е оживяла. Аника затрепери. Ами ако зад оня хвойнов храст се спотайва някой човекоядец? Или ако някой лъв се скрие зад големия камък?

Пипи сложи настрана чашата си.

– Петнайсет призрака в ковчега на мъртвеца.

Йохо-хо-хо – и бутилка с ром ... – запя тя с дрезгав глас.

Аника се разтрепера още повече.

– Тази песен е от една друга книга – оживи се Томи. – Една пиратска книга.

– Нима? – учуди се Пипи. – Значи Фридолф е написал тази книга, защото от него научих песента. Колко пъти сме седели с него през топлите звездни нощи на задната палуба на татковия кораб. Южният кръст светеше точно над главите ни, а Фридолф пееше ей така:

Петнайсет призрака в ковчега на мъртвеца, йохо-хо-хо... и бутилка ром – проточи Пипи с още по-дрезгав глас.

– Пипи, като пееш така, ми става едно такова особено – каза Томи – хем страшно, хем хубаво.

– На мен пък ми става само страшно – оплака се Аника. – Но и мъничко хубаво.

– Когато порасна, ще тръгна на море! – заяви решително Томи. – Ще стана пират също като тебе, Пипи.

– Чудесно! – съгласи се Пипи. – Ужасът на Караибско море – това ще бъдем двамата с теб, Томи. Ще грабим злато, накити и скъпоценни камъни и ще си имаме скривалище за съкровищата дълбоко в някоя пещера на някой пуст остров нейде в Тихия океан. Три скелета ще пазят пещерата. На знамето ни ще бъде нарисован череп с кръстосани кости и така ще пеем „Петнайсет призрака“, че да се чува от единия край на Атлантически океан до другия. Всички моряци ще пребледняват, щом ни чуят, и ще започват да обмислят дали да не се хвърлят във водата, за да избягнат нашата страхотна, кървава мъст!

– Ами аз? – изхленчи Аника. – Мен не ме бива за пират. Какво ще правя тогава?

– О, ти все пак може да дойдеш с нас – утеши я Пипи. – Ще бършеш праха по пианото.

Огънят лека-полека угасна.

– Хайде по койките! – заяви Пипи. Беше покрила земята в палатката с борови клони, а отгоре бе постлала няколко дебели одеяла.

– Искаш ли да легнеш до мен в палатката с подгънати крака – обърна се Пипи към коня. – Или предпочиташ да останеш навън под някое дърво, покрит с чул? Какво казваш? Че никога не се чувствуваш удобно в палатка? Добре тогава, както искаш! – и тя го потупа приятелски.

След малко трите деца и Господин Нилсон лежаха в палатката, увити в одеяло. Отвън вълните лекичко плискаха в брега.

– Чуйте приборя на океана – каза Пипи мечтателно.

Беше тъмно като в рог и Аника държеше Пипи за ръка, защото така всичко изглеждаше по-малко страшно. Внезапно заваля дъжд. Капките затропаха по брезента на палатката, но вътре беше тъй топло и сухо, та дори им стана приятно да слушат как плющи дъждът. Пипи излезе, за да

наметне коня с още един чул. Той стоеше под най-гъстия бор, тъй че нямаше опасност да се измокри.

– Колко е хубаво! – въздъхна Томи, когато Пипи се върна.

– Разбира се! – съгласи се Пипи. – Ами я вижте какво намерих под един камък – три шоколадови пасти.

Подир три минути Аника вече спеше. Устата ѝ беше пълна с шоколад, а с една ръка беше се хванала здраво за Пипи.

– Забравихме да си измием зъбите тази вечер – промълви Томи. Но веднага след това и той заспа.

Когато Томи и Аника се събудиха, Пипи беше изчезнала. Те бързо изпълзяха от палатката. Грееше слънце. Навън беше запален нов огън, а пред него седеше Пипи, пържеше шунка и вареше кафе.

– Най-хубави пожелания по случай Великден! – посрещна ги тя.

– Та днес не е Великден – възрази Томи.

– Така ли? – учуди се Пипи. – Запазете си тогава пожеланията за догодина.

Приятният дъх на шунка и кафе удари децата в носа. Те седнаха по турски край огъня и Пипи им поднесе шунка, яйца и картофи. След това пиха кафе и ядоха меденки. Струваше им се, че никога не са закусвали по-вкусно.

– Смятам, че сме по-добре от Робинзон – каза Томи.

– Да. Пък ако после уловим малко прясна риба за вечеря, Робинзон положително ще посинеет от завист – каза Пипи.

– Пфу, не обичам риба – каза Томи.

– И аз не – додаде Аника.

Ала Пипи отрязва един дълъг тънък клон, върза за горния му край връв, направи кука от една карфица, забодне на куката троха хляб и седна на един голям камък край брега.

– Сега ще видим – каза тя.

– Какво ще ловиш? – попита Томи.

– Сепии – обясни Пипи. – Това е лакомство за чудо и приказ.

Тя стоя там цял час, но сепиите не кълвяха. Един костур се приближи и помириса трохата, но Пипи бързо дръпна въдицата.

– Не, благодаря, приятелю – каза му тя. – Щом съм казала сепия, значи искам сепия. Та няма какво да ми се увърташ.

Подир малко Пипи захвърли въдицата във водата.

– Имате късмет – каза тя. – По всичко личи, че ще ядем палачинки с месо. Днес сепията хитрува.

Томи и Аника много се зарадваха. Езерото блестеше примамливо

под слънчевите лъчи.

– Хайде да се изкъпем! – предложи Томи.

Пипи и Аника се съгласиха. Оказа се, че водата е много студена. Томи и Аника я опитаха с пръстите на краката си, но веднага ги отдръпнаха.

– Сега ще ви покажа как се прави – каза Пипи.

Съвсем близо до брега се издигаше скала, а на върха ѝ растеше дърво. Клоните му се простираха над водата. Пипи се покатери на дървото и върза въже на един от клоните му.

– Ей така, гледайте! – тя хвана въжето, залюля се във въздуха и се плъзна надолу във водата.

– Така човек се потапя изведнъж – извика тя, когато изплува.

Отначало Томи и Аника се поколебаха, но тази игра им се стори тъй забавна, че решиха да опитат. И след като бяха опитали, просто не им се искаше да се спрат, защото в действителност беше още по-весело, отколкото изглеждаше. Господин Нилсон не искаше да остане назад. Той се спускаше по въжето, но миг преди да цопне във водата, се обръщаше и с бясна скорост започваше да се катери нагоре. Така правеше всеки път, макар децата да му подвикваха, че е страхливец.

После Пипи измисли нещо ново – да се пързаят с дъска от скалата във водата като с шейна. И това беше много смешно, защото се разнасяше невероятен плясък, когато бухаха във водата.

– Она там Робинзон дали се е пързаял с дъска, а? – попита Пипи тъкмо преди да се спусне отново от върха на скалата.

– Н-е-е, или поне не го пише в книгата – каза Томи.

– Така си и мислех. Според мен, неговото коработушение е било ужасно скучно. Какво е правил по цял ден? Да не е бродирал покривчици с бод зад игла? Ойларипи, пристигам!

Пипи се понесе с дъската и рижите ѝ плитки се мятаха около главата ѝ. След като се изкъпаха, децата решиха да изследват пустия остров. Тримата се качиха на коня и той се понесе в спокоен тръс от хълм на хълм, през сплетени храсталаци, между гъсти дървета, през мочурища и малки, чудни полянки, осяяни с полски цветя. Пипи държеше пистолета, готов за стрелба, и от време на време гръмваше, та конят подскачаше високо и хвърляше къчове от уплаха.

– Свалих един лъв – заявяваше доволно Пипи. Или пък:

– А тоя човекоядец няма повече да сади картофи.

– Предлагам този остров завинаги да остане наш! – каза Томи, след като се върнаха в лагера и Пипи се зае да приготвява палачинки с

месо.

Двете момичета се съгласиха с него. Палачинките са особено вкусни, когато се ядат съвсем топли. Децата нямаха нито чинии, нито вилници, нито ножове и Аника попита:

– Може ли да ядем с ръце?

– Както обичаш – заяви Пипи, – но лично аз смятам да се придържам към старата хитрост и да ям с уста.

– Знаеш много добре какво искам да кажа – каза Аника, – взе една палачинка с малката си ръчичка и блажено я напъха в устата си.

Отново се спусна вечер. Огънят загасна. Плътно сгушени едно до друго, с лица омазани от палачинките, децата се бяха свили в одеялата си. През някаква дупчица на палатката надзърташе една едра звезда. Прибоят на океана ги приспа.

– Днес трябва да се прибираме – проточи жално Томи на другата сутрин.

– Просто непоносимо – съгласи се Аника, – бих искала да остана тук цяло лято. Но днес се връщат мама и татко.

След като закусиха, Томи тръгна да скита по брега. Изведнъж нададе страшен вой. Лодката! Нямаше я! Аника беше потресена. Ами сега как ще заминат оттук? Вярно, че ѝ се искаше да остане цяло лято на острова, но работата ставаше съвсем друга, като знаеш, че не можеш да се прибереш. А какво ще каже бедната им майчица, когато разбере, че Томи и Аника са изчезнали! Като помисли това, Аника се просълзи.

– Какво ти става, Аника? – попита Пипи. – Ти всъщност как си представяш едно корабкрушение? Какво би казал Робинзон, според теб, ако беше дошъл кораб да го прибере, след като е стоял само два дни на своя пуст остров? Ако например му бяха казали: „Заповядай, господин Крузо, ела на кораба да те спасим, изкъпем, избръснем и да ти изрежем ноктите“. Не, благодаря!... Дори вярвам, че господин Крузо би се скрил зад някой храст. Защото когато човек най-сетне успее да се добере до някой пуст остров, му се иска да остане там поне седем години.

Седем години! Аника изтръпна, а Томи се позамисли.

– Е, не искам да кажа, че ще останем тук завинаги – успокои ги Пипи. – Когато дойде време Томи да отиде войник, сигурно ще трябва да се обадим. Но може би ще го отложат с година-две.

Аника се отчайваше все повече и повече. Пипи я погледна изпитателно.

– Хм, щом приемаш нещата така – каза ѝ тя, – не ни остава нищо друго, освен да пуснем бутилката с писмо.

Тя разрови торбата и извади празното шише. Успя да намери и хартия и молив. После сложи всичко на един камък до Томи.

– Пиши ти, защото си по-опитен в това изкуство – каза му тя.

– Добре, но какво да пиша! – попита Томи.

– Чакай да помисля – каза Пипи. – Може да пишеш така: „Помогнете ни, инак ще загинем. Без енфие два дни изнемогваме на този остров.“

– Но, Пипи, как ще пишем такова нещо – упрекна я Томи. – Това не е вярно.

– Кое именно? – попита Пипи.

– Не може да пишем „без енфие“.

– Тъй ли? – учуди се Пипи. – Ти имаш ли енфие?

– Не – отговори Томи.

– А Аника има ли енфие?

– Не, разбира се, но ...

– А аз имам ли енфие? – продължаваше Пипи.

– Не – възрази Томи, – но ние изобщо не употребяваме енфие.

– Да, именно затова искам и да напишеш: „Без енфие два дни...“

– Сигурен съм, че ако го напишем, хората ще помислят, че употребяваме енфие – упорствуваше Томи.

– Слушай, Томи – каза Пипи, – отговори ми на един въпрос: кои хора най-често остават без енфие? Онези, които го употребяват или тези, които не го употребяват?

– Тези, които не го употребяват, разбира се – отговори Томи.

– Е, тогава какво се опъваш? – заключи Пипи. – Пиши, каквото ти казвам.

И Томи написа: „Помогнете ни, инак ще загинем. Без енфие два дни изнемогваме на този остров.“

Пипи взе писмото, напъха го в бутилката, запуши я с тапа и я хвърли във водата.

– Нашите спасители сигурно ще дойдат скоро – каза тя. Бутилката се полюля във водата и след малко заседна в някакви корени край брега.

– Трябва да я хвърлим по-навътре – каза Томи.

– Това би било най-глупавото, което може да направим – възрази Пипи. – Ако отплува много надалеч, нашите спасители няма да знаят къде да ни търсят, а като е тук, може да ги извикаме, когато я намерят, и така ще ни спасят веднага.

Пипи седна на брега.

– По-добре през цялото време да наблюдаваме бутилката – каза тя. Томи и Аника седнаха до нея. След десет минути Пипи каза

нетърпеливо:

– Тия хора да не мислят, че няма какво друго да правим освен да ги чакаме да ни спасят. Къде са се запилели?

– Кои? – попита Аника.

– Онези, дето ще ни спасяват – отвърна Пипи. – Ама че нехайство и безразличие! Просто непростимо, като знаеш, че става дума за човешки живот.

Аника започна да вярва, че наистина ще загинат на острова. Но внезапно Пипи се плесна по челото и извика:

– Дявол да го вземе, колко съм разсеяна! Как можах да забравя!

– Какво си забравила? – попита Томи.

– Лодката – отговори Пипи. – Снощи я изтеглих на брега, след като заспахте!

– Защо го направи? – укори я Аника.

– Страхувах се да не се намокри – отвърна Пипи. За миг тя измъкна лодката, скрита под една ела, пусна я в езерото и каза заканително:

– Така, сега нека дойдат. Защото ако дойдат сега да ни спасяват, ще ни спасяват напразно, тъй като ние ще се спасим сами. Така им се пада. Да се научат друг път да бързат.

– Дано успеем да стигнем в къщи преди мама и татко – каза Аника, когато вече седяха в лодката и Пипи здравата гребеше към брега – защото иначе да знаеш как ще се разтревожи мама!

– Не вярвам – отсече Пипи.

Господин и госпожа Сетергрэн се прибраха половин час преди децата. Томи и Аника не се виждаха никъде, но в пощенската кутия намериха късче хартия, на което бе написано:

МОЛЯ НЕ МЕСЛИТЕ ЧЕ ВАШТЕ ДЕТСА СЪ УМРЕЛИ
ЕЛИ ИСЧЕСНАЛИ, ЗАШТОТО ТОВА НЕ Е ТАКА. ТЕ СЪ
САМУ МАЛКУ КОРАБОКРУШИРАЛИ. НО ШТЕ СЕ ФЪРНАТ
СКОРУ Ф КЪЩИ ЗА КУЕТО СЕ ЗАКЛЕВЪМ

ПОСДРАВИ ОД ПИПИ

ПИПИ ПОСРЕЩА ВАЖЕН ГОСТ

Една лятна вечер Пипи, Томи и Аника седяха на стълбата към верандата на Вила Вилекула и ядяха диви ягоди, които бяха набрали сутринта. Беше чудна вечер огласена от птичи песни и ухаеща на цветя и на диви ягоди разбира се. Всичко беше спокойно. Децата ядяха и почти не говореха. Томи и Аника си мислеха колко е хубаво, че е лято и че има още много време до първия учебен ден. А за какво мислеше Пипи, не се знае.

– Пипи, ето че вече цяла година живееш във Вила Вилекула – обади се внезапно Аника и хвана Пипи за ръката.

– Да, времето си тече, а ние стареем – рече Пипи. – Наесен навършвам десет години и това означава, че най-хубавите ми години са минали.

– Смяташ ли да останеш тук завинаги? – попита Томи. – Искам да кажа, докато пораснеш и станеш пират?

– Кой знае – каза Пипи. – Мисля, че татко няма да стои вечно на оня негърски остров. Щом си построи нов кораб, сигурно ще дойде да ме вземе.

Томи и Аника въздъхнаха. Внезапно Пипи скочи.

– Погледнете, ето го – идва! – каза тя и посочи към портата. После с три скока се озова на пътечката. Томи и Аника нерешително я последваха и видяха как се хвърли на врата на един много дебел чичо с рижи подстригани мустаци, обут в сини моряшки панталони.

– Татко Ефраим! – викаше Пипи и както висеше на врата му, така силно зарита, че големите ѝ обуца се изхлузиха и паднаха на земята. – Татко Ефраим, колко си пораснал!

– Пиполота Виктуалия Транспаранта, Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, любимо мое дете! Тъкмо исках да кажа, че ти си пораснала.

– Разбрах – каза Пипи – и затова го казах първа, ха-ха-ха!

– Дъще моя, още ли си така силна?

– Дори по-силна! Да си премерим ли силите?

– Хайде! – съгласи се татко Ефраим.

В градината имаше маса. Пипи и баща ѝ седнаха до нея, за да си мерят силите, а Томи и Аника гледаха. На света имаше само един човек, толкова силен колкото Пипи, а това беше баща ѝ. Сега седяха и се напъваха с всички сили, но никой не успя да повали ръката на другия. Накрая ръката на капитан Дългия чорап леко потрепери и Пипи заяви:

– Когато навърша десет години, ще те надвия, татко Ефраим!

Татко Ефраим беше убеден в това.

– Но, мили мои, забравих да ви представя – досети се Пипи. – Това са Томи и Аника, а това е моят баща, капитанът негово величество Ефраим Дългия чорап! Татко, нали си негърски крал?

– Абсолютно вярно! – потвърди капитан Дългия чорап. – Аз съм крал на негрите корекоредути, които обитават остров Корекоредут. След като ме отнесе вятърът от кораба – нали помниш, морето ме изхвърли там.

– Така си и мислех – каза Пипи. – През цялото време си знаех, че не си се удавил.

– Да се удавя?! О, не! Това за мен е тъй невъзможно, както за една камила да се провре през иглено ухо. Просто не мога да потъна заради тлъстините си.

Томи и Аника гледаха изпитателно капитан Дългия чорап.

– Чичо, защо не сте облечен като негърски крал? – попита Томи.

– Нося си дрехите в куфара – отговори капитан Дългия чорап.

– Облечи ги, облечи ги! – завика Пипи. – Искам да видя баща си в кралски одежди.

Всички заедно отидоха в кухнята. Капитанът изчезна в стаята на Пипи, а децата седнаха върху сандъка за дърва и зачакаха.

– Също като в театър... – каза нетърпеливо Аника.

И изведнъж – тряс! – вратата се отвори и пред тях застана негърският крал. Беше облечен с пола от лико, на главата имаше златна корона, около шията му висяха много нанизии. В едната си ръка държеше копие, а в другата – щит. Това беше всичкото му облекло. Изпод полата се подаваха два дебели космати крака със златни гривни на глезените.

– Усамкурсор мусор, филибусор! – извика капитан Дългия чорап и застрашително смръщи вежди.

– О, той говори на негърски език! – каза очарован Томи. – Какво значи това, чичо Ефраим?

– Това значи: „Треперете, врагове мои!“

– Я кажи, татко Ефраим – попита Пипи, – негрите не се ли изненадаха, когато ти доплува на техния остров?

– У-у, и как още! – отговори капитан Дългия чорап. – Отначало искаха да ме изядат, но когато изскубнах една палма с голи ръце, поразмислиха и ме направиха свой крал. И аз започнах да царувам всяка сутрин, а следобед строях кораба си. Въпреки че бе само малка платноходка, отне ми много време да я свърша, защото правех всичко сам. Когато

беше готова, казах на негрите, че трябва да ги напусна за известно време, но че скоро ще се върна и ще им доведе принцеса на име Пипилота. Тогава те заудряха по щитовете и завикаха: „Усомплусор, усомплусор!“

– Какво значи това? – попита Аника.

– Това значи: „Браво, браво!“ После царувах яката в продължение на четиринайсет дни, та да стигне и за времето, когато няма да ме има. В уречения ден вдигнах платна и отплувах в открито море, а на брега негрите викаха; „Усамкора, кусомкара“, а това значи: „Винаги си добре дошъл, дебели бели вожде!“. После взех курс право към Сурабайя. И какво, мислите, видях, щом стъпих на суша там? Моята стара вярна шхуна „Лудетина“. А на палубата стоеше моят стар верен Фридолф и ми махаше с все сили. „Фридолф – рекох му аз, – сега поемам отново командата“. „Слушам, капитане“ – каза той. Така и стана. Екипажът е същият и сега „Лудетина“ е долу на пристанището, та може да отидеш да поздравяваш всичките си стари приятели, Пипи.

Пипи така се зарадва, че направи челна стойка върху кухненската маса и зарита с крака във въздуха. Но Томи и Аника, без да искат, се натъжиха. Някой искаше да им отнеме Пипи. Така си мислеха те.

– Сега ще празнуваме! – провикна се Пипи, когато отново застана на краката си. – Ще празнуваме така, че Вила Вилекула да затреши.

Тя поднесе обилна вечеря. Всички седнаха около масата, за да хапнат. Пипи изяде три твърдо сварени яйца с черупките. От време на време ухапваше баща си за ухото, чисто и просто от радост, че го вижда отново. Господин Нилсон, който дотогава спеше, внезапно скочи върху масата и смаяно потърка очи, когато съзря капитан Дългия чорап.

– Я гледай ти! Господин Нилсон още ли е при теб? – попита капитан Дългия чорап.

– Разбира се, освен него си имам и други домашни животни – рече Пипи и донесе коня, комуто също даде твърдо сварено яйце, за да има какво да си дъвче.

Капитан Дългия чорап беше много доволен, че дъщеря му се е настанила така уютно във Вила Вилекула. Радваше се, че е взела чантата със златните парички, та не е изпаднала в нужда, додето го е нямало.

Когато всички бяха сити, капитан Дългия чорап измъкна от куфара си магьоснически тъпан от онези, с които негрите бият такта, когато танцуват или правят жертвени тържества. Капитан Дългия чорап седна на пода и започна да думка по тъпана. Той издаваше приглушен, особен звук, какъвто Томи и Аника не бяха чували досега.

– Съвсем по негърски – обясни Томи на Аника.

А Пипи събу големите си обувки и заигра по чорапи някакъв не по-малко странен танц. После крал Ефраим показа военен танц, който беше научил на остров Корекоредут. Той размахваше копието и подмяташе щита, а освен това тъй силно шляпаше с босите си крака, че Пипи извика:

– Внимавай да не продъниш пода!

– Голяма работа! – отговори капитан Дългия чорап и продължи да подскача. – Ти сега ще станеш негърска принцеса, дете мое ненагледно!

Тогава Пипи рипна и затанцува с баща си. Те правеха фигури един срещу друг, крещяха, пищяха и от време на време скачаха тъй високо, че на Томи и Аника им се зави свят, като ги гледаха. Сигурно и Господин Нилсон е почувствувал същото, защото през цялото време закриваше с ръце очите си.

Постепенно танцът премина в състезание по борба между Пипи и баща ѝ. Дългия чорап така метна дъщеря си, че тя отхвъркна върху лицата за шапки, но не остана дълго там. С боен вик тя направи огромен скок през цялата кухня право връз татко Ефраим. Миг след това тя го подхвърли и той полетя като метеор с главата напред право в сандъка за дърва. Дебелите му крака стърчаха отвесно нагоре. Просто не можеше да се изправи сам. Едно, защото беше толкова дебел, и друго, защото се заливаше от смях. Смахът му кълтеше като гръмотевица в сандъка. Пипи го хвана за краката, за да го изправи, но тогава той едва не се задуши от смях. И всичко това заради някакъв си гъдел.

– Не ме г-ъ-ъ-дъделичай! – простена той. – Хвърли ме в морето или през прозореца, както искаш. Но не ме гъ-деличай по ходилата.

И така се смееше, че Томи и Аника се изплашиха да не се пръсне сандъкът. Най-сетне капитанът успя да се измъкне и щом се изправи на краката си, хукна към Пипи и неудържимо я метна през кухнята. Тя падна по лице върху печката, която беше покрита със сажди.

– Ха-ха – ето я негърската принцеса готова! – извика възхитена Пипи и обърна към Томи и Аника черната си муцунка. После пак нададе вик, хвърли се върху баща си и започна така да го налага, че полата му праснеше и ликото се разхвърча на всички посоки. Златната корона се изхлузи от главата му и се търкулна под масата. Най-сетне Пипи успя да събори баща си на пода, седна отгоре му и каза:

– Признаваш ли се за победен?

– Победен съм – рече капитан Дългия чорап. И двамата се смяха до сълзи. После Пипи лекичко гризна баща си по носа и той каза:

– Не съм се забавлявал толкова, откакто разчистихме с теб

моряшката кръчма в Сингапур.

После излази под масата и прибра короната си.

– Ех, да бяха видели корекоредутите – каза той. – Как се търкалят държавните съкровища под масата във Вила Вилекула.

Той сложи короната и оправи полата си, която сега беше доста проскубана.

– Май че трябва да я дадеш за изкърпване – рече Пипи.

– Да, но добре ми служеше – отвърна капитан Дългия чорап.

Той седна на пода и изтри потта от челото си.

– Е, Пипи, дете мое – каза той, – все тъй ли си послъгваш?

– О, да, когато имам време, но това не се случва често – отвърна скромно Пипи. – Ами ти? И тебе здравата си те биваше в лъжите.

– Хм, обикновено лъжа негрите в събота вечер, ако са се държали добре през седмицата. Тогава устройваме вечери на лъжи и песни, придружени от биене на тъпани и танци с факли. Колкото повече лъжа, толкова по-силно удрят тъпаните.

– Аха – рече Пипи. – Пък аз си нямам кой да ми бие тъпан. Седя си в моята самота и така се надлъгвам със себе си, че да ти е драго да ме слушаш. Но дори и на гребен не ми свирят за това. Онази вечер, когато си легнах, скалъпих една опашата лъжа за някакво теле, което умее да плете дантела и да се катери по дърветата, и знаете ли, вярвах си на всяка дума! Това се вика добра лъжа. Но никой не се сеща да ми бие барабан.

– Добре, тогава ще го направя аз – каза капитан Дългия чорап и задумка като вихрушка върху тъпана. Пипи седна в скута му и допря овалното си в сажди лице до неговата буза, тъй че той се поочерни.

Аника се беше замислила. Не знаеше дали е подходящо да се обади, но не можа да се стърпи и рече:

– Мама казва, че е грозно да се лъже.

– Ах, колко си глупава, Аника – възкликна Томи. – Пипи не лъже истински, а само наужким. Тя просто си измисля, не разбираш ли, глупаче? – каза й Томи.

Пипи го загледа изпитателно.

– Понякога говориш така умно, та се опасявам, че от тебе ще излезе нещо голямо – каза му тя.

Беше станало късно. Томи и Аника трябваше да си вървят. Денят беше богат на събития, а да се запознаеш с истински жив негърски крал, беше действително интересно. Пък и колко хубаво, че Пипи се събра отново с татко си. Но все пак! Все пак!

Когато Томи и Аника се мушнаха в леглата си, те не си поприказваха както обикновено. В детската стая беше съвсем тихо. Изведнъж се чу въздишка. Въздишаше Томи. След малко се чу още една. Този път беше Аника.

– Какво току въздишаш? – попита раздразнено Томи.

Но не получи отговор. Защото Аника плачеше под одеялото.

ПИПИ УСТРОЙВА ПРОЩАЛЕН ПИР

Когато Томи и Аника на другия ден се промъкнаха през задната врата във Вила Вилекула, цялата къща се огласяше от чудовищно хъркане. Капитан Дългия чорап още не беше се събудил, но Пипи беше в кухнята и правеше своята утринна гимнастика. Тя тъкмо правеше петнадесетото свободно премятане във въздуха, когато влязоха Томи и Аника и я прекъснаха.

– Ехе, сега бъдещето ми е осигурено – каза Пипи. – Сега ставам негърска принцеса. Половин година ще бъда принцеса, а другата половина ще кръстосвам моретата с „Лудетина“. Татко смята, че ако в продължение на половин година здравата управлява корекоредутите, останалата половин година ще могат да се оправят и без крал. Защото, нали разбирате, всеки стар морски вълк трябва от време на време да чувства палуба под краката си. Пък и време е да се помисли за образованието ми щом някой ден ще ставам истински смел пират, не бива да водя само дворцов живот. Татко казва, че изнежвал.

– Изобщо ли няма да идваш във Вила Вилекула? – попита Томи с отпаднал глас.

– Ще дойда, разбира се, когато ни пенсионираш – отговори Пипи. – След около петдесет-шейсет години. Ех, как ще си играем и ще се веселим тогава, нали?

Но тези думи не утешиха кой знае колко Томи и Аника.

– Представяте ли си – негърска принцеса! – промълви замечтано Пипи, – Това не се случва на всяко дете. Ах, колко елегантна ще бъда! Ще нося халки на всичките си уши, а на носа – една по-голяма.

– А освен това какво ще носиш? – попита Аника.

– Нищо повече – отвърна Пипи. – Нито едно парцалче! Но ще си имам собствен негър, който всяка сутрин ще маже цялото ми тяло с вакса, за да стана също тъй черна, както другите корекоредути. Всяка вечер ще заставам пред вратата заедно с обувките, за да ме лъскат.

Томи и Аника се опитаха да си представят как ли би изглеждала Пипи.

– Мислиш ли, че черният цвят ще отива на червената ти коса? – попита Колебливо Аника.

– Ще видя – каза Пипи. – Пък ако не ми отива, нищо няма да ми струва да боядисам косата си зелена – въздъхна тя замечтано. –

Принцеса Пипилота! Какъв живот! Какъв блясък! И как ще танцувам! Принцеса Пипилота танцува осветена от лагерния огън, под думкането на тъканите. Как ли ще се люлее халката на носа ми!

– Кога... кога ... заминаваш? – попита Томи. Гласът му прозвуча малко хрипкаво.

– Утре „Лудетина“ вдига котва – каза Пипи.

Децата дълго време не продумаха нищо. Сякаш нямаше какво повече да си кажат. После Пипи се преметна още веднъж във въздуха и каза:

– Но тази вечер във Вила Вилекула ще има прощален пир. Прощален пир, само толкова казвам. Който иска да се сбогува с мен, нека дойде и ще е добре дошъл!

Новината се разнесе с бързината на мълния сред децата в градеца.

– Пипи Дългото чорапче си заминава и тази вечер дава прощален пир във Вила Вилекула. Всеки, който иска да отиде, бил добре дошъл!

Много бяха тия, които искаха да отидат. По-точно казано, тридесет и четири деца. Томи и Аника получиха разрешение от майка си да останат тази вечер, докогато си искат. Тя разбираше, че това е абсолютно необходимо.

Томи и Аника никога нямаше да забравят прощалния пир, който устрои Пипи. Беше една от ония изумителни топли и хубави летни вечери, когато човек си казва:

– Тъй е то, когато е лято!

Всички рози в градината на Пипи сякаш, пламтяха в здрача и ухаеха. Старите дървета загадъчно шумяха. Всичко щеше да е чудесно, ако ... ако! Томи и Аника не искаха да мислят за това.

Децата надойдоха със своите глинени петлета и ги надуваха с все сили, докато маршируваха по градинската пътечка на Вила Вилекула. Начело вървяха Томи и Аника. Тъкмо когато стигнаха до стъпалата на верандата, вратата се отвори и Пипи застана на прага. Очите ѝ блестяха на луничавото лице.

– Добре дошли в моя скромен дом – каза тя и разпери ръце. Аника я загледа втренчено, за да запомни точно как изглеждаше Пипи. Никога, никога нямаше да я забрави, както стоеше там, с рижите си плитчици, с лунчиките, с веселата усмивка и с големите черни обувки.

Отнякъде долиташе глухо думкане на тъпан. Капитан Дългия чорап седеше в кухнята, стиснал негърския тъпан между коленете си. Днес отново беше облякъл своите негърски кралски дрехи. Пипи изрично го беше помолила да го стори. Тя знаеше, че всички деца искаха да видят жив-живеничък негърски крал.

Цялата кухня се изпълни с деца. Те наобиколиха крал Ефраим и го разглеждаха. Аника си помисли, че ако бяха дошли още гости, сигурно нямаше да има място за тях. В този миг откъм градината прозвуча акордеон. Идваше целият екипаж на „Лудетина“ начело с Фридолф, който разтягаше акордеона. Същия ден Пипи беше ходила на пристанището, за да поздрави своите приятели и ги покани на угощение. Сега тя се втурна към Фридолф и така го прегърна, че лицето му посиня. После го пусна и се провикна:

– Музика! Музика!

Фридолф засвири на своя акордеон, крал Ефраим задумка тъпана, а всички деца надуха свирките.

Капакът на сандъка за дърва беше затворен и отгоре му бяха строени дълги редици бутилки с лимонада. Върху голямата кухненска маса имаше петнайсет торти с каймак, а върху печката – огромно гърне, пълно с наденички.

Пръв крал Ефраим омете осем наденички. Останалите последваха примера му и след миг в кухнята не се чуваше друг звук освен онова особено мляскане, което придружава яденето на наденички. После всеки можеше да си вземе колкото иска торта и бутилки лимонада. В кухнята беше тесничко и затова всички се пръснаха по верандата и в градината и навсякъде в мрака се белееше, сметаната върху парчетата торта.

Когато всички се нахраниха добре, Томи предложи да играят на нещо за храносмилане. Например на „прави като Йон“. Пипи не познаваше тази игра, но Томи ѝ обясни, че едно дете става „йон“, и останалите трябва да правят всичко, което прави той.

– Хайде – каза Пипи – това не звучи лошо. И може би ще е най-добре аз да бъда „йон“.

Най-напред тя се покатери върху покрива на бараката. За да се стигне дотам, трябваше първо да се стъпи на оградата, а после – по корем да се излази на покрива. Пипи, Томи и Аника бяха правили това много пъти, та за тях не представляваше никаква трудност. Но за другите деца не беше тъй. Моряците от „Лудетина“ бяха свикнали да се катерят по мачтите и сега се справиха с лекота. Най-трудно беше за капитан Дългия чорап – нали беше толкова дебел. Когато се изправи върху покрива, той пухтеше задъхано.

– Тази пола никога вече няма да е това, което беше – каза той мрачно.

От покрива на бараката Пипи скочи долу на земята. Някои от по-малките деца естествено не се престашиха да направят това, но

Фридолф беше толкова добър! Той свали долу всички, които не смееха да скочат. После Пипи се преметна шест пъти на тревата. Всички направиха същото, обаче капитан Дългия чорап каза:

– Някой трябва да ме бутне отзад. Инак въобще не мога да се преметна.

Дойде Пипи и тъй здравата го бутна, че той, като се запремята, не можа да спре, а се търколи по тревата също като топка и направи четиринадесет премятания вместо шест.

Сетне Пипи хукна към Вила Вилекула, изтича по стълбата на верандата; изпъзля през едно прозорче и с много широк разкрач се добра до дървената стълба, оставена отвън. По нея се озова на покрива, изтича по самия му край, покатери се върху комина, застана на един крак и изкукурига като петел, после скочи върху дървото, което растеше точно пред Вила Вилекула, спусна се на земята, втурна се към бараката за дърва, сграбчи брадвата и изкърти една дъска, измъкна се през тесния отвор, скочи върху оградата, измина с разперени ръце петдесет метра по летвите ѝ, покатери се на един дъб и седна на най-високия му клон да си отдъхне.

На пътя пред Вила Вилекула се бяха струпали много хора, които после разказваха, че видели някакъв негърски крал, застанал на един крак върху комина на Вила Вилекула, който ревял „Кукуригу“ колкото му глас държи. Ала никой не им вярваше.

Когато дойде ред на капитан Дългия чорап да се провере през тесния отвор в бараката за дърва, стана това, което можеше да се очаква – той се залости и не можеше да се измъкне ни напред, ни назад. Играта се прекъсна и всички деца се събраха да гледат как Фридолф освобождава с трион капитан Дългия чорап от стената.

Когато се избави, капитан Дългия чорап заяви доволно:

– Ех, че хитра и весела игра! А сега какво ще измислим?

– По-рано – намеси се Фридолф – вие, капитане, и Пипи често се състезавахте, за да видите кой е по-силен. Това беше толкова забавно.

– Идеята не е лоша – каза капитан Дългия чорап. – Но за съжаление дъщеря ми е започнала да става по-силна от мене.

Томи бе застанал близо до Пипи.

– Пипи – прошепна тя, – тъй се боях да не се спуснеш в нашето скривалище в дъба, докато играехме на „прави като Йон“. Защото не искам никой друг да знае за него. Макар никога вече да не идем там.

– Разбира се, това си е наша тайна – каза Пипи. Татко ѝ грабна една желязна пръчка и я прегъна на две, сякаш бе от восък. Пипи взе друга

пръчка и я огъна по същия начин.

– Не, виж какво – каза тя, – с такива прости номера се забавлявах, когато бях в люлката. За да минава времето.

Тогава капитан Дългия чорап извади кухненската врата от пантите ѝ. Фридолф заедно с още седем моряка стъпиха върху нея. Капитан Дългия чорап вдигна всичките високо във въздуха и обиколи с тях десет пъти полянката.

Междувременно беше станало съвсем тъмно и Пипи запали тук-там факли, които горяха много красиво и заляха градината с тайнствена светлина.

– Свърши ли? – обърна се Пипи към татко си след десетата обиколка. Той потвърди. Тогава Пипи постави върху кухненската врата коня, а на гърба му сложи Фридолф и още трима моряка. Четиримата бяха прегърнали по две деца. Фридолф държеше Томи и Аника. После Пипи вдигна вратата и обиколи полянката двайсет и пет пъти. В светлината на факлите това изглеждаше много внушително.

– Брей, дъще, наистина си по-силна от мен – призна капитан Дългия чорап.

След това всички насядаха по тревата. Фридолф разтегна акордеона, а моряците изпяха своите най-хубави моряшки песни. Децата танцуваха под звуците на музиката. Пипи грабна две факли и заигра още полудешки от останалите.

Празникът свърши с фойерверки. Пипи изстреля толкова ракети и слънца, та цялото небе засия. Аника наблюдаваше всичко от верандата. Беше тъй красиво, тъй чудесно! Розите не се виждаха, но тя усещаше уханието им в тъмнината. Колко прекрасно би било всичко, ако... ако... Стори ѝ се сякаш някаква студена ръка обгръща сърцето ѝ. Какво ще стане утре? И цялата лятна ваканция? И завинаги? Няма вече да има Пипи във Вила Вилекула. Няма да има и Господин Нилсон и на верандата няма да има кон. Край на язденето, на излетите с Пипи, на приятните вечерни часове в кухнята на Вила Вилекула, на дървото, в което расте лимонада – е, дървото щеше да си остане, но Аника със сигурност предчувствуваше, че след като Пипи замине, в него няма вече да никне лимонада. Какво ще правят утре Томи и тя? Вероятно ще играят крокет. Аника въздъхна.

Празненството завърши. Децата поблагодариха и се сбогуваха. Капитан Дългия чорап пое заедно със своите моряци към „Лудетина“ и пожела Пипи да тръгне с тях. Но тя каза, че искала да преспи още една нощ във Вила Вилекула.

– Утре в десет часа вдигаме котва – да не забравиш! – извика на прощаване капитан Дългия чорап.

И тъй останаха само Пипи, Томи и Аника. Те седяха притихнали в тъмнината на верандата.

– Все пак може да идвате и да си играете тук – промълви след време Пипи. – Ключът ще виси на гвоздей до вратата. Вземете всичко от чекмеджетата на скрина. Пък ако сложа стълбата вътре в дъба, ще може да слизате долу сами. Но надали вече ще растат толкова бутилки с лимонада. Сега не им е сезонът.

– Не, Пипи – каза твърдо Томи. – Ние вече няма да идваме тук.

– Никога, никога! – каза Аника и си помисли, че отсега нататък ще затваря очи всеки път, когато минава покрай Вила Вилекула. Вила Вилекула без Пипи! Аника отново почувствува студената ръка на сърцето си.

ПИПИ СЕ КАЧВА НА КОРАБА

Пипи заключи внимателно вратата на Вила Вилекула и закачи ключа на един гвоздей точно до нея. После свали коня от верандата – за последен път свали коня от верандата! Господин Нилсон се мъдреше вече на рамото ѝ и се правеше на важен. Сигурно разбираше, че става нещо забележително.

– Да, като че това е всичко – каза Пипи.

Томи и Аника кимнаха. Да, като че това беше всичко.

– Още е рано – каза Пипи. – Да вървим пеша, та да трае по-дълго.

Томи и Аника отново кимнаха, без да продумат. И така поеха пътя към града. Към пристанището. Към „Лудетина“. Конят бавно чаткаше с копита подире им.

Пипи погледна през рамо към Вила Вилекула.

– Хубава колиба – каза тя. – Няма бълхи и изобщо е удобна. А това сигурно няма да може да се каже за глинената негърска колиба, в която ще живея отсега нататък.

Томи и Аника не отговориха.

– Ако в моята негърска колиба има страшно много бълхи – продължи Пипи, – ще ги опитомя и ще си ги държа в кутия от пури. Вечер ще играя с тях на „двама са малко, трима са много“. На краката им ще вържа панделчици. А двете най-предани и верни бълхи ще нарека „Томи“ и „Аника“ и ще ги оставя да спят при мен в леглото.

Дори и това не направи Томи и Аника по-разговорливи.

– Какво, по дяволите, става с вас? – ядоса се Пипи. – Ще ви кажа, че е опасно да се мълчи дълго време. Езикът изсъхва, ако не се използва. На времето познавах един майстор на кахлени печки в Калкута, който все мълчеше. После стана каквото стана. Веднъж поиска да ми каже: „Сбогом, мила Пипи, добър път и благодаря за хубавите дни, които прекарахме заедно“. Можете ли да отгатнете какво стана? Най-напред направи няколко ужасни гримаси, защото пантите на устата му бяха ръждясали, та се наложи да му ги смажа с масло за шевна машина. После изрече: „У буй уйе муй“. Тогава надзърнах в устата му и, представете си, езикът му бе заприличал на изсъхнал лист! До края на живота си тоя майстор на кахлени печки не би могъл да каже друго освен „У буй уйе муй“. Колко ужасно, ако и с вас се случи такова нещо. Я да чуем дали можете да кажете по-добре от майстора на кахлени печки: „Добър път,

мила Пипи, и благодаря за хубавите дни“. Опитайте, да видим.

– „Добър път, мила Пипи, и благодаря за хубавите дни“ – повтори-ха послушно Томи и Аника.

– Слава Богу – рече Пипи. – Как можете да вземете ума на човека! Ако бяхте казали „У буй уйе муй“, не знам какво щях да направя.

Ето че пристигнаха на пристанището. Там беше „Лудетина“. Капитан Дългия чорап стоеше на палубата и издаваше заповеди. Моряците шетаха насам-натам, за да приготвят кораба за отплаване. Всички жители на малкото градче се бяха събрали на кея, за да махат на Пипи за сбогом. Когато тя се зададе заедно с Томи, Аника, коня и Господин Нилсон, се разнесе вик:

– Ето Пипи Дългото чорапче! Сторете път на Пипи Дългото чорапче! – и хората отстъпваха, за да мине Пипи. Тя кимаше и поздравяваше наляво и надясно. После взе коня и го пренесе по мостика. Клетото животно гледаше подозрително, защото конете не обичат особено много да пътуват по море.

– А, ето те, скъпо мое дете – каза капитан Дългия чорап и прекъсна една своя заповед по средата, за да прегърне Пипи. Той я притегли към гърдите си и двамата така се притиснаха, че ребрата им запукаха.

Цяла сутрин Аника чувствуваше нещо като буца, заседнала в гърлото ѝ. Когато видя как Пипи пренесе коня на кораба, буцата се стопи и тя заплака, както я бяха притиснали до един сандък на кея. Отначало плачеше тихичко, но после все по-силно хълцаше.

– Какво си ревнола – ядоса се Томи. – Ставаме за смях на хората.

При този му упрек Аника просто се заля в сълзи. Цялата се тресе от плач. Томи ритна един камък, който се търколи по ръба на кея и цопна във водата. Всъщност той имаше желание да замери с него „Лудетина“. Този омразен кораб, който ще им отнеме Пипи. Честна дума, ако нямаше да го видят, и той би си поплакал. Но сега беше недопустимо. Той подритна още един камък.

Изведнъж Пипи дотърча по мостика. Тя се втурна право към Томи и Аника, взе ръцете им в своите и каза:

– Остават още десет минути.

При тези думи Аника отпусна глава върху сандъка и заплака сърце-раздирателно. Наоколо нямаше повече камъни, върху които Томи да излее яда си. Той прехапа устни и изглеждаше готов да убие някого.

Всички деца от градчето се струпаха около Пипи. Те наизвадиха своите глинени свирки и засвириха прощален марш. Той прозвуча неописуемо тъжно. Аника така плачеше, че едва се държеше на краката си.

Внезапно Томи си спомни, че е написал прощално стихотворение в чест на Пипи, измъкна лист хартия и зачете:

Прощавай, мила Пипи, болка ни пари,
че ти заминаваш,
но да не забравяш,
че тука оставяш
много, много свои верни другари.

– Я гледай, дори има рима – констатира доволно Пипи. – Ще го науча наизуст и ще го рецитирам на корекоредутите, когато седим вечер около лагерния огън.

Децата се блъскаха от всички страни, за да се простят с Пипи. Тя вдигна ръка и помоли за тишина.

– Деца – започна тя, – отсега нататък ще си играя само с малки негърчета. Не знам още как ще се забавляваме. Може би ще си играем на гоненица с диви носорози, ще дресираме змии, ще яздим слонове или ще се излежаваме в люлки, закачени на кокосови палми пред колибите. Ще направим всичко възможно, за да минава времето приятно.

Пипи направи пауза. Томи и Аника почувствуваха, че мразят ония деца, с които Пипи ще си играе занапред.

– Но – продължи Пипи – може би през дъждовния период ще се случи и някой дълъг, скучен ден, защото макар че е забавно да тичаш гол под дъжда, в края на краищата не можеш да направиш друго, освен да се измокриш. Та след като се измокрим до костите, може би ще влезем в моята негърска колиба, ако междувременно не се е превърнала в глинена каша, защото тогава ще печем от нея глинени сладкиши. Но ако не е станала на каша, ще си насядаме вътре, негърчетата и аз, и те може би ще кажат: „Пипи, разкажи ни нещо!“ Тогава ще им разкажа за едно мъничко градче, което се намира далеч, далеч, на другия край на света, и за малките бели деца, които живеят там. „Не може да си представите какви добри деца живеят там – ще кажа на негърчетата. – Целите са бели като ангелчета, с изключение на краката, свирят на глинени петлета и което е най-хубаво от всичко – знаят таблицата за уморение“. Но тогава малките негърчета може да се натъжат, че те пък не знаят Никакво уморение. И тогава какво ще ги правя? Е, в най-лошия случай ще развалим глинената колиба, ще я направим на каша, ще печем глинени сладкиши от нея и ще се оваляме в глина до шията. Ще бъде наистина чудно, ако ги накарам да не мислят за нищо друго освен за уморението.

Благодаря на всички! И сбогом!

Децата подеха с глинениите си свирки още по-тъжна мелодия.

– Пипи, време е да се качваш! – извика капитан Дългия чорап.

– Слушам, капитане! – извика Пипи.

Тя се обърна към Томи и Аника и се загледа в лицата им.

– Колко особен поглед има – помисли си Томи. – Точно така го гледаше веднъж мама, когато беше много, много болен. – Аника се беше свила на малко кравайче върху сандъка. Пипи я взе в обятията си.

– Сбогом, Аника, сбогом – прошепна тя. – Не плачи.

Аника обгърна с ръце врата на Пипи и жално захлипа.

– Сбогом, Пипи – проплака тя.

Пипи стисна здраво ръката на Томи, а после изтича по мостика. Тогава по носа на Томи се търколи едра сълза. Той стисна зъби, но това не помогна. Последва втора сълза. Томи хвана Аника за ръка и двамата проследиха Пипи с очи. Видяха я на палубата. Но когато човек гледа през сълзи, вижда всичко размазано.

– Да живее Пипи Дългото чорапче! – извикаха хората на кея.

– Прибирай мостика, Фридолф! – извика капитан Дългия чорап.

Фридолф се подчини. „Лудетина“ беше готова да отплава към далечни материци. Но изведнъж!...

– Не, татко Ефраим – каза Пипи, – така не може. Не мога да понеса това.

– Какво не можеш да понесеш? – учуди се капитан Дългия чорап.

– Не мога да гледам как някой на зелената Божия земя плаче и тъгува заради мен. Най-малкото Томи и Аника. Пуснете отново мостика! Оставам във Вила Вилекула.

Капитан Дългия чорап помълча малко.

– Както искаш – промълви той накрая. – Винаги си правила каквото искаш.

Пипи кимна в знак на съгласие.

– Да, винаги съм правила така – каза тя кротко. Двамата отново се прегърнаха така, че ребрата им изпукаха. Уговориха се капитан Дългия чорап често, много често да посещава Пипи във Вила Вилекула.

– Както и да е, татко Ефраим – каза Пипи, – но за едно дете като че ли е най-добре да си има приличен дом, вместо да кръстосва моретата и да живее в глинена негърска колиба. Какво ще кажеш?

– Както винаги, имаш право, дъще моя – каза капитан Дългия чорап. – Вярно, че във Вила Вилекула водиш по-редовен живот. А за малки деца това наистина е най-важното.

– Точно така – съгласи се Пипи. – Най-важното за малките деца е да знаят ред. Особено ако сами си го определят.

И тъй, Пипи се сбогува с моряците на „Лудетина“ и прегърна за последен път татко Ефраим. После пое коня със силните си ръце и го пренесе обратно по мостика. А „Лудетина“ вдигна котва. Но в последния миг капитан Дългия чорап се сети за нещо.

– Пипи – извика той. – Ще ти трябват още парички. Хвани това!

И той хвърли една нова чанта със златни парички. Но за съжаление „Лудетина“ се бе отдалечила доста от кея. Чантата не стигна до Пипи. Чу се някакво „доп“ и тя потъна. Тълпата разочаровано зашумя. Но после се чу още веднъж „доп“. Пипи се гмурна във водата и миг по-късно се подаде, стиснала чантата със зъби. Тя се покатери на кея и махна водораслите, които бяха полепнали зад ухото ѝ.

– Ха, ето ме пак богата като вълшебник – засмя се тя.

Томи и Аника още не проумяваха какво се бе случило. Те стояха със зяпнала уста и гледаха ту Пипи и коня, ту Господин Нилсон и чантата, ту „Лудетина“, която с издути платна се отдалечаваше от пристанището.

– Ти... ти не си ли на кораба? – попита накрая колебливо Томи.

– Ха познай де – рече Пипи и изстиска водата от плитките си.

После натовари Томи, Аника, чантата и Господин Нилсон върху коня и накрая самата се метна отгоре му.

– Назад към Вила Вилекула! – извика тя звънливо. Едва сега Томи и Аника разбраха всичко. Томи така се зарадва, че веднага подхвана любимата си песен: „Тук шведите идат с трясък и гръм!“ Аника беше плакала толкова много, че не можа да спре изведнъж. Тя все още похлипваше, но това вече беше от щастие и скоро щеше да секне. Пипи я беше обгърнала здраво през кръста и това ѝ вдъхваше прекрасно усещане за сигурност. Ах, колко хубаво беше всичко!

– Пипи, какво ще правим днес? – попита Аника, след като привърши с хълцането.

– Хм, може да играем крокет – отговори Пипи.

– С удоволствие – отвърна Аника, защото знаеше, че дори играта на крокет става съвсем различна, щом в нея участва Пипи.

– Или пък... – замечтано проточи Пипи.

Всички деца от градчето се струпаха около коня, за да чуят какво ще каже.

– Или пък... – каза тя – или пък може да изтичаме до реката и да се упражняваме да ходим по вода.

– По вода не може да се ходи – възрази Томи.

– Как да не може – каза Пипи. – В Куба веднъж се запознах с някакъв дърводелец, който...

Конят се понесе в галоп и дечицата, които се трупаха около него, не можах да чуят края. Те останаха дълго, дълго и гледаха подир Пипи и коня, който препускаше към Вила Вилекула. Скоро в далечината се виждаше само малка точица. После и тя изчезна.

ПИПИ ОТКРИВА СПУНК

Една сутрин Томи и Аника както обикновено се втурнаха в кухнята на Пипи и извикаха „добро утро“. Но никой не им отговори. Пипи седеше наред масата с Господин Нилсон в скута си и с щастлива усмивка на уста.

– Добро утро – повториха Томи и Аника.

– Ако знаехте – промълви мечтателно Пипи, – ако знаехте само какво открих. Аз и никой друг!

– Какво си открила? – попитаха Томи и Аника. Те съвсем не се учудиха от това, че Пипи е открила нещо, защото това се случваше много често, но искаха да знаят какво. – Казвай, Пипи! Какво си открила?

– Една нова дума – отговори тя и ги погледна, сякаш едва сега ги виждаше. – Една съвсем нова-новеничка дума.

– Каква дума? – заинтересува се Томи.

– Изключително хубава дума – каза Пипи. – Най-хубавата, която съм чувала досега.

– Кажй я де! – рече Аника.

– Спунк! – произнесе тържествено Пипи.

– Спунк? Какво значи? – попита Томи.

– Ех, да знаех – каза Пипи. – Сигурна съм в едно: че не значи прахосмукачка.

Томи и Аника се замислиха за миг. После Аника се обади:

– Но щом и ти не знаеш какво значи, тогава от нея няма никаква полза.

– Именно това ме ядосва – съгласи се Пипи.

– Всъщност кой пръв е измислил какво ще означават думите? – попита Томи.

– Вероятно цял куп стари професори – предположи Пипи. – И тогава как да не кажеш, че хората са странни! Помислете само какви думи измислят! „Корито“, „тапа“, „връв“ и такива едни, дето никой не може да проумее отде са се взели. А изобщо не им минава и през ума да измислят такава действително хубава дума като „спунк“. Какво щастие, че ми хрумна! Сигурно ще успее да разбере и какво означава.

Тя се замисли.

– Спунк! Дали не е най-горната част на синьо боядисан прът на знаме – рече Пипи колебливо.

– Къде си видяла син прът на знаме – забеляза Аника.

– Вярно, имаш право. Е, тогава просто не знам. А не може ли да означава оня звук, който се чува, когато човек гази в тиня и тя се процежда между пръстите му? Я да видим: „Аника зашляпа из тинята и се чу едно звънливо спунк“.

Тя поклати глава.

– Не, не става. „И се чу едно звънливо «жвак»“ ще е по-правилно.

Пипи задърпа косата си.

– Става все по-тайнствено. Но каквото и да означава, ще го налучкам! Дали не може да се купи отнякъде? Хайде Да проверим!

Томи и Аника нямаха нищо против. Пипи надникна в чантата, която беше пълна със златни парички.

– Спунк! – промълви тя. – Звучи ми като нещо скъпо. Я да си взема една паричка.

Господин Нилсон скочи както винаги на рамото и. После Пипи свали коня от терасата.

– Работата е бърза – поясни тя на Томи и Аника. Затова ще яхнем коня. Инак може да не остане никакъв спунк за нас. Не бих се учудила, ако кметът току-що е купил последното парче.

Когато конят запрепуска по улиците на малкото градче с Пипи, Томи и Аника на гърба си, копитата му така зачаткаха по калдъръма, че всички деца го чуха и наизлязоха радостни, защото много обичаха Пипи.

– Пипи, накъде си тръгнала? – викаха те.

– Отивам да си купя спунк – отговори Пипи и задържа за малко коня.

Децата се стъписаха.

– То хубаво нещо ли е? – попита едно момченце.

– И как още! – Пипи се облиза. – Вълшебно! Поне така звучи.

Пред сладкарницата тя скочи от коня и свали Томи и Аника. Влязоха вътре.

– Искам да купя една кесия спунк – каза Пипи. Но да е хрускав.

– Спунк ли? – каза неуверено хубавичкото момиче зад тезгяха. – Мисля, че нямаме.

– Трябва да имате – настоя Пипи. – Трябва да го има във всички добре снабдени магазини.

– Да, но днес го свършихме – каза момичето, което никога не беше чувало за спунк, но не искаше да признае, че нейният магазин не е така добре снабден като някои други.

– О, нима вчера имахте? – извика Пипи разпалено. – Много ви се моля, опишете ми как изглежда. Никога в живота си не съм виждала спунк. Не е ли на червени черти?

Тогава хубавата госпожица миличко се изчерви и каза:

– Ах, аз не знам какво е това! Ние във всеки случай го нямаме.

Дълбоко разочарована, Пипи напусна магазина.

– Ще търся още – каза тя. – Без спунк няма да се прибера у дома.

Съседният магазин беше железария. Продавачът учтиво се поклони на децата.

– Искам да купя спунк – каза Пипи. – Но да е много доброкачествен – от ония, с които убиват лъвовете.

Продавачът изглеждаше лукав човек.

– Сега ще видим – каза той и се почеса зад ухото. – Сега ще видим.

Той взе някакво малко желязно гребло и го подаде на Пипи.

– Това става ли? – попита той. Пипи го погледна с досада.

– Това професорите наричат гребло – каза тя. – А пък аз случайно искам да купя спунк. Не се опитвайте да измамите едно невинно малко дете!

Продавачът се разсмя и рече:

– За съжаление тук нямаме такова нещо. Виж в магазина за шивашки принадлежности на тъгла.

– Магазин за шивашки принадлежности?! – измърмори Пипи на Томи и Аника, когато излязоха. – Там няма да го намерим – в това съм убедена.

Известно време тя гледеше мрачно пред себе си, но изведнъж очите ѝ светнаха.

– Може би в края на краищата този спунк ще се окаже болест – каза тя. – Елате да попитаме доктора!

Аника знаеше къде живее докторът, защото беше ходила там да я ваксинират.

Пипи натисна звънеца на входната врата. Отвори им медицинската сестра.

– Идваме при доктора – каза Пипи. – Много тежък случай. Невероятно опасна болест.

– Моля, оттук – въведе ги сестрата.

Децата завариха доктора седнал зад бюрото си. Пипи тръгна право към него със затворени очи и изплезен език.

– Я ми кажи, какво ти е? – попита докторът. Пипи отвори ясните си сини очи и прибра езика.

– Боя се, че съм хванала спунк – каза тя. – Защото ме сърби цялото тяло. А очите ми съвсем се затварят, когато спя. Понякога хълцам. Пък миналата неделя ми стана лошо, след като изядох една чиния вакса с мляко. Имам доста добър апетит, но много често храната ми отива в кривото гърло, а тогава човек просто няма полза от нея. Сигурно ме е налегнал спунк. Кажете ми само едно – заразно ли е?

Докторът погледна свежото личице на Пипи и каза:

– Смятам, че си по-здрава от повечето деца. Сигурен съм, че не страдаш от спунк.

Пипи възторжено го хвана за ръката.

– Но нали има болест, която се казва така, а?

– Не – каза докторът. – Такава болест няма! Но дори и да имаше, не вярвам да те хване.

Пипи се натъжи. На тръгване направи дълбок реверанс на доктора и Аника стори същото. Томи се поклони. После тримата се върнаха при коня, който ги чакаше до градинската ограда на лекаря.

Недалеч от къщата на доктора се издигаше триетажна сграда. Един прозорец на най-горния етаж стоеше отворен. Пипи го посочи с пръст и каза:

– Не бих се изненадала, ако тоя спунк се намира там. Ще се кача да проверя.

С бързи хватки тя се покатери по водосточната тръба. Когато стигна до височината на прозореца, Пипи отскочи, полетя и се хвана за черчето. После се изтегли нагоре и пхна главата през прозореца.

В стаята седяха две дами и разговаряха. Представяте ли си как се стреснаха, когато внезапно в рамката на прозореца се подаде една рижа глава, а един глас рече:

– Може ли да попитам, дали тук има някакъв спунк?

Дамите нададоха ужасени викове:

– Божичко, какво говориш, дете? Да не би някой да е избягал?

– Именно това искам да узная – отвърна учтиво Пипи.

– Олеле, може би е под кревата – извика едната дама. – Хапе ли?

– Готова съм и това да повярвам – каза Пипи. – Звучи, сякаш има чудесни остри зъби.

Дамите се вкопчиха една в друга. Пипи огледа внимателно стаята и накрая рече унило:

– Не, тук няма дори едно косъмче от мустака на спунк. Простете за безпокойството. Минавах случайно, та реших само да проверя.

Тя се спусна отново по водосточната тръба.

– Жалко – каза тя на Томи и Аника. – В този град няма спунк. Отиваме си в къщи.

Те поеха обратния път. Когато наскочаха от коня пред верандата, Томи едва не настъпи някакво малко бръмбарче, което пълзеше по пътечката.

– Внимавай – бръмбар! – провикна се Пипи. Тримата клекнаха, за да го разгледат. Колко мъничък беше! Крилата му бяха зелени и блестяха като метал.

– Какъв е красив! – прошепна Аника. – Как ли се нарича?

– Майски бръмбар не е – каза Томи.

– И торен бръмбар не е – забеляза Аника. – Пък не е и рогач. Наистина много ми се иска да разбера какъв е.

По лицето на Пипи се разля блажена усмивка.

– Аз знам – каза тя. – Това е спунк.

– Сигурна ли си? – усъмни се Томи.

– Да не мислиш, че не мога да позная един спунк, щом го видя – каза Пипи. – Виждал ли си някога през живота си нещо по-спунковидно?

Тя внимателно премести бръмбара на по-сигурно място, където никой не можеше да го стъпче.

– Мой миличък, мъничък спунк – каза тя нежно. – Знаех си, че най-сетне ще те намеря. Не е ли странно? Обиколихме целия град да търсим спунк, а той през цялото време бил точно пред Вила Вилекула.

ПИПИ ИГРАЕ НА ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Един ден хубавата дълга лятна ваканция свърши и Томи и Аника тръгнаха пак на училище. Пипи все още смяташе, че е достатъчно начетена, без да учи, и решително заяви, че не възнамерява да стъпи в училище, докато не дойде ден, когато не ще може да се оправи, ако не знае как се пише „морска болест“.

– Но тъй като никога не страдам от морска болест, няма какво да се тревожа за правописа ѝ. Пък ако някога наистина се разболея от морска болест, ще ме занимават други неща, а не правописът на болестта ми.

– Впрочем ти никога няма да се разболееш от морска болест – заключи Томи.

Той имаше право. Пипи бе обиколила с баща си всички морета и океани, но никога не беше страдала от морска болест.

Понякога на Пипи и хрумваше да яхне коня и да посрещне Томи и Аника след училище. Томи и Аника много ѝ се радваха. Те обичаха да яздят, пък и не всички деца могат да се връщат на кон от училище.

– Слушай, Пипи, хайде ела да ни вземеш следобед! – каза Томи един ден, когато той и Аника се връщаха в училище след голямото междучасие.

– Да, Пипи. Ела! – каза Аника. – Защото днес госпожица Розенблум ще раздава своите награди на послушните и прилежни деца.

Госпожица Розенблум беше богата възрастна дама, която живееше в малкото градче. Тя беше доста стисната, но в края на всеки срок идваше в училище и раздаваше подаръци на учениците. Но не на всички, о, не! Само най-добрите и прилежните деца получаваха награди. Преди да раздаде подаръците, г-ца Розенблум провеждаше дълъг изпит, за да разбере кои деца ги заслужават и кои – не. Затова всички деца в градчето живееха в постоянен страх от нея.

Всеки ден, когато трябваше да си учат уроците, и тъкмо се питаха дали не ще е по-добре да измислят нещо друго по-интересно, родителите им казваха:

– Мисли за г-ца Розенблум!

И действително беше голям позор в деня, когато г-ца Розенблум е била в училище, да се върнеш у дома при родителите, при братчетата и сестричетата си, и да не донесеш поне най-дребната монета, кесийка с бонбони или поне долна фланелка. Да, фланелка! Защото госпожица

Розенблум раздаваше на най-бедните деца и дрехи. Но нищо не можеше да се помогне на някое дете, колкото и бедно да беше то, ако не успееше да отговори на госпожица Розенблум колко сантиметра има в един километър. Затова не беше чудно, че децата от градчето живееха в страх от госпожица Розенблум. Те се бояха и от нейната супа! Работата беше там, че госпожица Розенблум теглеше и мереше всички ученици, за да види дали няма някое особено хилаво и слабо дете, което изглежда не се храни достатъчно в къщи. Всички тези дребни, слаби и бедни деца трябваше да ходят през голямото междучасие у госпожицата и да изядат по една голяма чиния супа. Това можеше да е чудесно, ако в супата нямаше огромни количества противни зърна, които в устата се превръщаха в някаква лигава пихтия.

Та сега беше настъпил големият ден, когато госпожица Розенблум щеше да дойде в училище. Часовете свършваха по-рано от обикновено и всички деца се събираха на училищния двор. Насред двора беше поставена голяма маса, а до нея седеше госпожица Розенблум. Тя имаше двама помощници-писари, които записваха всичко за децата: колко тежат, могат ли да отговорят на поставените въпроси, дали са бедни и имат нужда от дрехи, каква бележка имат по поведение, имат ли братчета и сестричета, които също се нуждаят от дрехи – да, въпросите на госпожица Розенблум просто нямаха край. На масата пред нея стоеше сандъче с пари, много кесии с бонбони и цели купища долни фланелки, чорапи и вълнени гащи.

– Всички деца да се строят в редици! – изкомандува госпожица Розенблум. – В първата редица – деца без братчета и сестричета, във втората – деца с едно или две братчета и сестричета, а в третата – деца с повече от две братчета и сестричета.

Госпожицата обичаше да има ред във всичко и наистина по-справедливо беше децата с много братчета и сестричета да получат по-големи кесии с бонбони от другите, които нямаха.

После разпитът започна. Ай, ай, как трепереха децата! Онези, които не можеха да отговорят, трябваше най-напред да застанат в един тъгъл и да се срамуват, а после си отиваха у дома без нито едно бонбонче за братчетата и сестричетата.

Томи и Аника бяха много силни ученици. Но въпреки това дори панделката ѝ трепереше от вълнение, а до нея Томи ставаше все по-блед, колкото повече приближаваше неговият ред. Тъкмо когато вече трябваше да отговаря, редицата на „деца без братя и сестри“ неочаквано се развълнува. Някой се пробиваше път между тях. Кой можеше да е

това, ако не Пипи. Тя избута децата встрани и отиде право при госпожица Розенблум.

– Извинете, но не бях тук от самото начало – каза тя. – В коя редица трябва да застане този, който няма четиринайсет братя и сестри, от които тринайсет се палави момчета?

Госпожица Розенблум я изгледа с неодобрение:

– Остани там, където си сега – каза тя. – Но ми се струва, че много скоро ще те прехвърлим в оная редица на деца, които трябва да се срамуват.

Писарите записаха името на Пипи, а после я претеглиха, за да проверят дали има нужда от супа. Но тя тежеше с два килограма повече от нормата.

– Супа няма да получаваш – каза строго госпожица Розенблум.

– Понякога на човек му върви – отбеляза Пипи. – Сега остава да се отърва и от елечетата и фланелите, за да си откъхна.

Госпожица Розенблум не я слушаше. Тя търсеше в правописния речник по-завързана дума, за която да пита Пипи.

– Е, моето момиче – каза тя най-сетне, – я ми кажи как пишеш „морска болест“?

– С огромно удоволствие – отвърна Пипи, – м-о-р-з-ъ-к-ъ-б-о-л-е-з.

Госпожица Розенблум се усмихна кисело.

– Тъй ли? – каза тя. – Според правописния речник се пише съвсем другояче.

– В такъв случай си имала голям късмет, че попита именно мен как я пища – заяви Пипи. – Винаги съм казвала – морзкъболез и както виждате, ми е понесло.

– Запишете това! – обърна се госпожицата към писарите и стисна презрително устни.

– Да, запишете го – каза Пипи. – Запишете този чудесен правопис и се погрижете в най-скоро време да се поправи правописният речник.

– Е, мило дете – рече госпожица Розенблум, – я ми отговори на този въпрос: кога е умрял Карл XII?

– Ха, нима и той е умрял? – извика Пипи. – Ах, колко печално, че толкова хора си отиват в наши дни! При това съм убедена, че това никога нямаше да се случи, ако беше опазил краката си сухи.

– Запишете това! – процеди госпожица Розенблум на помощниците с леден глас.

– Ще го запишете, разбира се – каза Пипи. – И отбележете, че е много полезно да отглеждаш пиявици по тялото си. Освен това преди

лягане трябва да се пие малко затоплена газ. Много ободрява!

Госпожица Розенблум поклати глава. – Защо кътниците на коня имат резки? – попита тя сериозно.

– Сигурна ли си, че наистина имат? – рече Пипи и се замисли. – Впрочем я го попитай самия него. Ето го ей там – продължи тя и посочи коня си, който беше вързала за едно дърво.

После се засмя доволно.

– Какъв късмет, че го доведох – каза тя. – Инак никога нямаше да узнаеш защо има резки по кътниците си. Да си кажа правичката, аз нямам и понятие за това. Пък и съвсем не ме интересува.

Устата на госпожица Розенблум беше се свила в тънка черта.

– Нечувано! – мърмореше тя. – Просто нечувано!

– И аз мисля така! – каза Пипи. – Ако продължавам в същия дух, вероятно няма да се измъкна без розови вълнени гащи.

– Запишете това! – рече госпожица Розенблум на писарите.

– Я не си правете труда! – възкликна Пипи. – Да не мислите, че ми е за розовите вълнени гащи. Но може да запишете, че ми се полага голям плик с бонбони.

– Ще ти задам последен въпрос – каза госпожица Розенблум и гласът ѝ прозвуча особено.

– Карай – отвърна Пипи. – Много обичам да си играя на въпроси и отговори.

– Да видим сега дали ще знаеш – каза госпожица Розенблум. – Пер и Пол трябва да си поделят цяла торта. Ако Пер получи едната четвърт, какво ще получи тогава Пол?

– Болки в стомаха – отвърна Пипи. После се обърна към писарите и добави сериозно: – Запишете, че Пол ще получи болки в стомаха.

Но сега госпожица Розенблум вече кипна.

– Ти си най-невежото и противно дете, което съм виждала. Върви незабавно в оная редица и се срамувай!

Пипи послушно зашляпа нататък, като мърмореше сърдито:

– Ето ти несправедливост! Аз, дете отговорих на абсолютно всеки въпрос!

Но след няколко крачки изведнъж нещо ѝ хрумна и тя отново си проби с лакти път до госпожица Розенблум.

– Простете – извика тя, – но забравих да кажа гръдната си обиколка и височината си над морското равнище. Отбележете това – обърна се към писарите. – Не че искам супа, далеч съм от тази мисъл! Но нали трябва да има ред и в счетоводството?

– Иди веднага там да се срамуваш! – каза госпожица Розенблум. – Знам едно момиче, което след малко ще яде здравата пердах.

– Клетото дете! – каза Пипи. – Къде е то? Изпратете го при мен, да го защитя. Запишете си това!

После Пипи отиде и се нареди между децата, които трябваше да се срамуват. Настроението в редицата не беше на висота. Много от децата хлипаха и хленчеха, защото си мислеха какво ще кажат родителите им и всички в къщи, когато се върнат у дома без пари и бонбони. Пипи ги огледа, преглътна няколко пъти и внезапно рече:

– Хайде и ние да си поиграем на въпроси и отговори!

Децата се пооживиха, но все още не можеха да проумеят какво иска да каже Пипи.

– Строй се в две редици! – изкомандува Пипи. – Всички, които знаят, че Карл XII е умрял, да се наредят от едната страна, а другите, които не са чували за това – на другата.

Тъй като всички деца знаеха, че Карл XII е умрял, образуваха само една редица.

– Така не става! – каза Пипи. – Трябва да има поне две редици, инак не е по правилата. Попитайте госпожица Розенблум, ако не ми вярвате.

Тя се замисли.

– Сетих се – каза тя после. – Всички отявлени пакостници да се строят в една редица.

– А кои ще стоят във втората редица? – заинтересува се живо едно момиченце, което не искаше да се признае за пакостница.

– Във втората редица застават всички пакостници, които още не са се проявили напълно – отвърна Пипи.

Оттатък при масата на госпожица Розенблум разпитът продължаваше с пълна пара и от време на време към групата на Пипи се присъединяваше по някое дете, готово ей сега да ревне.

– Сега идва най-трудното! – обяви Пипи. – Сега ще проличи дали сте учили прилежно уроците си.

Тя се обърна към едно дребно слабичко момче в синя ризка.

– Ей ти – каза тя, – знаеш ли да е умрял някой? Момчето я погледна изненадано, но после каза:

– Старата госпожа Петершон от номер петдесет и седем на нашата улица.

– Я гледай ти – каза Пипи. – А да знаеш още някой?

Не, момченцето не знаеше. Тогава Пипи сложи дланите си като фуния пред устата и прошепна високо:

– Ами Карл XII?

След това тя попита всички деца поред дали знаят някой, който е умрял, и всички отговориха:

– Старата госпожа Петершон от номер петдесет и седем и Карл XII.

– Този изпит надмина очакванията ми – каза Пипи. – А сега ще ви задам само един въпрос. Ако Пер и Пол си делят тортата и Пер решително откаже да има нещо общо с тая работа, ами се завре в ъгъла да си чопли някаква малка суха четвърт, кой тогава ще бъде принуден да се жертва и да погълне цялата торта?

– Пол – извикаха всички деца.

– Не вярвам някъде да има по-умни деца от вас – каза Пипи. – Но затова ще получите награда.

Тя извади от джобовете си цяла шепа златни парички и даде по една на всяко дете. Освен това им раздаде и по един плик с бонбони, които извади от раницата си.

И стана тъй, че децата, които всъщност трябваше да се срамуват, се радваха най-много. Когато изпитът на госпожа Розенблум свърши и всички тръгнаха да си вървят, никои други деца не хукнаха така бързо към дома си, както децата от позорния ъгъл. Но преди това всички се скупчиха около Пипи.

– Благодарим ти, мила Пипи – викаха те. – Благодарим за бонбоните и за парите!

– О, моля! – каза Пипи. – Няма нужда да ми благодарите. Но не забравяйте никога, че ви избавих от розовите вълнени гащи.

ПИПИ ПОЛУЧАВА ПИСМО

Дните минаваха и настъпи есента. След нея настъпи зима, продължителна и сурова, която сякаш изобщо не искаше да свърши. Томи и Аника бяха много заети в училище и с всеки изминат ден се изморяваха все повече и все по-тежко им беше да стават сутрин. Госпожа Сетергрэн започна много да се тревожи от бледите им бузки и от липсата на апетит. На всичкото отгоре и двамата се разболяха наведнъж от шарка и трябваше да лежат няколко седмици.

Тия седмици сяка да са много скучни, ако Пипи не идваше всеки ден пред прозореца да им прави какви ли не маймунджилъци. Докторът ѝ забрани да влиза в стаята при болните, за да не се зарази, и тя го послуша, макар да твърдеше, че за един следобед можела да смачка между ноктите си един-два милиарда бацили от шарка. Но никой не ѝ забрани да прави маймунджилъци. Детската стая беше на втория етаж, та Пипи постави стълба до прозореца им. Томи и Аника си лежаха в леглата и всеки ден в трескаво очакване гадаеха как ли ще изглежда Пипи, когато се появи този път на стълбата. Защото всеки път беше съвсем различна. Ту беше облечена като коминочистач, ту като призрак в бяла мантия, ту се правеше на вещица. Понякога разиграваше весели спектакли пред прозореца и играеше сама всички роли. От време на време правеше гимнастически упражнения на стълбата – и то какви! Заставаше на едно от най-високите стъпала и люлееше стълбата напред и назад, та Томи и Аника пицяха от страх и мислеха, че всеки момент ще се пребие. Но това не ставаше. Когато искаше да слезе, Пипи тръгваше с главата напред, само и само да се развеселят Томи и Аника. Всеки ден отиваше до града и им купуваше ябълки, портокали и бонбони. Слагаше всичко в една кошница и връзваше на дръжката дълго въже. После Господин Нилсон се изкатерваше горе с края на въжето, а Томи отваряше прозореца и издърпваше кошницата. Понякога Господин Нилсон им носеше писма от Пипи, когато тя беше заета и не можеше да дойде. Но това се случваше рядко и Пипи висеше на стълбата по цели дни. Сегиз-тогиз тя притискаше нослето си о стъклото на прозореца, обръщаше клепачите си и правеше всевъзможни ужасни гримаси. Беше казала на Томи и Аника, че ще получат по една паричка, ако издържат да не се засмеят. Но това беше просто невъзможно. Томи и Аника така се превиваха от смях, че едва не паднаха от креватите си.

След известно време оздравяха и можеха да станат. Но, ах, колко бяха бледи и отслабнали! В деня, когато напуснаха леглата си, Пипи седеше у тях в кухнята и гледаше как си ядат кашата. По-точно казано: трябваше да ядат каша, но никак не им вървеше. Майка им се раздражни, като видя как ровят в чиниите си.

– Яжте вкусната каша! – подкани ги тя.

Аника порови малко с лъжицата в чинията си, но усещаше, че не ще може да преглътне нито една лъжичка.

– Защо изобщо трябва да я ям? – проточи тя.

– Как може да задаваш такива глупави въпроси – каза Пипи. – Много е ясно защо трябва да изядеш тази вкусна каша. Защото, ако не изядеш вкусната каша, няма да пораснеш и да станеш голяма и силна. Ако пък не станеш голяма и силна, няма да имаш сила да накараш своите деца да изядат тяхната вкусна каша. Не, Аника, така не бива. Ако всички разсъждават като тебе, в яденето на каша в тази страна ще настъпи ужасен хаос.

Томи и Аника изядоха по две лъжици каша. Пипи ги наблюдаваше съчувствено.

– Трябва да поплувате малко по моретата – каза им тя и се залюля напред-назад със стола си. – Да видите как ще проядете. Спомням си веднъж, когато бях на кораба на татко за всеобща изненада Фридолф една сутрин изяде само седем чинии каша. Татко просто щеше да полудее от тревога пред тази липса на апетит. „Миличък Фридолф – каза му той, а гласът му трепереше, – страхувам се, че те гложди тежка болест. Най-добре остана днес в каютата си, докато се почувствуваш по-добре и можеш да ядеш като хората. Ще дойда да те завия и да ти дам люкарство за подсилване!“

– Лекарство се казва – отбеляза Аника.

– И Фридолф се завлече в леглото си – продължи Пипи – защото и той се изплаши и се чудеше що за болест го налегна, та изяде само седем чинии каша. Той си легна и тъкмо се питаше дали ще доживее до вечерта, когато дойде татко с люкарството. Беше някакво отвратително черно люкарство, но – каквото щете ми разправяйте – беше наистина силно. След като глътна първата лъжица, от устата на Фридолф изригна огнен език. Той нададе вой, който разтърси „Лудетина“ от носа до кърмата и бе чул от кораби на петдесет морски мили разстояние. Готвачът още не беше раздигнал масата от закуска, когато Фридолф с викове се втурна в корабната кухня. Той се тръшна върху един стол до масата и започна да лапа каша. След петнадесетата чиния все още продължаваше

да реве от глад. Но повече каша нямаше и готвачът се видя принуден да застане до Фридолф и да мята студени варени картофи в отворената му уста. Колкото пъти рече да престане, Фридолф започваше да ръмжи сърдито, та готвачът разбра, че ако не иска да бъде изяден, трябва да продължава. Но за съжаление той имаше само някакви си сто и седемнайсет картофа. След като даде на Фридолф последния, с един скок се озова навън и заключи вратата. Всички се събрахме пред прозореца да наблюдаваме Фридолф. Той хленчеше като малко гладно дете и набърже изяде панера за хляб, после каната и петнайсет чинии. След това се залови за масата. Откъсна четирите ѝ крака и ги заръфа, та от устата му се развърчаха стърготини. Докато ядеше, заяви, че това били най-дървените аспержи, които бил ял. Изглежда че дъската на масата му се услади повече, защото мляскаше, докато я ядеше, и разправяше, че това бил най-вкусният сандвич от детските му години насам. Тогава татко реши, че Фридолф е оздравял от тежката си болест, влезе при него и му каза да се въздържа от обяда, който ще бъде поднесен след два часа и се състои от свинско с пюре. „Слушам, капитане – каза Фридолф и избърса устата си. – Но искам да попитам нещо, капитане – продължи той и очите му живо заблестяха, – кога ще има вечеря и не може ли това да стане малко по-рано?“

Пипи наклони глава и загледа Томи и Аника и техните чинии.

– Както вече казах, трябва да поплувате по море, и ще излекувате лошия си апетит.

Точно тогава край дома на семейство Сетергрэн мина пощенският раздавач на път към Вила Вилекула. Той зърна Пипи през прозореца и се провикна:

– Хей, Пипи Дълго чорапче, нося ти писмо!

От изненада Пипи едва не се катурна от стола.

– Писмо! За мене? Истинско писмо, искам да кажа, истинско писмо! Не мога да повярвам, додето не го видя.

Действително това беше истинско писмо, облепено с много странни марки.

– Я го прочети ти, Томи, ти умееш – каза Пипи. Томи зачете:

„Скъпа моя Пипилота, когато получиш това писмо, слез когато и да е на пристанището и чакай «Лудетина». Защото сега съм решил твърдо да те взема за известно време на остров Корекоредут. Ти поне трябва да видиш страната, където баща ти е такъв могъщ крал. Тук е много приятно и вярвам, че ще ти хареса.

Моите верни поданици също жадуват да видят принцеса Пипилота, за която толкова много са слушали. Тъй че няма какво повече да говорим. Ти ще дойдеш – това е моята бащина и кралска воля. Звучна целувка и много сърдечни поздрави от твоя

стар татко:

Крал Ефраим I Дългия чорап Всемогъщ владетел на остров
Корекоредут“

Когато Томи свърши да чете, в кухнята настъпи гробна тишина.

ПИПИ ОТНОВО СЕ КАЧВА НА КОРАБА

И една прекрасна утрин „Лудетина“ пристигна в пристанището, украсена със знамена и вимпели от носа до кърмата. Духовият оркестър на градчето беше строен на кея и свиреше с все сила весела мелодия за добре дошли. Всички хора от градчето бяха се стекли там, за да видят как Пипи ще посрещне своя баща, крал Ефраим I Дългия чорап. Дори някакъв фотограф се беше приготвил да заснеме паметната им среща.

От нетърпение Пипи непрестанно подскачаше и още мостикът не беше спуснат както трябва, когато Пипи и капитан Дългия чорап се втурнаха с ликуващи викове един към друг. Капитан Дългия чорап така се радваше да види отново дъщеря си, че я подхвърли няколко пъти високо във въздуха. Пипи, не по-малко щастлива, също подхвърли татко си във въздуха, и то няколко пъти повече. Само фотографът не се радваше, защото му беше невъзможно да направи хубави снимки, тъй като ту Пипи, ту баща ѝ се намираха високо във въздуха.

Томи и Аника излязоха напред да поздравят капитан Дългия чорап, но колко бяха слаби и бледи! Те излизаха за пръв път след болестта си.

Пипи трябваше, разбира се, да се качи на кораба и да поздрави Фридолф и всички свои приятели моряци. Томи и Аника отидоха с нея. Някакво странно чувство ги обзе при мисълта, че се разхождат на кораб, дошъл толкова отдалеч, и двамата отваряха очите си на четири, за да видят абсолютно всичко.

Пипи така здраво прегръщаше моряците, че пет минути след това те не можеха да си поемат дъх. После вдигна капитан Дългия чорап на раменете си и го понесе през тълпата към Вила Вилекула. Томи и Аника вървяха след тях, хванати за ръце.

– Да живее крал Ефраим! – викаха хората и решиха, че това е забележителен ден в историята на техния град.

Няколко часа по-късно капитан Дългия чорап легна да спи във Вила Вилекула и така захърка, че цялата къща се тресеше. Навън в кухнята Пипи, Томи и Аника седяха около масата, по която все още личаха остатъците от пищна вечеря. Томи и Аника бяха доста мълчаливи и замислени. За какво мислеха те? Аника си мислеше дали в края на краищата не е по-добре да не живееш на този свят, а Томи се опитваше да си припомни дали изобщо съществува нещо наистина весело, но нищо не му идваше наум. Целият живот, общо взето, е пустиня, мислеше си той.

Ала Пипи беше в превъзходно настроение. Тя потупваше Господин Нилсон, който се разхождаше внимателно напред-назад между чиниите на масата, потупваше Томи и Аника, подсвиркваше и пееше едно през друго, а от време на време правеше ситни танцови скокове, сякаш не забелязваше, че Томи и Аника са така потиснати.

– Ех, че ще е хубаво да си поскитам пак известно време по моретата – възкликна тя. – Помислете си само: да бъдеш в морето, на свобода!

Томи и Аника въздъхнаха.

– И да знаете с какво любопитство очаквам да видя остров Корекоредут. Като си представя само – изтягах се по плажа, топиш палците на краката ей в Южното море, а щом зяпнеш, в устата ти лупва зрял банан.

Томи и Аника въздъхнаха.

– Мисля, че ще е много забавно да се играе с ония черни деца там – продължи Пипи.

Томи и Аника въздъхнаха.

– Какво само въздишате? – попита Пипи. – Не обичате ли милите черни дечица?

– Обичаме ги – отвърна Томи. – Но седим и си мислим, че сигурно ще мине много време, преди да се върнеш във Вила Вилекула.

– А, това се подразбира – каза Пипи весело. – Но не вярвам да съжалявам. Мисля, че на остров Корекоредут ще бъде дори по-весело оттук.

Аника обърна посърналото си отчаяно лице към Пипи.

– О, Пипи – промълви тя, – колко мислиш да останеш там?

– Хм, трудно може да се каже, но вероятно до Коледа.

Аника изскимтя.

– Кой знае – каза Пипи. – Може би на остров Корекоредут е толкова хубаво, че да му се прииска на човек да остане там завинаги. Хопала – Пипи направи още една танцова стъпка. – Негърската принцеса съвсем не е лоша професия за някой, който има такава слаба учебна подготовка като мен.

Очите на Томи и Аника заблестяха странно на бледите им лица. Внезапно Аника се захлупи на масата и избухна в плач.

– Но като поразмисля хубаво, не вярвам да остана там завинаги – каза Пипи. – Дори и дворцовият живот може да омръзне. Та някой прекрасен ден сигурно ще кажа ей така: „Томи и Аника, какво ще кажете, ако се върна за известно време във Вила Вилекула?“

– Ах, как ще се радваме, когато ни пишеш това! – възкликна Томи.

– Да пиша? – рече Пипи. – Вие уши нямате ли?! Нямам никакво

намерение да ви пиша. Чисто и просто ще ви кажа: „Томи и Аника, хайде да се връщаме във Вила Вилекула“.

Аника вдигна глава от масата, а Томи попита:

– Какво искаш да кажеш?

– Каквото казвам – отвърна Пипи. – Не разбирате ли шведски? Или може би съм забравила да спомена, че и вие ще дойдете с мен на остров Корекоредут? Убедена съм, че го казах.

Томи и Аника скочиха на крака. Бяха се задъхали. После Томи каза:

– Ух, какво говориш! Мама и татко никога няма да ни пуснат.

– Пускат ви – заяви Пипи. – Вече говорих с майка ви.

В кухнята на Вила Вилекула в продължение на точно пет секунди цареше абсолютна тишина. След това прокълътяха два вика. Томи и Аника се разкрещяха от радост. Господин Нилсон, който седеше на масата и се опитваше да намаже шапката си с масло, ги погледна учудено. Той се изуми още повече, когато видя как Пипи, Томи и Аника се хванаха за ръце и затанцуваха лудешки. Така скачаха и крещяха, че лампата се откачи от тавана и падна на пода. Тогава Господин Нилсон хвърли ножа за масло през прозореца и също се впусна в танца.

– Кажй сега, съвсем наистина ли е вярно? – попита Томи, когато тримата се успокоиха и седнаха в сандъка за дърва, за да обсъдят положението. Пипи кимна.

Да, това беше истина. Томи и Аника щяха да заминат за остров Корекоредут. Разбира се, почти всички лелки от градчето се изредиха да повтарят на госпожа Сетергрэн:

– Ти действително ли възнамеряваш да пратиш децата си чак в Южното море, и то не с друг, а с Пипи Дългото чорапче? Сигурно не говориш сериозно.

Но госпожа Сетергрэн отвръщаше:

– Защо да не ги пусна? Децата боледуваха и докторът смята, че имат нужда от промяна на въздуха. А откакто познавам Пипи, не е направила нищо, което да навреди на Томи и Аника. Никой не е тъй нежен към тях както тя.

– Да, но все пак – Пипи Дългото чорапче! – казваха лелките и смръщваха нос.

– Именно – отговаряше госпожа Сетергрэн, – Пипи Дългото чорапче може би не винаги се държи изтънчено, но има добро сърце.

В една студена вечер към края на зимата Томи и Аника напуснаха за първи път в живота си малкото градче, за да отплават заедно с Пипи в големия чуден свят. Тримата стояха край перилата, а студеният нощен

вятър издуваше платната на „Лудетина“. Всъщност по-правилно ще бъде да кажем, петимата, защото конят и Господин Нилсон бяха с тях.

Всички съученици на Томи и Аника стояха на кея и едва не плакаха от мъка и завист, защото утре щяха да идат на училище както обикновено. По география имаха за домашно да научат всички острови в Южното море, а Томи и Аника известно време изобщо нямаше да учат никакви уроци. „Здравето е по-важно от училището“, беше казал лекарят. „А колкото до островите в Южното море, ще ги научат на самото място“, допълни Пипи.

Родителите на Томи и Аника също стояха на кея. И сърцата на децата се свиха, когато видяха, че тайно бършат с кърпичка очите си. Но въпреки всичко Томи и Аника бяха щастливи, щастливи почти до болка.

„Лудетина“ бавно се отдели от кея.

– Томи, Аника – извика госпожа Сетергрэн, – когато излезете в Северно море, трябва да си сложите по две фланелки и...

Останалите думи потънаха във виковете на хората по кея, примесени с буйното цвилене на коня, във веселите викове на Пипи и в шумното изсекване на капитан Дългия чорап, което прозвуча като тромпет.

Пътешествието започна. „Лудетина“ заплава под звездите. Около носа на кораба танцуваха ледени блокове, а вятърът пееше в платната.

– О, Пипи – каза Аника. – Усещам нещо много особено отвътре. Започвам да си мисля, че и на мен ми се иска да стана пират, когато порасна.

ПИПИ СЛИЗА НА СУША

– Остров Корекоредут право напред! – извика Пипи в едно слънчево утро на Наблюдателницата, където стоеше препасана само с една кърпа около коремчето си.

Бяха пътували дни и нощи, седмици и месеци през бурни морета и тихи, спокойни води, под светлината на звездите и луната, под мрачни, застрашителни облаци и под жарко слънце. Бяха пътували тъй дълго, че Томи и Аника почти забравиха какво беше, когато си живееха у дома, в малкото градче.

Майка им сигурно щеше да се изненада, ако можеше да ги види сега. Край на бледите бузи! Свежи и загорели, с искрящи очи, те се катереха из въздетата на мачтите съвсем като Пипи. Докато навлизаха във все по-топли климати, смъкваха една по една дрехите си и накрая двете дебело навлечени деца, които прекосиха Северно море с по две фланелки, се превърнаха в две здрави, голи, кафяви хлапета, само с по една кърпа около бедрата.

– Ах, колко е хубаво! – казваха Томи и Аника всяка сутрин, когато се събуждаха в каютата, където спяха заедно с Пипи. Най-често Пипи беше вече станала и дежуреше на кормилото.

– По-добър моряк от моята дъщеря никога не е кръстосвал седемте морета – обичаше да казва капитан Дългия чорап. В това отношение беше напълно прав. Пипи водеше „Лудетина“ със сигурна ръка дори през най-страшния прибой и близо до най-опасните подводни скали.

А сега пътуването беше към своя край.

– Остров Корекоредут право напред! – извика Пипи. Да, ето го целия, обрасъл със зелени палми и окръжен от възможно най-синята синя вода.

Два часа по-късно „Лудетина“ навлезе в малък залив в западната част на острова. На брега чакаха всички корекоредути – мъже, жени и деца, за да посрещнат своя крал и неговата червенокоса дъщеря. Когато спуснаха мостика, тълпата гръмко заликува.

– Усамкора кусомкара! – викаха хората, а това означаваше:

– Винаги си добре дошъл, дебели, бели вожде!

Крал Ефраим слезе величествено по мостика, облечен в костюм от синьо кадифе, докато Фридолф стоеше на предната палуба и свиреше на акордеон новия химн на корекоредутите: „Тук шведите идат с трясък и

гръм!“

Крал Ефраим вдигна ръка за поздрав и извика:

– Муони манана! – Това значеше:

– Здравсти, малките!

След него се появи Пипи. Тя носеше на ръце коня. Тълпата от Корекоредут зашумя. Те наистина бяха слушали за Пипи и за нейната невероятна сила, но друго беше да се уверят с очите си. Томи и Аника слязоха скромни на брега, последвани от екипажа, но корекоредутите не виждаха никого освен Пипи. Капитан Дългия чорап я вдигна и сложи на раменете си, за да могат всички да я видят добре, и хората отново зашумяха. Но веднага след това Пипи вдигна капитан Дългия чорап на едното си рамо, а коня – на другото, и шумът се превърна едва ли не в ураган от викове.

Цялото население на остров Корекоредут наброяваше не повече от сто двадесет и шест души.

– Това са тъкмо достатъчно поданици – твърдеше крал Ефраим. – Ако са повече, човек трудно би могъл да ги наглежда.

Корекоредутите живееха в малки спретнати колибки под палмите. Най-голямата и най-хубавата от тях принадлежеше на крал Ефраим. Екипажът на „Лудетина“ също имаше свои колиби, където моряците живееха, докато „Лудетина“ стоеше закотвена в малкия залив. Впрочем напоследък тя беше там почти през цялата година. Само понякога се налагаше една експедиция да отиде на друг остров, петдесет мили на север, защото там имаше магазин, от който купуваха енфие за капитан Дългия чорап. За Пипи бяха приготвили много хубава, съвсем нова колиба под голяма кокосова палма. Там имаше място и за Томи и Аника. Но преди да влязат в нея, за да се измият след пътуването, капитан Дългия чорап поиска да им покаже нещо. Той хвана Пипи за ръка и я поведе пак към брега.

– Тук – каза той и посочи с дебелия си показалец. – На това място излязох на брега оня път, когато ме отнесе бурята.

Корекоредутите бяха сложили тук паметна плоча. На нея бяха издълбали на корекоредутски:

„От голямото широко море дойде нашият дебел бял вожд. Това е мястото, където той изплува, когато цъфтеше хлебното дърво. Нека остане все така дебел и великолепен, какъвто беше тогава!“

Капитан Дългия чорап прочете на децата надписа с глас, който трепереше от вълнение. После шумно се изсекна.

Когато слънцето започна да потъва и се приготви да изчезне в

безкрайните обятия на Южното море, тъпаните на корекоредутите призоваха всички на площада за празненства и управление, който се намираще в средата на селото. Там беше поставен красивият трон на крал Ефраим, направен от бамбук и украсен с червени екзотични цветя. От този трон той управляваше. За Пипи корекоредутите бяха приготвили по-малък трон, близо до този на татко й. А сега съвсем набързо бяха сковали и две бамбукови столчета за Томи и Аника.

Тъпаните зазвучаха все по-гръмко, когато крал Ефраим с голямо достойнство зае мястото си на трона. Той беше свалил синия си костюм и беше в кралски одежди – с корона на глава, с пола от лико, с огърлица от зъби на акула на врата, а на глезените имаше дебели гривни. Пипи седна непринудено на своя трон. Тя все още беше с малката кърпа около бедрата, но беше втикнала в косата си няколко бели и червени цветя, за да стане по-елегантна. Същото беше направила Аника. Но Томи не. Нищо не можеше да го застави да се закичи и с цветя.

Крал Ефраим нали беше отсъствувал дълго време, та сега се зае да управлява с всички сили. Междувременно малките черни корекоредутчета се приближиха до трона на Пипи. По някаква необяснима причина бяха си втълпили, че бялата кожа е много по-красива от черната и затова колкото по-близо идваха до Пипи, Томи и Аника, толкова по-голямо ставаше тяхното почитание. Пък освен това Пипи беше и принцеса. Когато стигнаха до нея, всички се хвърлиха на колене и сведоха чела към земята. Пипи бързо скочи от трона.

– Какво виждам? – възкликна тя. – И тука ли играете на нещотърсачи? Хайде, и аз ще участвавам.

Тя коленичи и започна да души наоколо.

– Сигурно преди нас оттук са минали други нещотърсачи – каза тя след малко. – Дори и карфица няма – честна дума!

Тя седна отново на трона си. Едва беше сторила това, когато децата отново сведоха пред нея глави до земята.

– Да не сте загубили нещо? – попита тя. – Тук, все едно, го няма, тъй че можете да станете.

За щастие капитан Дългия чорап беше от доста време на острова, та някои корекоредутите бяха понаучили неговия език. Естествено, те не знаеха какво означават такива сложни дума като „наложен платеж“ и „генерал-майор“, но все пак бяха запомнили доста неща. Дори и децата знаеха най-обикновени изрази като „не пипай“ и други такива. Едно момченце на име Момо говореше езика на белите доста добре, защото, често се въртеше около колибите на екипажа и слушаше какво си

говорят мъжете. А едно сладко, малко черно момиченце Моана не беше по-назад от него.

Сега Момо се опита да обясни на Пипи защо стоят на колене пред нея.

– Ти много хубав принцес – рече той.

– Аз съвсем не много хубав бял принцес – отговори Пипи на развален корекоредутски. – Аз съм си просто Пипи Дългото чорапче и повече не ме е грижа за тоя трон.

Тя скочи на земята. Същото направи и крал Ефраим, защото беше привършил с държавните въпроси.

Слънцето потъна като червено кълбо в Южното море и скоро на небето пламнаха хиляди звезди. Корекоредутите запалиха огромен огън на площада и крал Ефраим, Пипи, Томи, Аника и хората от екипажа на „Лудетина“ се разположиха на тревата, за да гледат как корекоредутите танцуват около огъня. Глухият звук на барабаните, странният танц, чудните ухания на хиляди неznайни цветя в джунглата, искрящото от звезди небе над главите им – всичко караше Томи и Аника да изпитват някакво много особено чувство. Вечните вълни на морето ечаха като мощен акомпанимент.

– Мисля, че този остров е просто чудесен – каза Томи, когато тримата бяха си легнали в своята малка уютна колиба под кокосовата палма.

– И аз мисля така – каза Аника. – Не си ли съгласна, Пипи?

Но Пипи лежеше безмълвно с крака върху възглавницата, според обичая си.

– Слушайте приборя на океана – промълви тя замечтано.

ПИПИ ВРАЗУМЯВА ЕДНА АКУЛА

На другата сутрин Пипи, Томи и Аника се измъкнаха много рано от колибата. Но децата от острова бяха се събудили още по-рано. Те седяха, изпълнени с нетърпение, под кокосовата палма и чакаха да излязат белите деца, за да си играят. Бъбреха си бързо-бързо на корекоредутски и се смееха, а зъбите им блестяха сред черните личица.

Цялата група дечурлига се отправи към брега начело с Пипи. Томи и Аника подскочиха от възторг, когато видяха ситния бял пясък, в който човек можеше да се зарови, и синьото море, което ги мамеше да се потопят. Недалеч от брега имаше коралов риф и вълните се разбиваха о него. Затова морето пред плажа беше тихо, с лъскава огледална повърхност. Всички деца – и белите и черните, хвърлиха своите кърпи и с викове и смях се втурнаха към водата.

След това се въргнаха по белия пясък, а Пипи, Томи и Аника бяха единодушни, че е много по-хубаво да имаш черна кожа, защото беше много смешно, когато белият пясък се полепи по черно задниче. Но и Пипи изглеждаше смешна, когато се зари до шията в пясък, тъй че се виждаха само луничавото ѝ личице и двете рижи плитки. Всички деца насядаха около нея да си поприказват.

– Разкажи за бели деца и за тяхна страна – обърна се Момо към луничавото личице.

– Бели деца обича уморение – отговори Пипи.

– Не уморение, а умножение – поправи я Аника и продължи обидено: – Освен това не може да се твърди, че го *обичаме*.

– Бели деца обича уморение – настояваше упорито Пипи. – Бели деца право полудява, ако бели деца не получава всеки ден голяма доза уморение.

Тя не издържа да говори повече на развален корекоредутски и премина на своя език:

– Ако чуете някое бяло дете да плаче, бъдете сигурни, че или училището е изгоряло, или са им дали няколко свободни дни за почистване, или учителката е пропуснала да им зададе домашно по уморение. Пък да не говорим какво става, когато ги разпуснат за лятна ваканция! Настава такъв плач и такива ридания, че човек предпочита да умре, отколкото да ги слуша. Няма сухо око, когато затварят вратите на училището за цялото лято. Децата се запътват към домовете си и пеят тъжни песни

за своята мъка и направо се задавят от ридания, като си помислят, че ще минат няколко месеца до следващия час по уморение. Да, това е безподобна трагедия! – завърши Пипи и тежко въздъхна.

– Хайде де! – казаха Томи и Аника.

Момо не разбра какво точно е уморението и поиска да му се обясни по-подробно. Томи искаше да му обясни, но Пипи го изпревари.

– Например – каза тя – разбираш ли $7 \times 7 = 102$. Ценно, а?

– Само че съвсем не прави 102! – отбеляза Аника.

– Разбира се – обади се Томи. – $7 \times 7 = 49$.

– Разбери, че сега сме на остров Корекоредут – каза Пипи. – Климатът е съвършено различен и много по-плодороден. Затова тук 7×7 прави много повече.

– Хайде де! – казаха пак Томи и Аника.

Капитан Дългия чорап прекъсна урока по смятане. Дойде да им съобщи, че той, хората от екипажа и всички корекоредути смятат да отидат за няколко дни на друг остров на лов за диви свине. Капитан Дългия чорап бил зажаднял за прясно свинско печено. Жените на корекоредутите също щели да тръгнат с тях, за да плашат свинете с диви викове. Това означаваше, че децата ще останат сами на остров Корекоредут.

– Нали нямате нищо против? – попита капитан Дългия чорап.

– Хайде отгатни – каза Пипи. – В деня, когато чуя, че някои деца не са съгласни да останат сами, без възрастни около себе си, ще науча цялата таблица за уморение отзад напред – кълна се в това.

– Значи решено! – каза капитан Дългия чорап. След това той и всичките му поданици, въоръжени с щитове и копия, се качиха в своите големи кану и отплаваха от остров Корекоредут.

Пипи направи фуния с ръцете си и извика подире им:

– Приятно пътуване! Пък ако не се върнете за 50-тия ми рожден ден, ще ви търся по радиото!

Щом останаха сами, Пипи, Томи, Аника, Момо, Моана и останалите се спогледаха с много доволен вид. Ето че този прекрасен остров в Южното море остана за няколко дни изцяло на тяхно разположение.

– А сега какво ще правим? – попитаха Томи и Аника.

– Най-напред ще си свалим закуската от дърветата – каза Пипи.

Тя бързо се покатери на една палма, за да откъсне няколко кокосови орехи. Момо и другите корекоредутчета набраха хлебни плодове и банани. Пипи запали на брега огън и изпече вкусните хлебни плодове. Всички деца насядаха в кръг около нея и получиха обилна закуска, състояща се от препечен хлебен плод, кокосово мляко и банани.

На остров Корекоредут нямаше никакви коне и затова всички черни деца проявиха голям интерес към коня на Пипи. Онези, които се осмелиха, дори го яхнаха за малко.

Моана каза, че много би искала да посети някой ден страната на белите, където се въдят такива чудновати животни. Господин Нилсон не се виждаше никакъв. Беше тръгнал на излет из джунглата, където бе открил много свои роднини.

– А сега какво ще правим? – попитаха Томи и Аника, когато им омръзна да яздат.

– Бели деца искат види хубаво пещери, да, не? – попита Момо.

– Бели деца без съмнение иска види хубаво пещери, да, да – отвърна Пипи.

Остров Корекоредут беше коралов остров. В южната му част към морето се спускаха стръмни коралови скали, а морските вълни бяха издълбали в тях причудливи пещери. Някои се намираха наравно с морето и бяха пълни с вода, но други бяха по-нависоко в скалите и там обикновено си играеха децата от острова. В най-голямата пещера бяха натрупали цял склад от кокосови орехи и други лакомства. Да се стигне дотам, беше опасна история. Трябваше да пълзиш много внимателно по стръмната скална стена, като се държиш за изпъкнали камъни и разни издатини. Инак имаше опасност да паднеш в морето. На друго място това нямаше да е страшно, но именно тук имаше много акули, които обичаха да си хапват малки деца. Въпреки това на децата от острова правеше удоволствие да се гмуркат на лов за бисерни миди, но тогава винаги някой оставаше на стража и викаше „акула, акула“, щом се мернеше гръбната перка на хищната риба. В голямата пещера корекоредутчетата имаха голям запас от блестящи бисери, които бяха намерили в мидите. Те си играеха с тях на топчета и дори не подозираха, че тия бисери имат огромна стойност в страната на белите хора. Капитан Дългия чорап сегиз-тогиз вземаше със себе си няколко бисера, когато отиваше да си купува енфие. Срещу тях получаваше много неща, които, според него, бяха необходими на поданиците му, но всъщност беше на мнение, че неговите верни корекоредути, общо взето, са добре с това, което си имат. Затова позволяваше на децата да продължават да си играят на топчета с бисерите.

Аника разпери ужасена ръце, когато Томи ѝ каза да се покатери по скалата до голямата пещера. Първата част от пътя не беше много трудна. Имаше доста широк издътък, по който да се мине, но постепенно той се стесняваше и последните метри до пещерата човек трябваше да се

долепя до камъка и да се залавя, където можеше.

– Никога! – възнегодува Аника. – Никога!

Да се катериш по някаква скала, където почти нямаше за какво да се хванеш, а на десет метра под тебе се ширнало морето, пълно с акули, които само те чакат да паднеш, не – това, според Аника никак не беше забавно.

Томи много се ядоса.

– Уф, човек никога не трябва да взема със себе си сестри в Южното море – гневеше се той, докато се катереше по скалата. – Гледай мене! Ще правиш само така...

Чу се силен плясък, когато Томи падна във водата. Аника нададе страшен вик. Дори и корекоредутчетата бяха ужасени. „Акула, акула“ викаха те и сочеха към морето. Там се подаваше перка, която бързо се устреми към Томи.

Тогава се чу втори плясък. Пипи беше скочила във водата. Тя стигна до Томи почти едновременно с акулата. Томи изкрещя от ужас. Той усети острите зъби на хищника върху крака си. Но в същия миг Пипи хвана с двете си ръце кръвожадния звяр и го вдигна високо над водата.

– Не те ли е срам? – каза ѝ тя. Акулата се огледа изненадана и сърдита, защото не можеше да диша добре във въздуха.

– Обещай никога вече да не правиш така и тогава ще те пусна – каза ѝ сериозно Пипи. После я хвърли с всичката си сила далеч в морето. Акулата побърза да се отдалечи и реши твърдо да се пресели колкото може по-скоро в Атлантическия океан.

Междувременно Томи беше се изкатерил върху някаква малка издатина на брега и цялото му тяло тръпнеше. От крака му течеше кръв. Тогава пристигна Пипи и направи нещо много странно. Първо вдигна Томи във въздуха, а после така го прегърна, че му пресече дъха. След това внезапно го пусна, седна на скалата и скри лице в ръцете си. Тя плачеше, Пипи плачеше! Томи, Аника и всички корекоредутчета я гледаха полуизненадани и полу-изплашени.

– Ти плаче, защото Томи почти изяден? – предположи Момо.

– Не! – сопна се Пипи ѝ изтри очите си. – Аз плаче, защото нещастно малко акула днес няма закусва.

ПИПИ РАЗИГРАВА ДЖИМ И БЪК

Зъбите на акулата бяха само одраскали крака на Томи. Когато се успокои, той все пак реши да се изкачи до голямата пещера. Тогава Пипи направи здраво въже от лико и го завърза за един камък. После се покатери пъргаво като планинска коза до пещерата и върза там другия му край. Сега дори и Аника се престаши да се изкачи до пещерата. Когато има здраво въже, за което да се хванеш, няма нищо страшно.

Пещерата беше прекрасна – толкова голяма, че всичките деца спокойно се побрах в нея.

– Тая пещера като че ли е по-хубава и от нашия кух дъб в двора на Вила Вилекула – каза Томи.

– Не, не е по-хубава. Но еднакво удобна – каза Аника, защото усети леко бодване в сърцето при мисълта за дъба в родината и не искаше да допусне, че има нещо по-хубаво от него.

Момо показва на белите деца колко много кокосови орехи и пюре от хлебни плодове има складирано в пещерата. Биха могли да прекарат там няколко седмици, без да огладнеят. Моана се приближи и им показа едно кухо бамбуково стъбло, пълно с прекрасни бисери. Тя даде на Пипи, Томи и Аника по една шепа от тях.

– С какви хубави топчета си играете тук – отбеляза Пипи.

Беше приятно да седиш край отвора на пещерата и да гледаш морето, което искреше под слънцето. А колко забавно беше да лежиш по корем и да плюеш във водата. Томи обяви състезание по далечно плюене. Момо прояви истински талант в тази област. Но и той не можа да надмине Пипи. Тя знаеше някакъв начин да плюе през зъби и никой друг не успя да го постигне.

– Ако днес в Нова Зеландия ръми – каза Пипи, – вината е само моя.

На Томи и Аника не им вървеше.

– Бели деца не може плюе – заяви снизходително Момо. Той сякаш не причисляваше Пипи към белите деца.

– Белите деца не можели да плюят ли? – възкликна Пипи. – Ти не знаеш какво говориш. Те се учат на това още от първи клас! Плюене на дължина, плюене на височина и плюене със скок. Ех, да можеше да видиш как плюе учителката на Томи и Аника! Тя взе първа награда по плюене със скок. Когато скача и плюе, целият град ликува.

– Хайде де! – обадиха се Томи и Аника.

Пипи заслони очите си с ръка и погледът ѝ се плъзна по морето.

– Идва някакъв кораб – съобщи тя. – Някакво мъничко параходче. Чудна работа, какво ли търси насам?

Пипи ненапразно зададе тоя въпрос. Параходчето приближаваше бързо към остров Корекоредут. На борда му освен черните моряци се намираха и двама бели мъже. Казваха се Джим и Бък. Бяха чернокоси и груби и приличаха досущ на бандити, каквито между другото наистина бяха.

Веднъж, когато капитан Дългия чорап си купувал енфие от оня магазин, Джим и Бък били там. Те видели как капитан Дългия чорап сложил на тезгяха няколко необикновено големи и красиви бисери и чули, като казал, че на остров Корекоредут децата си играят на топчета с такива бисери. От този ден нататък те гонели една-едничка цел: да отидат на остров Корекоредут и да се опитат да заграбят много бисери. Те знаели, че капитан Дългия чорап е невероятно силен, а се боели и от екипажа на „Лудетина“. Затова решили да издебнат някой ден, когато всички мъже са отишли на лов. Ето че сгодният случай не закъснял. Скрити зад един остров наблизо, те видели с бинокъла си как капитан Дългия чорап и всички корекоредути напушат остров Корекоредут и изчакали, докато лодките съвсем се изгубят отвъд хоризонта.

– Пускай котва! – изкрещя Бък, когато параходчето се приближи съвсем до острова. Пипи и децата ги наблюдаваха мълчаливо от пещерата. Котвата бе спусната. Джим и Бък скочиха в една малка лодка и загребаха към брега. На черните моряци заповядаха да останат на борда.

– Сега ще се промъкнем до селото и ще ги изненадаме – каза Джим. – Сигурно там има само жени и деца.

– Да – каза Бък. – А освен това в лодките имаше толкова много, жени, та ми се струва, че на острова са останали само деца. Дано сега си играят на топчета, ха, ха, ха.

– Защо? – провикна се Пипи от пещерата. – Толкова много ли обичате да играете на топчета? Аз пък смятам, че е по-забавно да поиграем на прескочи-кобила.

Джим и Бък изненадано вдигнаха глави и видяха как Пипи и останалите деца надничат горе от пещерата. Възторжена усмивка се разля по лицата им.

– Ето ги дечурлигата – каза Джим.

– Отлично – каза Бък. – Много лесно ще се справим с тая работа.

Но все пак решиха да прибегнат до хитрост. Отде да знаят къде паят децата своите бисери и затова по-добре ще е да се покажат любезни.

Те се престориха, че съвсем не са дошли на остров Корекоредут заради бисерите, а просто на малък приятен излет. Бяха се сгорещили и изпотиха от горещина, та Бък предложи най-напред да се изкъпят в морето.

– Ще се върна до кораба, за да взема плувките – каза той и тръгна.

Известно време Джим остана сам на брега.

– Хубаво ли е мястото за къпане? – извика той угоднически на децата.

– Просто чудесно! – отговори Пипи. – Просто чудесно за акули. Те се къпят тук всеки ден.

– Глупости – каза Джим. – Не се виждат никакви акули.

Но все пак се разтревожи и когато Бък се върна с плувките, му разказа какво е научил от Пипи.

– Глупости – рече Бък и се провикна към Пипи:

– Ти ли твърдиш, че тук било опасно за къпане?

– Не – каза Пипи. – Никога не съм казвала подобно нещо.

– Хубава работа – каза Джим. – Не ми ли каза, че имало акули?

– Да, казах. Но пак не твърдя, че е опасно – не! Дори и дядо ми се къпа тук миналата година.

– Значи ясно! – отсече Бък.

– Миналия петък дядо се върна вече от болницата – продължи Пипи. – С най-хубавите дървени протези, каквито изобщо може да си представи човек.

Тя замислено плю във водата.

– Така не може да се твърди, че е опасно. Въпреки че доста ръце и крака са отишли по дяволите на това място. Но докато дървените крака струват само една کرونا чифта, смятам, че няма да се лишите от една полезна баня само от скъперничество.

Тя плю още веднъж.

– Освен това ще ви кажа, че се радва на дървените си крака като децата. Казва, че били неocenимо оръжие, когато трябва да се бие.

– Знаеш ли какво мисля? – каза Бък. – Че лъжеш! Дядо ти сигурно е стар човек и положително не му се иска да се намесва в побоища.

– Как да не му се иска? – извика Пипи пронизително. – Това е най-сприхавият старец, който някога е издънвал черепа на своя противник с дървен крак. Той просто не се чувствава добре, ако не се бие от сутрин до вечер. Иначе от яд си гризе носа.

– Ама че щуротия – възрази Бък. – Как може сам да си гризе носа?!

– Може! – увери го Пипи. – Качва се на стол.

Бък поразмисли малко върху това, но после изруга и рече:

– Не мога повече да слушам тия глупости. Хайде да се съблечем, Джим.

– Впрочем ще ви кажа – продължаваше Пипи, – че дядо има най-дългия нос в света. Той си има пет папагала и всичките могат да се наредят един до друг върху носа му.

Сега Бък наистина се ядоса.

– Слушай какво, малка червеносока напаст такава, ти си най-лъжливото дете, което съм срещал. Не те ли е срам? Да не искаш да повярвам, че пет папагала ще се сместят един до друг върху носа на дядо ти. Признай, че лъжеш!

– Да – промълви Пипи тъжно. – Лъжа.

– Виждаш ли? – каза Бък. – Така си и мислех!

– Това е ужасна, чудовищна лъжа – продължи Пипи още по-тъжно.

– Ами да, веднага се досетих – каза Бък.

– Защото петият папагал – провикна се Пипи и избухна в горчиви ридания, – петият папагал трябва да стои на едн н крак.

– Върви по дяволите! – изръмжа Бък и отиде с Джим зад един храст, за да се преоблекат.

– Пипи, ти нали изобщо нямаш дядо! – упрекна я Аника.

– Нямам – заяви доволно Пипи. – Трябва ли на всяка цена да имам?

Бък успя да си сложи банските гашета. Той направи красив скок от една скала в морето и заплува навътре. Гор е пещерата децата го наблюдаваха с напрегнат интерес. Изведнъж видяха как перката на една акула проблесна за миг над водната повърхност.

– Акула, акула! – извика Момо.

Бък беше се изтегнал във водата и й се наслаждаваше. Той обърна глава и видя как ужасният хищник се приближава към него.

Едва ли някой е плувал толкова бързо, както сега Бък. За две секунди стигна до брега и изскочи от водата. Беше сърдит и уплашен и сякаш обвиняваше Пипи, задето във водата има акули.

– Не те ли е срам, хлапачка такава – извика той. – Морето е пълно с акули.

– Нима съм твърдяла противното – рече Пипи и мило-видно наклони глава встрани. – Знаеш ли, аз не винаги лъжа.

Джим и Бък се скриха пак зад храстите и се облякоха. Решиха, че вече е дошло време да помислят за перлите. Не се знаеше колко време ще отсъствуват капитан Дългия чорап и другите.

– Слушайте, дечица – каза Бък. – Чух как един разказваше, че по тия места се намирили много бисери. Знаете ли дали е вярно?

– И как още! – каза Пипи. – Просто се препъваш о бисерни миди, като ходиш по дъното. Слез да видиш и ще се убедиш.

Но Бък не искаше и да чуе за това.

– Във всяка мида има голям бисер – каза Пипи. – Горедолу като този.

И тя му показва много голям бляскав бисер. Джим и Бък така се запалиха, че не ги съдържаше на едно място.

– Имате ли повече от тия? – попита Джим. – Бихме искали да ги купим от вас.

Това не беше истина. Джим и Бък нямаха никакви пари, за да купуват бисери. Просто искаха да се доберат до тях с измама.

– Да, имаме около пет-шест литра бисери в пещерата – каза Пипи.

Джим и Бък не можаха да прикрият задоволството си.

– Отлично – каза Бък. – Слез долу с тях и ще купим всичко.

– Ами! – възрази Пипи. – Не помислихте ли с какво ще си играят после горките деца на топчета?

Трябваше да мине доста време в разправии, докато Джим и Бък схванаха, че няма да им се удаде да отгъмкнат бисерите с хитрост. Но щом не можеха да ги вземат с коварство, решиха да ги заграбят с насилие. Сега поне вече знаеха къде са бисерите. Трябваше само да се изкатерят до пещерата и да ги вземат.

Да се изкатерят до пещерата – именно там беше цялата работа! Докато траеше разправията, Пипи полека откачи въжето и го скри в пещерата.

Пътят до пещерата не се стори особено привлекателен на Джим и Бък. Но очевидно нямаше друг изход.

– Хайде ти, Джим – каза Бък.

– Не, хайде ти, Бък – каза Джим.

– Хайде ти, Джим – натърти Бък. Той беше по-силен от Джим. И затова Джим тръгна да се катери. Той отчаяно се вкопчваше във всички издатини, до които можеше да се добере. По гърба му се стичаше студена пот.

– Гледай да се държиш здраво, за да не паднеш – окуражи го Пипи.

Именно тогава Джим падна. Бък крещеше и ругаеше от брега. Джим също се развика, защото видя, че две акули се насочиха право към него. Когато бяха само на метър от него, Пипи хвърли отгоре един кокосов орех, точно пред носовете им. Това ги стресна за малко, та Джим успя да доплува до брега и да изпълзи върху скалата. Водата се стичаше по дрехите му и той имаше много жалък вид. Бък му се караше

безмилостно.

– Опитай сам и ще видиш колко е приятно – каза Джим на Бък.

– Ще ти покажа аз как се прави – отвърна Бък й пое нагоре.

Децата го наблюдаваха. Аника дори се поуплаши, като видя как идва все по-близо.

– Внимавай да не стъпиш там, защото ще паднеш – каза Пипи.

– Къде? – попита Бък.

– Там – посочи Пипи. Бък погледна надолу в краката си.

– По тоя начин се харчат много кокосови орехи – рече Пипи подир малко, след като хвърли още един орех, за да попречи на акулите да изядат Бък, който жално се мяташе във водата. Той все пак излезе от морето наежен като оса и показа, че не е от страхливите. Веднага тръгна да се катери отново, защото си беше наумил да стигне пещерата и да си присвои бисерите.

Този път му потръгна. Когато беше почти стигнал до отвора на пещерата, Бък извика победоносно:

– Сега, деца, ще ми платите за всичко!

Тогава Пипи протегна показалец и го мушна в корема. Разнесе се силен плясък.

– Трябваше направо да си отнесеш и кокосовия орех, когато тръгна надолу – извика Пипи подире му, като се прицелваше в носа на една нахална акула. Но надойдоха още акули и тя се видя принудена да хвърли доста кокосови орехи. Един от тях улучи Бък право в главата.

– Ох, тебе ли умерих? – каза Пипи, когато Бък изрева. – Оттук приличаш на голяма отвратителна акула.

Джим и Бък решиха да изчакат децата.

– Когато огладнеят, ще се смъкнат оттам – закани се Бък. – И тогава ще им дам да разберат.

После извика нагоре:

– Жал ми е за вас, ако трябва да седите в пещерата, докато умрете от глад.

– Имаш добро сърце – отговори му Пипи. – Но до две седмици няма нужда да се безпокоиш за нас. След това може би ще трябва да разпределим кокосовите орехи на дажби.

Тя строши един голям кокосов орех, изпи млякото му и изяде вкусната ядка.

Джим и Бък ругаеха. Слънцето залязваше и те се приготвиха да пренощуват на брега. Не смееха да отидат на параходчето и да преспят, защото децата можеха да избягат с бисерите. Затова легнаха върху

голата скала с мокрите си дрехи. Беше твърде неприятно.

Горе в пещерата децата със святкащи очи лапаха кокосови орехи и пюре от хлебни плодове. Яденето им се услаждаше и всичко беше тъй интересно и весело. От време на време надничаха, за да видят Джим и Бък. Беше се вече стъмнило, та само смътно ги различаваха на скалистия бряг. Но чуваха злостните им ругатни.

Внезапно заваля пороеен дъжд, какъвто пада само в тропиците. От небето сякаш се изливаше цяло море. Пипи подаде крайчеца на носа си от пещерата.

– Надали има други такива късметлии като вас – извика тя на Джим и Бък.

– Какво искаш да кажеш с това? – попита Бък, обзет от надежда. Той си помисли, че децата са се разкаjali и ще им дадат бисерите. – Какво искаш да кажеш с това, че сме късметлии?

– Ами какъв късмет имахте, че бяхте мокри до кости, преди да заваля. Инак дъждът щеше да ви измокри.

Някой долу изруга, но беше невъзможно да се определи дали ругаеше Джим или Бък.

– Лека нощ, лека нощ и приятни сънища – извика Пипи. – Защото ние смятаме да поспим.

Децата налягаха на пода на пещерата. Томи и Аника се настаниха до Пипи и я хванаха за ръце. Беше им толкова хубаво. В пещерата беше топло и уютно. Навън шуртеше дъждът.

ДЖИМ И БЪК ОМРЪЗВАТ НА ПИПИ

Децата спяха спокойно цяла нощ. Но Джим и Бък – не. Изпърво ру-гаеха дъжда, а когато престана да вали, започнаха да се карат чия била вината, задето не успели да докопат бисерите, и кому всъщност хрумна-ло глупавата идея да дойдат на остров Корекоредут. Но щом изгря слън-цето и изсуши мокрите им дрехи, а веселото личице на Пипи се подаде от пещерата и им пожела добро утре, те решиха по-твърдо от всякога да се опитат да заграбят бисерите и да напуснат острова като богати хора. Само че не им беше твърде ясно как ще стане това.

Междувременно конят на Пипи взе да се чуди къде са изчезнали Пипи, Томи и Аника. Господин Нилсон се върна от семейното тържест-во в джунглата и също недоумяваше. Освен това се чудеше какво ли ще каже Пипи, като види, че е загубил сламената си шапчица.

Господин Нилсон скочи върху коня и се вкопчи в опашката му, а конят се запъти да търси Пипи. След време стигна и до южната част на острова. Изведнъж видя, че Пипи се подава от една пещера, и радостно изцвили.

– Гледай, Пипи, твоят кон пристига! – извика Томи.

– С Господин Нилсон на опашката – добави Аника. Джим и Бък чу-ха тези думи и разбраха, че конят, който идваше по брега, принадлежи на Пипи – тая червенокоса напаст горе в пещерата. – Бък пристъпи и хвана коня за гривата.

– Слушай, проклето дете! – викна той на Пипи. – Смятам да убия твоя кон.

– Смяташ да убиеш моя кон, когото тъй много обичам? – обади се Пипи. – Моето мило, добро конче? Говориш празни приказки.

– Ще ме принудиш да го сторя – каза Бък. – Освен ако дойдеш и ни дадеш всички бисери. Всички до един, чу ли? Ще убия коня ти, без да ми мигне окото.

Пипи го гледаше съсредоточено.

– Драги мой – каза му тя. – Моля ти се от цялото си сърце, не уби-вай коня ми и позволи на децата да си задържат бисерите.

– Ти чу какво казах – не отстъпваше Бък. – Давай незабавно бисе-рите! Инак!...

А на Джим прошепна:

– Нека да ми дойде тук с бисерите. Ще я пребия от бой за тая нощ

под дъжда. А коня ще вземем с нас на парахода и ще го продадем на някой друг остров.

После извика на Пипи:

– Е, какво става? Идваш ли или не идваш?

– Добре, тогава ще дойда – рече Пипи. – Но не забравяй, че ти настояваше за това.

Пипи заподскача тъй леко по малките скални издатини, сякаш си ходеше по градинска алея, и накрая скочи долу при Джим, Бък и коня. Тя застана пред Бък, малка и крехка, с щръкнали червени плитчици. Очите ѝ излъчваха опасен блясък.

– Къде са бисерите? – изкрещя Бък.

– Днес няма да има бисери – каза Пипи. – Вместо това ще си поиграте на прескочи-кобила.

При тези думи Бък нададе такъв рев, че Аника потрепера горе в пещерата.

– Честна дума, сега ще убия и тебе, и коня – извика той и се спусна към Пипи.

– Кротко на завоите, драги мой! – каза Пипи, хвана го през кръста и го метна три метра нагоре във въздуха. Той се удари здравата, когато тупна на скалата. Тогава Джим изведнъж се раздвижи. Той замахна да нанесе на Пипи ужасен удар, но тя отскочи встрани и се засмя доволно. Секунда по-късно Джим също летеше към светлото утринно небе. После двамата се опомниха на скалата и застанаха на висок глас. Пипи се приближи, хвана ги с по една ръка и им каза:

– Човек не бива да се пали чак толкова по игра на топчета като вас – рече тя. – Трябва да има известна мярка и в жаждата за удоволствия.

Тя ги понесе към лодката и ги тръшна в нея.

– Идете си сега в къщи и кажете на майка си да ви даде по едно петае за пръстени топчета. Уверявам ви, че и с тях се играе много добре.

Малко по-късно параходчето напусна залива на остров Корекоредут. Оттогава никога вече не се е мяркало из тези води.

Пипи потупа коня си. Господин Нилсон веднага скочи на рамото ѝ. Тъкмо тогава иззад най-далечния нос на острова се зададоха цяла върволица лодки. Това беше капитан Дългия чорап с дружината си, който се връщаше след успешен лов. Пипи се развика, като махаше с ръка, а те я поздравиха с веслата.

После Пипи опъна пак въжето, тъй че Томи, Аника и другите деца напуснаха пещерата, без да се излагат на опасност. Когато малко по-късно лодките навлязоха в залива, където беше закотвена „Лудетина“,

всичките дечурлига се бяха струпали да ги посрещнат.

Капитан Дългия чорап потупа Пипи.

– Спокойно ли мина всичко? – попита той.

– Напълно спокойно – отговори Пипи.

– Но, Пипи, не беше съвсем така – възрази Аника. – За малко не станаха нещастия.

– Вярно, щях да забравя – рече Пипи. – Наистина не беше спокойно, татко Ефраим. Щом си обърнеш гърба, и започват да стават разни работи.

– Но, мило мое дете, какво се е случило? – попита с тревога капитан Дългия чорап.

– Нещо ужасно. – отговори Пипи. – Господин Нилсон загуби сламената си шапка.

ПИПИ НАПУСКА ОСТРОВ КОРЕКОРЕДУТ

Последваха приказни дни, приказни дни в този топъл, приказен свят, изпълнен със слънце, с искряща синя вода и с уханье на цветя.

Томи и Аника бяха толкова почернели, че почти не се различаваха от корекоредутчетата. А лицето на Пипи беше покрито с лунички.

– Това пътешествие се оказа много полезно за красотата ми – казваше тя доволно. – Сега съм по-луничава и по-хубава от когато и да било. Ако продължава така, ще стана просто неустоима.

Момо, Моана и всички корекоредутчета всъщност мислеха, че Пипи и сега си е неустоима. Никога не бяха се веселили както с нея и затова обикнаха Пипи, както я обичаха Томи и Аника. Разбира се, те обичаха и Томи, и Аника, а Томи и Аника им отвръщаха със същото. Затова се забавляваха тъй добре, когато бяха заедно и си играеха и играеха по цели дни. Често отиваха в пещерата. Пипи занесе там одеяла и когато искаха, оставаха да пренощуват с по-големи удобства, отколкото в оная първа нощ. Пипи направи и въжена стълба, която се спускаше от пещерата до морето, та децата се качваха и слизаха по нея, къпеха се и шляпаха до насита във водата. Да, сега можеха спокойно да се къпят там, защото Пипи прегради голямо пространство с мрежа и акулите не можеха да припарят. Много приятно беше да се плува в ония пещери, които бяха пълни с вода. Томи и Аника дори се научиха да се гмуркат за бисерни миди. Първият бисер, който Аника намери, беше голям, красив и розов. Тя реши да си го занесе у дома и да го постави на пръстен, който да ѝ напомня за остров Корекоредут.

Понякога играеха, че уж Пипи е Бък, който се опитва да влезне в пещерата, за да открадне бисерите. Тогава Томи издърпваше стълбата и Пипи се катереше с мъка по скалата. Децата викаха: „Бък иде, Бък иде“, и когато тя подаваше глава в пещерата, едно подир друго я мушваха с пръст в корема и тя падаше заднишком в морето. Там започваше да пляска с вирнати крака и децата така се смееха, че едва не се изсипаха от пещерата.

Когато пещерата им омръзваше, отиваха в своята бамбукова къща! Пипи и децата я построиха с общи усилия, но Пипи естествено направи най-много. Къщата беше голяма и четириъгълна, изградена от тънки бамбукови пръчки, и децата можеха да се катерят по стените и отвътре и отвън както си искат. Точно до нея растеше кокосова палма. Пипи

изсече стъпала в стъблото ѝ, та можеха да стигат чак до върха ѝ. Оттам се откриваше хубав изглед. Между две други палми Пипи завърза люлка от лико. Децата се залюляваха на нея, а когато бяха се здравата засилили, скачаха и падаха във водата. Пипи се люлееше така високо и отхвъркваше толкова надалеч, че обичаше да казва: „Някой прекрасен ден ще тупна от небето в Австралия и тежко на онзи, върху чиято глава се стоваря“.

Понякога правеха излети в джунглата. Там се издигаше високата планина, а от стръмната ѝ стена се пенеше водопад. Пипи си втълпи да се спусне в бъчва по водопада и действително го направи. Тя донесе едно буре от „Лудетина“ и се вмъкна в него. Момо и Томи го захлупиха с капака и заедно го бутнаха във водопада. Бурето се понесе стремително надолу, като се блъскаше о камъните, и накрая се разби на парчета. Всички деца видяха как Пипи изчезна във водовъртежа и си мислеха, че надали ще я видят отново, но внезапно тя изплува отгоре, изкатери се на брега и заяви:

– Такива бурета развиват добра скорост.

Да, тъй минаваха дните. Ала скоро щеше да настъпи дъждовният период. Тогава капитан Дългия чорап се затваряше в своята колиба и потъваше в размисъл за живота, та се боеше, че в това време Пипи няма да прекара хубаво на остров Корекоредут. Томи и Аника все по-често започнаха да се питат какво ли правят у дома мама и татко. Освен това им се искаше да се върнат за Коледа. Затова не се натъжиха толкова, колкото би могло да се предположи, когато една сутрин Пипи им каза:

– Томи и Аника, какво ще кажете, да се приберем ли за известно време във Вила Вилекула?

За Момо, Моана и другите корекоредутчета настъпи тъжен ден, когато видяха как Пипи, Томи и Аника се качват на „Лудетина“, за да заминат за родината си. Но Пипи обеща, че често, често ще посещават острова. Корекоредутчетата бяха изплели венци от бели цветя, които окачиха на шиите на Пипи, Томи и Аника за сбогом. Тяхната прощална песен се понесе тъжно над морето подир отплаващия кораб. Капитан Дългия чорап също стоеше на брега. Трябваше да остане и да управлява острова. Вместо него Фридолф беше се нагърбил да откара децата у дома. Капитан Дългия чорап се секнесе замислено в голямата си носна кърпа и махаше за сбогом. Пипи, Томи и Аника така плачеха, че от очите им се лееха същински реки от сълзи, и махаха на капитан Дългия чорап и на малките черни дечица, докато се загубиха в далечината. Прекрасен попътен вятър ги съпровождаше през цялото пътуване.

– Я да извадим вашите фланелки, преди да сме стигнали Северно море – напомни Пипи.

– Уф, вярно – каза Томи и Аника.

Скоро стана ясно, че въпреки хубавия попътен вятър „Лудетина“ не ще успее да стигне у дома за Коледа. Томи и Аника много се натъжиха, когато чуха това. Значи никаква елха, никакви подаръци!

– Тогава можеше спокойно да си останем на остров Корекоредут – каза сърдито Томи.

Аника си мислеше за татко и за мама, и че въпреки това се радва, дето се връща у дома. Но наистина беше печално, че ще изгърват Коледа, мислеха си Томи и Аника.

Една тъмна вечер в началото на януари Пипи, Томи и Аника видяха насреща си светлините на малкия град. Бяха пристигнали у дома си.

– Хм, това пътуване по Южното море свърши – каза Пипи, когато минаваше с коня по мостика.

Никой не беше дошъл да ги посрещне, защото никой не знаеше кога ще се върнат. Пипи качи Томи, Аника и Господин Нилсон на коня и така се понесоха към Вила Вилекула. Конят се поизмъчи, защото улиците и пътищата бяха затрупани със сняг. Томи и Аника се вглеждаха напред през виелицата. Скоро щяха да бъдат при мама и татко. И внезапно почувствуваха колко много им е домъчняло за тях.

Къщата на семейство Сетергрэн бе гостоприемно осветена, а през прозореца Томи и Аника видяха родителите си седнали край масата.

– Ето ги мама и татко! – провикна се радостно Томи. А Вила Вилекула беше съвсем тъмна и покрита със сняг.

Аника се разтревожи при мисълта, че Пипи ще се прибере съвсем сама.

– Моля те, Пипи, остани да спиш у нас първата нощ – рече тя.

– О, не – отвърна Пипи и скочи от коня в снега пред вратичката. – Сега трябва бързо да разтребя Вила Вилекула.

Тя продължи през дълбоките преспи, които ѝ стигаха чак до кръста. Конят я следваше послушно.

– Но помисли само колко ще ти е студено – каза Томи: – След като толкова дълго време не е палено.

– Ами! – отвърна Пипи. – Щом сърцето е топло и бие както трябва, на човек не му става студено.

ПИПИ ДЪЛГОТО ЧОРАПЧЕ НЕ ИСКА ДА ПОРАСНЕ

Ех, да бяхте видели как запрегръщаха родителите на Томи и Аника своите деца! Как ги разцелуваха, каква празнична трапеза наредиха и как ги завиха в креватчетата им, когато си легнаха. После останаха дълго, дълго край тях и слушаха разказите на децата за всички ония чудни неща, които бяха преживели на остров Корекоредут. И четиримата бяха тъй щастливи! И все пак нещо не беше в ред тази Коледа, Томи и Аника не искаха да кажат на мама колко им е мъчно, че са останали без елха и без подаръци, но така си беше. Струваше им се някак особено, че са отново у дома, както винаги става след дълго пътешествие, и ако имаше елха, тя щеше да им помогне да изживеят по-леко първите мигове.

Освен това Томи и Аника усещаха как им се свиват сърцата, когато мислеха за Пипи. Сега сигурно си е легнала там във Вила Вилекула с крака върху възглавницата и няма кой да седне при нея и да я завие. Те решиха да отидат във Вила Вилекула колкото може по-рано на другия ден.

Но на другия ден майка им не искаше да ги пусне да излязат, защото не ги беше виждала толкова дълго време, пък и баба им щеше да дойде за обед и искаше да завари децата у дома. Томи и Аника се тревожеха и се чудеха какво ли е правила Пипи целия ден и когато започна да мръква, вече не ги свърташе в къщи.

– Моля ти се, мамо, ние просто трябва да идем при Пипи – каза Томи.

– Добре, тичайте! – каза им госпожа Сетергрэн. – Но да не се забавите.

Томи и Аника хукнаха.

Когато стигнаха до портата на Вила Вилекула, те спряха и стъписани се загледаха в къщата. Тя приличаше на рисунка от коледна картичка. Цялата беше потънала в сняг, а прозорците светеха празнично. На верандата пламтеше факла, която хвърляше отблясъци надалеч върху снежната покривка. Към верандата водеше добре изчистен път, тъй че Томи и Аника нямаше нужда да газят, в снежните преспи.

Тъкмо се отърсваха от снега пред вратата, и вратата се отвори, а отвътре се подаде Пипи.

– Весела Коледа! – каза им тя и ги вкара бързо в кухнята. А там...

там стоеше истинска елха! Свещите бяха запалени и горяха седемнадесет бенгалски огньове, които пращяха и разпръскваха уютна светлина. На масата бяха наредени коледна каша, шунка, колбаси и всевъзможни коледни ястия, дори меденки във формата на човечета и друга курабийки. В печката пламтеше огън, а край сандъка за дърва беше застанал конят, който вежливо ги поздрави с копито. Господин Нилсон скачаше нагоре-надолу по елхата между бенгалските огньове.

– Сложих го там да представлява ангелче – каза Пипи мрачно, – но изобщо не се спира на едно място.

Томи и Аника бяха се вцепенили.

– О, Пипи – промълви Аника. – Колко прекрасно! Как успя да приготвиш всичко това?!

– Аз съм си работлива по природа – обясни Пипи. Томи и Аника изведнъж усетиха, че са невероятно радостни и щастливи.

– Колко хубаво, че се прибрахме пак във Вила Вилекула! – извика Томи.

Те се разположиха край масата и излапаха огромни количества шунка, сутлияш, колбаси и меденки, които им се сториха по-вкусни от бананите и хлебното дърво.

– Ех, че хубаво! – каза Аника. – Ето че все пак си имаме Коледа, макар и без подаръци.

– А! Точно на място го каза – рече Пипи. – Скрила съм подаръци за вас. Трябва да си ги намерите сами.

Томи и Аника пламнаха като божури от възторг и се спуснаха да търсят подаръците. В сандъка за дърва Томи намери голям пакет, на който пишеше „Томи“. В него имаше хубава кутия с бои. Под масата Аника намери пакет със своето име, в който беше увито красиво червено чадърче.

– Ще го взема със себе си, когато отидем другия път на остров Кореоредут – каза Аника.

Високо над печките висяха два пакета. В единия имаше малък автомобил тип „джипка“, а в другия – куклен сервиз за Аника. На опашката на коня беше закачено съвсем малко пакетче, което криеше часовник за детската стая на Томи и Аника.

След като намериха всичките си подаръци, те прегърнаха силно Пипи, за да ѝ благодарят. Тя стоеше край прозореца на кухнята и гледаше снега навън.

– Утре ще си направим голяма снежна къща – каза тя. – А вечер ще палим вътре свещ.

– О, чудесно! – възкликна Аника. Тя се чувствуваше все по-щастлива, че се е завърнала у дома си.

– Мисля си дали да не си направим писта за ски от покрива до преспите долу – каза Пипи. – Смятам да науча коня да кара ски. Но не мога да проумея дали ще му трябват четири ски или само две.

– Ех, че весело ще бъде утре! – провикна се Томи. – Какъв късмет, че се прибрахме тъкмо по средата на коледната ваканция.

– Винаги ще ни бъде весело – каза Аника. – И тук, във Вила Вилекула, и на остров Корекоредут, и навсякъде.

Пипи кимна в знак на съгласие. Тримата бяха се покатерили върху масата. Внезапно лицето на Томи помръкна.

– Не искам да стана голям – заяви той твърдо.

– И аз – каза Аника.

– То наистина не си заслужава – каза Пипи. – Големите хора никога не се забавляват. Имат само купища неприятни работи и глупави дрехи, и мазоли, и данък общоход.

– Казва се данък общ доход – поправи я Аника.

– Хм, все същата дивотия – каза Пипи. – Освен това ги прихващат разни суеверия и шуротии. Мислят, че ще се случи нещо много страшно, ако пхнат ножа в устата, когато ядат и ей такива едни.

– Пък и не умеят да си играят – отбеляза Аника. – Уф, като си помислиш, че чисто и просто трябва да пораснеш!

– Кой е казал, че трябва – възрази Пипи. – Ако не се лъжа, тук някъде имам едни хапчета...

– Какви хапчета? – попита Томи.

– Едни много хубави хапчета за хора, които не искат да пораснат – каза Пипи и скочи от масата. Тя затършува из шкафовете и чекмеджетата и след малко се върна с нещо, което приличаше досущ на три грахови зърна.

– Грах? – учуди се Томи.

– Така си мислиш – възрази Пипи. – Какъв ти грах! Това са хапчета смалидон. Получих ги много отдавна в Рио от един индиански вожд, когато случайно споменах, че не държа особено много да порасна.

– Нима тези мънички хапченца могат да помогнат? – попита недоверчиво Аника.

– О, да! – увери я Пипи. – Но, трябва да се глътнат на тъмно и да се каже:

„Хайде, хапчета чудесни, никога да не порасна“.

– Искаш да кажеш „порасна“ – поправи я Томи.

– Щом съм казала „поресна“, значи искам да кажа „поресна“ – заяви Пипи. – Именно това му е цаката, разбираш ли? Повечето казват „порасна“, а това е най-лошото, което може да се случи. Защото тогава човек започва да расте със страхотна бързина. Веднъж имаше едно момченце, което взе такива хапчета. То каза „порасна“ вместо „поресна“ и започна да расте така, че да се уплаши човек. По няколко метра дневно. Тъжна работа! Беше много удобно, докато още можеше да лапа ябълки направо от дървото като жираф. Но сетне продължи да расте и стана прекалено дълъг. Когато идваха разни лелички на гости у тях и искаха да му кажат: „О, колко си пораснал, колко си послушен“, трябваше да крещят с тръба, за да ги чуе. Виждала съм само дългите му тънки крака, който се губеха в облаците като пилони на знамена. Никога вече не се чу нещо за него. Впрочем да! Веднъж решил да близне Слънцето, та му излязъл мехур на езика, и тогава надал такъв страхотен вик, че долу на земята цветята увехнали. Това беше последната вест от него. Но предполагам, че краката му сигурно все още се скитат из Рио и объркват движението на улиците.

– Не смея да взема от тия хапчета – каза Аника боязливо. – Ами ако кажа нещо погрешно?

– Няма да сгресиш – увери я Пипи. – Ако мислех такова нещо, нямаше да ти дам никакви хапчета. Защо то би било доста еднообразно да играем не с теб, а с краката ти. Томи, аз и твоите крака – що за дружинка!

– Хайде, няма да сбъркаш, Аника – успокои я Томи.

Те загасиха всички свещи на елхата. В кухнята стана съвсем тъмно, само през пролуките на печката се аленееше огънят. Тримата седнаха мълчаливо в кръг на пода и се хванаха за ръце. Пипи им даде по едно хапче смалидон. От напрежение ги полазиха тръпки. Само след миг тези чудновати хапчета ще бъдат в стомахчетата им и после никога, никога няма да пораснат. Колко хубаво!

– Хайде! – прошепна Пипи. Всеки глътна хапчето си.

– „Хайде, хапчета чудесни, никога да не поресна“ – извикаха тримата в един глас.

Готово! Пипи запали лампата.

– Чудесно – каза тя. – Сега вече няма опасност да пораснем и да получим мазоли и разни други мизерии. Все пак хапчетата лежат толкова отдавна в бюфета ми, та може и да са изветрели. Но нека се надяваме на най-доброто.

Аника се сети за нещо.

– Ах, Пипи – каза тя уплашено, – нали искаш да ставаш пират, когато пораснеш?

– Ха, все пак мога да стана – отвърна Пипи. – Ще стана един такъв мъничък, безмилостен пират, който ще сее смърт и ужас около себе си.

Тя се позамисли.

– Представете си – каза им тя, – че някой ден след много, много години оттук мине някоя леличка и види как тичаме и играем в градината и може би ще попита Томи: „На колко години си, момченце?“ А ти ще й отговориш: „На петдесет и три, ако не се лъжа“.

Томи се засмя доволно.

– Тогава сигурно ще си помисли, че съм много дребничък – каза той.

– Да, разбира се – допусна Пипи, – но ти пък може да и обясниш, че си бил по-висок, когато си бил по-малък.

Изведнъж Томи и Аника се сетиха, че мама беше им заръчала да не се бавят много.

– Сега трябва да си вървим – каза Томи.

– Но утре пак ще дойдем – додаде Аника.

– Чудесно – каза Пипи. – В осем часа започваме да строим снежната къща.

Тя ги изпрати до портата и рижите ѝ плитки се мятаха около главата и, докато тичаше обратно към Вила Вилекула.

– Представи си – каза Томи на Аника, когато си миеха зъбите, – ако не знаех, че тези хапчета са смалидон, можех да се закълна, че са най-обикновени грахови зърна.

Аника стоеше пред прозореца на детската стая в розовата си пижама и гледаше към Вила Вилекула.

– Виждам Пипи – провикна се тя радостно.

Томи хукна към прозореца. Наистина! Сега, когато дърветата нямаха листа, можеше да се гледа право в кухнята на Пипи.

Тя седеше до масата, подпряла глава на ръцете си, и гледаше замечтано трепкащото пламъче на една свещичка.

– Тя... тя изглежда някак самотна – каза Аника и гласът ѝ потрепери. – О, Томи, да беше сутрин, та да идем веднага при нея.

Те стояха мълчаливо и гледаха навън в зимната нощ. Над покрива на Вила Вилекула блестяха звездите. Там беше Пипи. Винаги щеше да бъде там. Тази мисъл беше чудесна. Годините щяха да минат, но Пипи, Томи и Аника нямаше да пораснат. Ако хапчетата не бяха изветрели, разбира се! Ще идват нови пролети и лета, и есени, и зими, а игрите им

ще продължават. Утре ще построят снежна къща и ще направят ски-пистата от покрива на Вила Вилекула; когато се запролети, ще играят в кухня дъб, където растат бутилки със сироп; ще играят на нещотърсачи; ще яздят коня на Пипи. Ще сядат върху сандъка за дърва и ще си разказват истории. Може би понякога ще ходят на остров Корекоредут на гости на Момо и Моана и другите деца, но винаги ще се връщат във Вила Вилекула. Да, това беше прекрасна, успокояваща мисъл – Пипи ще остане завинаги във Вила Вилекула.

– Дано погледне насам, за да й помахаме – прошепна Томи.

Но Пипи гледаше право пред себе си със замечтан поглед.

После духна свещичката.

КРАЙ

© 1945 Астрид Линдгрен
© 1968 Вера Ганчева, превод от шведски

Astrid Lindgren
Pippi Långstrump, 1945

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: ВНorse, 2007

Публикация:

Астрид Линдгрен
ПИПИ ДЪЛГОТО ЧОРАПЧЕ

Превела от шведски Вера Ганчева
Редактор Теодора Джебарова
Редактор на издателството Ана Сталева
Художник Ингрид Ванг Нюман
Художествен редактор Иван Марков
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Галя Луцова

9537515437 Шведска. Трето издание. Тематичен № 13
Формат 1/16 70/90. Поръчка № 151.

Дадена за набор на 25.IV. 1978 година.
Подписана за печат на 30.IV. 1978 година
Излязла от печат на 25.VI. 1978 година.

Печатни коли 16,50. Издателски коли 18,27. Цена 1.68 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС
ДП „Балкан“, София, 1978

BOKEN OM PIPPI LANGSTRUMP
av Astrid Lindgren
Raben & Sjogren
Stokholm 1962

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3162>]